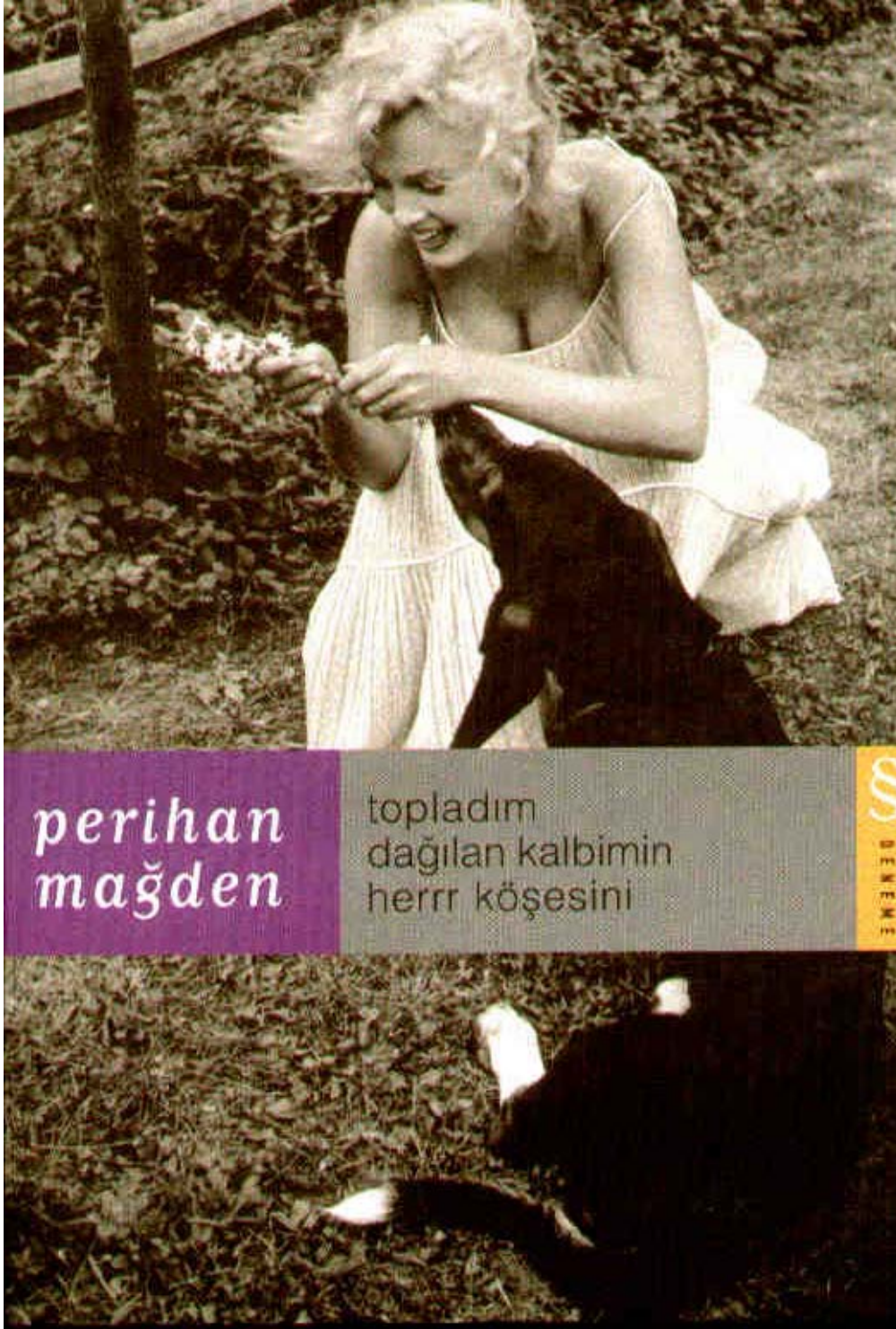

**TOPLADIM DAĞILAN
KALBİMİN HERRR KÖŞESİNİ**

Perihan Mağden
Everest Yayınları

PERİHAN MAĞDEN

Perihan Mağden 1960 İstanbul doğumlu.

Diğer Kitapları: Haberci Çocuk Cinayetleri (1991), Refakatçi (1994), Mutfak Kazaları (1995), Hiç Bunları Kendine Dert Etmeye Değer mi? (1997), Kapı Açık Arkanı Dön ve Çık (1998), Fakat Ne Yazık ki Sokak Boştu (1999), Herkes Seni Söylüyor Sahi Mutsuz musun? (2001), Dünya İşleri (2001), İki Genç Kızın Romanı (2002).

YEŞİM SALKIMIN SIRRI

Kaderde bu mevzuda yazmak da varmış. Zira başlığımız: "Nasıl Koca Bulunur?" filan da olabilir.

Ama artık biriktirdiklerimi, siz özellikle -kadın okurlarımdan saklamanın, adaletsizlik filan olacağını düşünme raddelerine dayandım. Aslında tüm bunların nedeni, biraz da Ally Mc Beal.

Önüne gelen, pardon önde gelen kadın köşeci, muhtelif televizyon programlarında 'Ally Mc Beal tartışmaya davet ediliyor' okuyoruz.

Benim şahsen gözümü değdirmişliğim dahi yoktu diziye. Zira 'Sex and The City' ekolünden şeyler, hakikaten içimi kapıyor, ruhumu sıkıyor, bir kısım kadın ahalinin durumu bu mudur hakikaten diye üzüyor, aşağılara çekiyor beni - filandır falandır.

Ama geçenlerde Ece Temelkuran'ın bir yazısını okudum Ally Mc Beal üstüne. Girin okuyun internetten, şimdi hatırladıklarımın ne söylesem yazıya haksızlık olacak, şahaneydi.

'Raşitik bir çocuk' diyor Mc Beal için. Ve habire düşen, sakar, halüsinasyonlar gören bu aşırı zayıf çocuk kadının hakiki profesyonel hayatlarda nah barındırılacağına işaret edip, dizinin nasıl da erkek penceresinden yapılandırıldığını açık ediyor. (Dayanamadım, söyledim işte yine de.)

Dün gece de dayanamadım, son beş dakikasına yetişmişim, baktım diziye.

Davayı kazanıyorlar, ama hep erkek avukat konuşarak kazanıyorlar; kadın müvekkil erkeğe aşkını ilan ederken bir köşeye çekilmiş bulunan Mc Beal, acayip sesler (yani bir spastik ya da otistiğin çıkarabileceği sesler) çıkarıyor. Erkek avukat da 'She is a bit of an odd ball' (Tuhaftır yani biraz) tarzı bir açıklamada bulunuyor müvekkiline.

Ama Ally Mc Beal habire koca/sevgili arıyormuş, plot bu galiba. Oysa bakın Yeşim Salkım mütemadiyen 'buluyor'. Kadınlık âleminde böyle bir başarı skalası varsa, Salkım en üstlerde bir yerlerde anlaşılan.

Bence tabii ki başarı/maşarı değil becerdikleri. Ama o, böyle kabul ediyor. Hakan Uzan'la evliyken: "Müzik piyasasında kim böyle doğru dürüst (en trilyonerinden kast ediliyor) bir evlilik gerçekleştirebildi ki?" diye gep gep geçirerek verdiği demeçleri hatırlarım.

Geçenlerde sosyetik bir doktorla 'stratejik danışman' (ne demekse artık) eşinin bol baharatlı boşanma davasında da, doktorun şoförüne çaldırıldığı hatıratında, eş hanım 'Yeşim Salkım gibiyim. Prenses Diana'ya benziyorum' tarzı laflar yazmış bulunuyordu.

Yani tırmanıcı kadınlıklar âleminde, kolektif bilinçaltı ve üstlerin bir parçası, bir kod adı mertebesine kadar yükselmiş bulunuyor Yeşim Salkım.

Ben şahsen kendisini büyüleyici buluyorum.

Hakan Uzan'dan boşanmasının akabinde hatırlarsınız, Hangi Kanalı Açsam Karşımda Buruk Acı ekolü olarak, mütemadiyen televizyonlardaydı.

Habire anlatıyor, açıklıyor, ağlıyor ve gülüyor; arada şarkı da söylüyordu.

Önce mesela bir horoz olarak çöplüğünü özlediğini; sahnelerimiz için yaratıldığından, evliliğini elinin tersiyle ittiğini iddia etti.

Sonra, birkaç zaman içinde sahnelen bıraktığını ilan etti bu kez. Ayrıca aldatılmıştı: Suçlu Gülben Ergen'di.

Beş kuruş almadan çıktım gittim o evden, dedi. Sonra, trilyonluk mücevher ve mal mülk 'birikimleri' gündeme geldi.

Bir gece zaplarken, Sibel Turnagöl'e konuk olmuş, yakaladım onu. Gözlerimi ayıramadım ya da dondum kaldım. Başka kanala geçemiyorum da, geçemiyorum.

Bir kere hakiki bir kadın sosyopat! Ki kadın sosyopatlar hemcinslerini illet edip erkeklerle pek bir meşgul edici/şefkat ve koruma uyandırıcı/aşk yaratıklandırıcı gelirler.

Durmadan ağlıyor: 'Gönül bahçelerimin çiçeklerini ezenler' tarzı alabildiğine fantastik laflar topalıyor habire.

"Duygularımı bu dönemde şarkı sözü olarak döktüm" diyerek bir şiirimtirik şeyler okudu ki, 'döktü ortalığa*' hakikaten.

Üstünde en pahalısından tasarımılandırıklanma kıyafetler, Yeşim Salkım her şeyden çok, 'Uzay Yolu'ndan filan Türk Gezegeninden Histrionik, Nevrotik, Sosyopat Kadın Yaratığı' tiplemesini andırıyordu.

Aşkındı, aşkın! Bir lafı kesinlikle ikinci lafını yalanlıyor; fantastik dünyasıyla insanı esir alıyordu.

Bu müthiş 'başarılı' kadının; evlendiği adamın annesiyle babasını resmen delirterek baş sayfalara tırmanan, son rolüyle 'Parisli Küçük Hammefendi'nin, roman kahramanı, en azından sabun operası kahramanı olmayı hak eden bir tipleme olduğunu kabul edin, çok rica ederim.

Böyle bir kadın tipi var işte.

Bunlar erkekleri cezbetmeye daima muvaffak olan kadınlar. Hepsinin de ortak (ve can alıcı) bir özelliği var. Çokçokçokçok zayıflar. (Ki açacağız bu mevzuu.)

Sonra Yeşim Salkım'ın diyelim, Akdeniz anemisi tarzı az bulunan bir hastalığı var. Kral ödüllерinin dağıtıldığı gece arabasından inip kapıda düşüp bayılma sahnesini hatırlayın. Ne sahneydi yani!

Çok ince, aşırı kırılgan, Tom Wolfe'un tabiriyle 'X-ray kadınlar.' Natürel bir diyet halinin yaratıkları.

Bunlar başlı başına bir ekol. Bir 'başarma' klasikleme.

Yurt ve dünyadan başka örnekleriyle devam edeceğiz. Siz bu arada ölüm diyetine filan girmeyin, sabredin.

ÇOKÇOKÇOK ZAYIF KADINLARIN BAŞARISI

Evet: Neden bazı kadınlar bu Koca Bulma tabir edilen postmodern zamanların en çetrefil ve üstünde durulan cephesinde son derece başarılıdırılar da, bazıları habire başaramamaktadır?

Nasıl bir çiçekle yaz olmazsa, bir tek Yeşim Salkım örneğiyle de bir teori yaratıklandırılabilirmekte midir?

Ben yıllardır BUNU düşünüyorum valla: Aşırı zayıf bir kadın tipinin, erkekler üstündeki müthiş 'başarısının' tuhaf sırlı halini yani.

Biliyorsunuz Yeşim Salkım'ın evlendiği adamın anne babası, Ulus 29'daki seçkin düğünü dar ettiler bu ince ruhlu, ince bedenli kadına.

Baba, oğlunu bir yandan alkışlayarak protesto ederken, diğer yandan: "Aferin oğlum, bunu da yaptın. BU KADINI ailemize de soktun" demekteydi.

Annesi ise kırmızı şarap kadehini En Müthiş Evlenmelerin Salkımı'nın üstüne boca etti ki, hakikaten hem eğlenceli, hem de matrak buldum davranışını.

Yani damadın annesinin hislerini anlıyorum, bir nevi, iyi mi? Şimdi bir oğlum olsa ve de Yeşil Salkım vari müthiş bir sosyopat tarafından kafalansa, onunla evleniyor (yani aynı eve giriyor) olsa bozulurum. Rezalet! Ama böyle.

Böyle olur annelerin olaya yaklaşması yani.

Ama işte şimdi size Lady Simpson'ı, yani Kral Edward'ı tahtından eden 'Amerikalı Dul'u hatırlatmanın TAM sırası.

Hatta Türkiye'nin en can alıcı köşecilerinden saygıdeğer: Sevgi'nin Diviti'nde de, bu Lady Simpson meselesi enine boyuna, ilmek ilmek işlenmişti.

Evet, neydi Lady Simpson'ın sırrı?

Ya Jackie Onassis? Yani Jackie Kennedy; ya onun sırrı neydi?

Dünyanın ağzını açık bırakan bu kadınların ortak özelliğine bakalım şimdi. Hatta araya Churchill'in eski gelini Pâmela Harriman'ı da katalım.

Evet, erkekleri kendilerine çılgınca bağlayan, onların ağzını açık bırakan tüm bu efsanevi kadınların -çok çok mühim bir özellikleri var. O da: X-RAY KADIN OLMALARI. Yani aşın zayıf, ama aşırı aşırı zayıf olmaları.

VE DE: AŞIRI CAN SIKICI OLMALARI.

Evet, sizin benim gibi, Allah'ın normal kullarına baygınlık verecek derecede can sıkıcı olmaları.

Vıdı vıdı vıdı: Hep o iyi ayarlı, pek inmeyen çıkmayan, burundan gelen sesleriyle, çok çok mühim sorunlardan bahseder gibi; dünyanın en afaki, en zırva ve iç bayan sorunlarından sözümona KENDİ İÇ MESELELERİNDEN (yok aslında meseleleri, hatta içleri yok) bahsetmeleri, bahsetmeleri, bahsetmeleri.

İnsanı kendinden geçinceye kadar delen bir RUH MATKAPI gibi aynı.

Ama işte bu sorunlu, bu daima daima vızvızvız boş konulu, sözümona işine ve sorumluluklarına müdrik, pseudo (yalan) şahsiyetli bu kadınlara; bayılır, bayılır, bayılır özellikle kendini bir halt zanneden birtakım erkekler.

Yeşim Salkım'ın triltrilyoner Hakan Uzan'la evliliği boyunca oynadığı: müzik şirketi sahibi, daima çalışan, işine âşık kadın rolünü hatırlayın mesela.

Hep şirketteydi. Hep çalışıyordu. Adama bir çocuk doğuramıyordu. Doğumdan korkuyordu.

Müthiş meşguliyetlerin, inanılmaz bir müzik kariyerinin kadınıydı!

Onassis mesela, hakiki arıza bir kadın olan Maria Callas'ı elinin tersiyle itip, gidip o dünyanın en içi boş Jackie'siyle evlenebildi.

Kral Edward yine mercimek beyinli Lady Simpson uğruna (aslında sayesinde tabii ki) tahtını, yurdunu filan terk edebildi.

Bu kadınlar çok çok mühim olduklarına dair, sıkı bir illüzyon yaratabiliyorlar erkeklerde.

Ve tabii ki, o kadar boş da değiller.

Bir kere gerçek bir azim/irade/inat kumkuması her biri. Çokçokçok zayıf olmalarının sırrı da burda yatıyor. Çenelerini tutup hemen hiç yemek yemeden yaşayabiliyorlar mesela. BUNU başarabiliyorlar!

Düşünün: dünyanın en zevkli şeylerinden birini, yemek yemeyi, sonsuza dek ellerinin tersleriyle hayatlarından atabiliyorlar.

Bunu hem inanılmaz azim ve iradeleri sayesinde başarıyorlar, hem de kilitli karakterleriyle.

O kadar basit şeylere kilitlenebiliyorlar ki hırs içinde, öylesine basit yükselme/tırmanma planlarına, takıntılı oldukları 'başarmalara'; aşırı sinir ve konsantrasyondan karınları doğru dürüst acıkmıyor.

Biz zayıf iradeli, eksi azimli kadınlar gibi, durmadan ve çılgınca acıkmıyor karınları bir kere. Daima SİNİR içindeler.

SİNİR BASMASI halindeler. Zamanın tamamına yayılmış bir sinir krizi hali. Patlayıp öyle kendini rezil etmektense.

Acayip sinirler. O sinir halleri ve nedensiz kendini ağır beğenmeleri de, fena halde cezbediyor erkekleri. 'Ne kadın ama!' hissini filan yaratıyorlar. 'Ne şahsiyetli, ne kendi kendine yeterli, ne dolu, ne mühim bir kadın!'

Her biri birer illüzyon ustası esasında. Zira yarattıkları tüm bu duyguların, tam tersinden ibaretler. Mesele vücut ölçülerinde değil yani.

Ruh ölçülerinde. Zira onca zayıf Yıldız Tilbe'nin ağır 'başarısızlıklarına' bakın. Ruhu var zira.

Acıyor, acıtıyor. X-Ray kadınlar gibi mütemadiyen delmiyor, tırmanırken.

Onun için de "başaramıyor", tökezliyor habire.

Yalnız başa dönerek soralım, bu plastika kadınların başardıkları "haltlar" her ne ise -Onlarla, tökezleyenlerin galaksileri uyuşmuyor: Hayattan bekledikleri de.

ÖKÜZZ RUHLAR

Şimdi bu kelimenin dışına 'inek' deniyor ya. Sakın yalnızca erkeklere çaktığım sanılmasın, daha başlığa bakarak.

Ben böyle 'erkek düşmanı' sanılmaktan çok korkarım dermişim.

Sanki çok sıkı feminist dönemlerin çemberinden geçmişiz gibi, kadıncılığı kaşıklamışız gibi kepçe kepçe bir de böyle moda çıktı: "Amanın ben erkekleri çok severim. Pek de salaktır onlar. Annelerinin, kanlarının kurbanıdırlar. Amaninikon pek de tatlıdırlar. Yerim onları kuzucuk kuzucuk" modası.

Pek itilip kakılmış erkekçikleri.

Oysa bu toplum kadınıyla-erkeğiyle ciddi bir 'kadın düşmanlığı' toplumu. Kalkıp kanepe altlarından parsa toplayacağız diye, çok özgün/farklı bir şeyler yapıyor ayaklarında: 'Aman da nasıl severim ben erkekleri. İşte ben o erkek seven, en cesur, özgün kadınlardanım' numaralarının âlemi yok akşam akşam.

Uzun girişin kıtası, başlıktaki 'öküzz' kelimesi kadınları da içeriyor. Cinsiyet ötesi bir tanımlama olarak kullanılıyor.

Misal: Bugün yolda, bir kız, diğerine dönüp gülerek: "Bu da koyun mu, köpek mi belli değil" dedi. Kon. Koh. Koh.

Bahsettiği hayvancık, bir ev köpeği. O tüyleri çok uzayan cinslerden biri. Belli ki, yaşlanmış. Perişanlaşmış. Alçak sahibi de, bunu atmış. Tüyleri yerleri süpürüyor; top top, tırıs tırıs.

Sokak köpeği olmak ayrı.

Hakikaten binlerce yıldır İstanbul sokaklarını mesken bellemişler, İstanbul köpeklerinin bambaşka bir zekâsı ve hayatta kalma becerisi, söz konusu.

Ama ev köpeği olarak nerdeyse genetik mühendisliğiyle hazırlanmış bu köpekler, sıkıntılı sahipleri tarafından atılmıyorlar mı sokaklara...

Görünce tarumar oluyorum.

O uzun tüyler kesilmek, taranmak, yıkanmak, bakılmak için.

Mutasyona uğratılmış bir cins işte. Evde birilerinin güzel, biricik, uyumlu yavrusu olsun diye nerdeyse, yaratıklandırılmış.

Sokağa atılan ev köpeklerini görünce, içimde dallar kırılıyor. Ağlayası filan, oluyorum.

Orda onu tespit edip de, gülen kızlara ne demeli peki: Öküzz ruhlara işte.

Çocuk yapmak pek bir elzem. Bi nevi toplumsal statü ya. Diyelim yaptıkları çocuk büyüyüp sevimsizleşince ya da istedikleri gibi 'çıkmadı' diye kapının önüne koyuyor mu insanlar?

Ki, bir nevi koyuyorlar: Bakıcıların, büyükanne/babaların, dadıların, teyzelerin eline filan bırakıyorlar çocuklarını.

Öyle esrarengiz takımlarca büyütülen çocuklar.

Öz anne ve babalarından ziyade.

Ayrıca çocuklarını; aşkla seçtikleri kişilerden değil de, gelir grubu, sosyal mevki, sınıf atlamaca, statü mühendisliği tarzı hesaplarla belirledikleri, hakikaten korkunç kadın ve adamlardan yaptıkları için de, çok çok özür dilerim, ama inanılmaz sevimsizlikte birtakım çocuk örnekleriyle beziyorlar evrenimizi.

Orta sınıf, üst orta sınıf çocukların uluğğ sevimsizliğine, objektif olma yemini ettikten sonra, bir bakar mısınız?

Mevzumuz olan öküz ruhlarına dönersek:

- Evet, bunlar böyle haince, en açması durumlarda gülerler.
- Berbath hesaplılıklarla seçtikleri eşlerden yaptıkları çocukları, bir nevi kaderlerine terk ederler.
- Diyelim Teşvikiye Postanesi'nde 350 bin liralık pulu ödemek için, 20 milyon çıkarıp: 'İnanın hiç bozuğum yok' derler ya da onu demeye bile tenezzül etmezler.
- Taksi ücretini, cadde ortasında, tam inecekleri yerde, eşelenmeye koyulup yolları/molları dakikalarca -ve kaygusuzluğun o sinsi zevkiyle- felç ederler.
- Menü A ve Menü B'den oluşan bir hamburgercide dahi, kasanın önünde: 'Ay o mu olsun/Bu mu?' diye fikirleme fırtınaları içinde vari, sizi delirterek bekletirler de bekletirler.
- Aslında her fırsatta, her kuyrukta, her yolda, her durumda insanı bekletirler. Hiçbir şeyi önceden hazırlamazlar, düşünmezler, planlamazlar. Üşenirler.
- Sanki her biri Sadrazam'ın sol taşağından düşmüşlerdir. Biz normallerse, onları beklemek, sabretmek, latan edepsizliklerini çekmekle mükellef GÖRÜNMEYEN ADAM ve KADINLAR'dan oluşan GÖRÜNMEYEN KALABALIKLAR'ıdır.
- Lokantada tepelerinde beklediğiniz halde; hesabı ödemiş oldukları masadan kalkmaları, toparlanmaları dakikalar, dakikalar alır.
- Yolda yavaş tempolarına katlanamayıp önlerine geçmek istediğinizde DE sizi kaydedemezler. İlla 'Pardon. Affedersiniz. Geçebilir miyim' vs. -demeniz gerekir.

Bu öküz ruhlarının kadını, erkeği yoktur.

Kadınına da, erkeğine de yalnızca 'öküz ruhları' demeniz yeterlidir.

Bi de, bi tane çıkmamak için şöyle orta yerlerine, elinizi/dişinizi sıkmanız.

Ki bu da, hakikaten ZOR'dur.

NURİ ALÇO'NUN O TATLI KIVAMI

NARO HORTLADI yazıyor, arka sayfada, Hürriyet'te.

Yarıma yakın sayfa ayrılmış bu önemli sosyo-kültürel meselemize.

Nuri Alço'nun da kocaman fotoğrafını basmışlar. Nuri Alço demek, 80'lerin o had safhalardaki kıroluğu demek, hatırlarsınız.

Ahu Tuğba'nın hakiki hayatta da pek yakın arkadaşıydı. İkiisi birlikte gece kulüplerini turlarlardı. 90'lı yılların başlarına dahi uzanmışlardı birlikte.

Şimdi Nuri Alço'ya bir kadın karşılık aranıyorsa -hani Şiva'nın Parvati'si misali- Ahu Tuğba'dır o kürkler içindeki, aslan kafalı, altın zincirli, bal rengi Mercedesli, su katılmamış kıroluğun karşılığı.

Nuri Alço mesela, böyle kültleştirilmesi karşısında Nuri Alço'luğunu yaparak, şikâyetçi oluyor.

"Konumlarını, ne istediklerini bilmiyorum. Önceleri inanmadım, şaşkırdım kaldım" diye DERT yanıyor.

Devam da ediyor manalı manalı: "İlk defa başıma böyle bir şey geliyor. Sokaklarda bu tür yazıların görüldüğünü söylüyorlardı. Filmlerdeki kötü karakterlerle tanındığım için, bana ilgi duyduklarını tahmin ediyorum. Bu tür kişilere tek mesaj veren kişinin ben olduğumu düşünerek yazmaya başlamışlar. Sokaklarda çok sevilen bir insanım, ama sevmeyen de var. Benimle tanıştıktan sonra ne olduğumu anlıyorlar."

Gerçi NARO sivil hareketini, neden sembolleştirdiğini filan anlamıyor Nuri Alço, zira nurialço-nurialço bakıyor, düşünüyor, giyiniyor, yaşıyor o yani.

Harika bir hareket NARO hareketi.

Şu sloganlarının güzelliğine bakar mısınız?

- NURİ ALÇO İLİM İRFAN PARATONERİ!
- 6. Filo Defol. N.A.R.O.
- İmgesel katliam! N.A.R.O.
- Şu ölü toprağından silkinin artık. N.A.R.O.
- Kozmik Bilinç Nuri Alço.
- Nuri Alço sever.
- Nuri Alço eğitim gönüllüsü.
- Artık yüzmeyi öğrenmenin vakti geldi N.A.R.O.
- Nuri Alço o bir kent âşığı.
- N.A.R.O. her şey daha güzel bir dünya için.
- Nuri Alço mavlana gibi.

Şahane değiller mi?..

Ben 'Nuri Alço eğitim gönüllüsüne sabahtan beri gülüyorum. (Ki şimdi çay saati.)

Bu kadar mizah anlayışı yerinde bir nevi sivil itaatsizlik eylemine, fazlasıyla ihtiyacımız yok muydu peki?

Sonra artık Nuri Alço lezzetinde kırçlarımız da yok.

Nuri Alço varken bir kere, yani 80'lerde onun sakilliğinin borusu öterken, hiçbir zaman mütecaviz bir çizgisi yoktu, öyle 'Ben neymişim be abi/bi/bi' ayakları da yoktu; egemen kültür de değildi. Mühim bir kültür olsa da.

Hani öyle kıyıdan/köşeden, neredeyse içine kapanık bir değer(leme) olarak, hatta biraz ezik ne bileyim, kıroluğunu kendi içinde yaşayarak.

Oysa gün oldu, devran döndü.

Şimdilerde kalbimin köşecisi Ahmet beyin 'Kırmızı Türkler' adını taktığı yeni moda kırolar mesela. Amanin ne afırdır, tafırdır; bu kadar mı kendini bilmemek olmaktadır?

Mahzun Kırmızıgül'ü kayak yaparken, Mustafa Sandal'ı su kayağı yaparken (ve vice versa), Deniz Akkaya'yı her konuda fikir beyan ederken, Hülya Avşar Tenis Turnuvası, sonra çok iyi yetiştirilmiş/piyano çalan aile kızımız Seren Serengil - bunlar diyelim kafamızı/ruhumuzu belliyorlar her gün, her akşam.

Üstelik Erdal Acar'ın sitesinin bitmeyen reklamları; su içseler yarıyor. Para kazanıyorlar.

Diyelim ultra yeni model kıro Tan Sağtürk, Fransa'da çok mühim bir bale kariyerini', elinin tersiyle itip vatan-millet aşkıyla bu naçar topraklara bale kazandırmaya geldiğini iddia edebiliyor. Ne kazandırıyor? Sponsorlama şampiyonasında altın madalya!

Acayip bir sapla samanı karıştırmaca.

Nedensiz bir şişinmece. Kendine güvenmece.

Hoş bunların Parvati'si Fatih Ürek'in en yakın kız arkadaşı Semra Özal'dır. Mihenk taşellası odur bana kalırsa.

Nuri Alço'nun su katılmamış çizgisi, öyle deli saçması promosyon kampanyalarıyla çıkıp carcarcar -bir kere olsun kafamızı ütöledi mi? Elinizi vicdanınıza koyun da, söyleyin.

Meltem Cumbul misali, yurtdışına açılması ANNN meselesi miydi?

Haysiyetli ve sade çizgisinin adamıydı. İdeolojileşip memleket yavrularının içine etti mi?

Bunlar mesela, Semiha Hakir Lisesi'nden, Kültür Kulübü Koleji'nden, Beylikdüzü Üniversitesi'nden ol

dukklarını kafamıza habire kakarak -(Uluslararası halkla ilişkiler filan okuyorlar.)

Bu ağır kavram kargaşasında, Nuri Alço'nun sek çizgisini, o tertemiz kıroluğunu gel de özleme. Özleme, gel de.

BAY F'YLE FANTASTİK YOLCULUKLAR

Geçen pazar gününü Melek, ben ve Bay F; karşı tarafta geçirdik.

Melek'le her nedense dalgın dalgın vardığımız buluşma noktamızda, Bay F bizi candan bir "Ne haber kızlar" cümlesiyle kendimize çekiyor.

Bay F'nin öyle taşan bir enerji kümesi var; olumlu bir oyun enerjisi veriyor. Melek bozuldu; zira Bekir'i getirmemiş Bay F. Onu bir gün çıkarıp bir gün çıkarmama kararı almış. Biz işte çıkarmama pazarına denk geldik.

Bekir hayatın çok içinde yani. Ama hep 'cool' hep 'cool'. Bay F'yle ben mesela 'uncoool', hatta 'anticool'

bile sayılabiliriz. Ama Melek ve Bekir: sanırım böylesine 'uncool' şahısların evlatları üstün bir cool'luk mertebesine anında erişebiliyor: Etki-tepki olayı denilebilir yani.

Dolmuşta biz pek bağırıp çağırarak ve çok kahkahalı konuşuyoruz Bay F'yle. Melek bizden giderek dozu artan bir şiddetle, utanıyor.

Önce bize dahil değilmiş gibi oturuyor filan. Sonra da bana dönüp: "Susun artık; başım ağrıyor" diyor.

Biz hakikaten susmaya çalışıyoruz. Ama muvaffak olamayınca Bay F: "Bırak bu annesinden utanan Fatma Karanfil, Esen Püsküllü rollerini" diyor. Yine çok gül-meye ve çocukluğumuzun Türk filmlerinden anneden utanma sahneleri anlatmaya başlıyoruz.

Sonra hooop kendi çocukluğumuza sıçrayıp kendi annemizden utanma sahneleri...

'Anneden Utanma Yüzyılları'nı ben bir çocuğun gelişiminde son derece normal ve nerdeyse zaruri görüyorum. Melek de gürültücü annesinden ve onun gürültücü arkadaşlarından kamuya açık alanlarda utanıyor.

Biz bu sefer "Çok ararsın bizi" muhabbetine dalıyoruz. Büyüyünce anlıyor bizim ne kadar tatlı olduğumuzu, mezarımızın başında vs. vs.

Bunun üzerine Melek bizimle küsmeye karar veriyor ve Dr. Seuss kitaplarını varmış bulduğumuz çaycıda yanımızdaki masaya geçerek okumaya başlıyor.

Birazdan barışacak ama ve Dr. Seuss'lardan birini Bay F'ye ikram edecek; o da kitaba bayılacak filan.

Çaycı denize ulaşan bir derenin kenarında ve yanımızdaki masaya tayyörler içinde dört Rum hanımefendi geliyor. Biri yakasına yarım top fesleğen takmış. Kalan fesleğeni masanın üstüne koyuyorlar. Servis çok kötü. Yiyecekler çok kötü. Çay giderek güzelleşiyor ve biz Hakan Kırkoğlu'nun nasıl da mahir bir astrolog olduğu sohbetine dalıyoruz.

Sonra Kuzguncuk'ta iniyoruz deli gibi viraj alan belediye otobüsünden. Melek otobüste de bizden şiddetle utanıyor.

Bay F "Bırak bu taksici Tüdenya ayaklarını" diyor. Taksiye binmıyoruz zira. Oysa Melek kamuya açılmamızı -aşırı gürültü ve kahkaha nedeniyle- istemiyor.

Kuzguncuk'taki sokak eskicisinden kocaman cam bir küre alıyor on milyona Bay F.

Küre, duvara asılabilmek üzere tasarlanmış; nedendir bu, kim neden duvarına koca bir cam küre asmak ister imkânı yok bulamıyoruz.

Üsküdar'a kadar yürüyoruz. Melek çok terlediğini, yorulduğunu ve hemen denize girmek istediğini tekrarlıyor.

Çok kez tekrarlayınca ben: "Yeter" diyorum. "Burda girecek deniz yok." Bir ana-kız gerilimi oluveriyor yani.

Artık Beşiktaş'tayız. Bay F birden Deniz Müzesi'ni gezmemizi öneriyor. Saltanat kayıklarından sitayişle söz ediyor.

Girişte bahriye erleri sırt çantalarımızı teslim alıyorlar. Ama Bay F siyah bir naylon içindeki küresini "kırılır mırılır" gerekçesiyle vermiyor. Bahriyeli, haklı olarak bizim küremizle orayı burayı kırmamızdan çekiniyor; ama laf etmiyor.

Müze boyunca Melek yavaş sesle konuşmamızı, gülmememizi ve yalnızca kırmızı halılardan yürümemizi talep ediyor.

Bay F "Yavrum Avrupa Birliği'ne girmek üzereyiz kırmızı halı şart değil" diyor. Yine kocaman sesiyle.

Ertuğrul Yatı'nda Atatürk'ün kamarası ve Savarona'daki yatağı insanın içini burkuyor. Vivaldi çalıyor Deniz Müzesi'nde. Çok insani, efendi bir müze.

Saltanat kayıklarından Taksim'e geçiyoruz.

Bay F ve Melek "Lilo ve Stiç'e" gidiyorlar. Melek daha önce benimle görmüştü. Bay F'nin ve kendinin hatırına bir kez daha görmek istiyor.

Bay F'yle günümüz şahane bir arkadaşın evinde çay sofrasıyla son buluyor. Bize çok güzel börekler, mekikler, minik eklerler almış.

Melek en çok eklerleri seviyor zaten. Her seferinde, "Bir tane alabilir miyim?" diye soruyor. Her seferinde "Tabii ki", deniliyor. Çok kibar yani. Gün, böyle sonlanıyor.

TAŞINMA KORKUSU YA DA COŞKUSU

Bu mısraları ellerimi bile yıkamadan yazıyorum.

Ellerim zaten, kirlenip yıkanmaktan/kirlenip yıkanmaktan 'Patates Soyan Kadınlar' mı demeliyim, 'Çamaşırcı Teyze' mi, 'Elmacı Kadın' mı, 'Damdaki Kemancı' mı (olmadı bu sonuncusu) haşır huşur, bi şeyler, bi şeyler-

Zaten toptan üstümdékilerle, başımdakilerle Fatma Girik tarafından bir, hamama sokulup yıkanmam, Cüneyt Arkın tarafından bir Uzay Bölmesine tıklılıp dezenfekte edilmem gerekiyor.

Beynim, yorgunluktan, bezginlikten ve tüm hücrelerinin dört nala sağa sola koşuşturmasından ZONK ZONK zonkluyor,

Ben yani taşınıyorum. İki çeşit insan var. Daha önce de yazmıştık.

1) Hop diye taşınanlar.

Bunlar öylesine kolay taşınıyorlar ki, taşınmayı bir hobi haline getiriyorlar.

Taşındıkça hatta, taşmaları geliyor.

Demlikten çayı bile boşaltmıyorlar.

Uzay Yolu Taşıma Ekipleri geliyorlar, bunların giysilerini filan askılarıyla maskılarıyla alıp jjiit, yeni evdeki gardırobu da kuruvermişler bu arada - Asıveriyorlar.

Eksik düğmeleri dikip, kızınızın ucu kütleşmiş kurşunkalemlerini filan açıp da öyle-

Hatta kararmış metal gereçlerinizi de bir güzel Cifleyip gidiyorlar. Hani o gecelen ayakkabıcının tüm işlerini gören cinnler misali.

2) Sorunlu grup. Bunların motto'su: Bir taşınma

Yedi yangın

Her haltı kendilerinin yapmaları gerekiyor.

Evdeki her naneyi tek tek TEK TEK kendi elçeğizleriyle paketlemeleri.

Kendi kâğıtları, kolileri, koli bantları! Kendi düzencikleri.

Bunlar zaten hem detaycı, hem de toplayıcılar.

Habire bi şeyler topluyorlar.

Sonra da işte, yerlerinden kımıldayamıyorlar.

Bu gruptan Saadet'in dükkânına uğradık geçenlerde. Yavrular yavrusu köpeğimize nazarlık almaya. Şahane bir nazarlık ve şu anekdotu armağan ediverdi.

"Ben" dedi, "tam dokuz kere taşındım. Son taşınmamda beni bu evden artık Karacaahmet'e götürürsünüz dedim. Üstüme çiçek miçek de koymayın."

TAM benim hissiyatım!

Tam da benim hissiyatım.

Benim üstüme de çiçek/böcek/puantıye/fiyong filan koymayın.

Başımı eğsem biblo kusucam.

Kitap kusucam.

Tabak. Bardak. Eski tepsi. Küllük.

Şamdan. Heykel. Resim.

Annem nasıl biriktirmiş.

Annem elli dokuz yıl boyunca çılgınca, annanemden başlayanların üstüne koya koya, kartopulayarak.

Allahım bu kadar mı biriktirilir!

Dört gündür kitap kolilerini açıyoruz Fatoş'la.

Yarın bitecek: Binlerce kitap!

Yutmadığımız kitap tozu çeşidi kalmadı.

"Tatmadığım zevk kalmadı dünyada

Hangi kalbe girdimse kaldı izim" (hani: Ben yalnızım)

şarkısını, uyarlıyorum:

"Yutmadığım toz kalmadı hayatta

Hangi koliyi açtımsa, döndü başım"

ve devamla:

"Taşa geçer, kendime geçmez sözüm

Ben malcıyım, ben malayım, MALCIYIM"

şeklinde ki-bunu anneme söylemek isterdim.

O toplayıcıymış da, ben farklı mıyım?

Değilim.

Ben de hat topluyorum. Zart topluyorum. Zurt topluyorum.

Ama bu taşınma hareketleri benim için -dilerim-ömrü billah sürecek bir tedavi olmuştur.

Bir daha, yani her seferinde sokaktan elimde bir nesneyle dönmem.

ANTİnesneci olurum. Duygu insanı olurum. Hayır kardeşim: Duygu da biriktirmeyeceksin, eşya da.

Ama düşünce biriktirmekte olan yegâne felsefeci arkadaşım da, günlerdir oflaya poflaya felsefe kitaplarının kolilerini açıyor.

Binlerce felsefe kitabı -iyi mi?

Biz herhalde bir BİRİKTİRİCİLER kabilesiyiz. (Bakınız: Nazan)

Hayat bizi toplayamasın diye; biz nesneleri toplamadan edemiyoruz.

İNTİHAR HABERLERİ

Kurt Cobain'in intiharının ardından nasıl MTV'ye kilitlendiğim filan, geldi aklıma. Acayip beğendiğin, habire dinlediğin, takip ettiğin biri intihar ediyor: Nerdeyse gözlerinin önünde. Medyalamacılığın bu zamanında böyle.

Prens Diana'nın ölümünü CNN'de günlerce izledik.

Ölümlerin, intiharların böyle büyüleyici bir etkisi var naçar ruhlar üzerinde. Araştırmalar da kanıtlamış ki, intihar haberleri intiharları tetiklemekte.

İşin bir de başka yanı var. Yanları var. Onlar takıldı sabah sabah aklıma, gazetelerde gördüğüm iki haberle. Courtney Love'la Nirvana'nın (geride kalan) üyelerinin arasındaki mahkemeleşme sona erdiği için, 'Best Of' albümü yakında piyasada olacaktı.

Bu iyi haber. Nirvana kasetlerim/CD'lerim ortadan yok olmuşlar mesela. Ara sıra Cobain'in o eşsiz benzersiz samimiyet buhranı şarkılarını acayip özleyorum. Hemen alırım çıkacak olan CD'yi yani.

Bir de: Bir de 'Cobain'in şöhret günlerinden intiharına dek uzanan zamanda 'tuttuğu günlüğü' yayımlanacaktı.

Peki Cobain ister miydi böyle bir 'şeyi' bakalım?

İntiharın bir insanın girişebileceği en şahsi, en mahrem eylem olduğunu düşünüyorum. Etrafındaki hayatın tümüne DUR! diyorsun. Tüm ilişkilere, yerlere, insanlara: "DUR! Artık sizi görmek istemiyorum. Artık sizi duymak istemiyorum. Sizlerle aynı mekânları; dahası sizlerle bu mevcut hayatı, bu dünyayı paylaşmak istemiyorum. Benden bu kadar."

Ben ancak mahremiyetine, özeline en düşkün insanların intihar edebileceğini; intiharın evet geride kalanlara verilebilecek en ağır ceza olmakla birlikte, yaralı ruhların yaptı gren ciddi kendini koruma, artık kendini yaşama teşhir etmeme, bu tavizi kabullenmeme hamtesi olduğunu düşünüyorum.

Ama intiharların geride kalan dünyalılar için öylesine iştah kabartıcı/merak uyandırıcı bir yanı var ki, sonsuza dek kendi özeline kapanabilmek için kendini iptal eden kişi, birdenbire inanılmaz bir ilgi ve merak metasına dönüşebiliyor/dönüştürülebiliyor.

Bunun kuşkusuz intihar edenler de farkında. Dırlar yani. Ama geldikleri noktada, o iştah, o çirkin merak ve metalaştırma duygusu dahi onları durduramıyor. Zira artık hayatla defterlerini dürmüş vaziyettedirler. Daha fazlasını ne pahasına olursa olsun kaldıramayacak, taşıyamayacak haldeler. Hayatın neresinden dönsen kârdır, yerindeler.

Şimdi, intihar kadar şahsi bir eylemi gerçekleştirmiş olan Cobain, günlükleri yayımlansın ister miydi peki? O günlükleri dayanamadığı/durunamadığı için mi tutmuştu; YOK OLUP gittiğinde böyle bir devamlılık/süreklilik olsun, kalsınlar/okunsunlar habire, diye mi?

Cobain'in, günlüklerinin ortalığa saçılmasını hiç mi hiç istemeyeceğine eminim.

Bu satırları yazan kişi yıllarca, on yıllarca Plath'ın günlüklerini YOK ettiği için Ted Hughes'tan nefret etti!

Plath edebiyata, dünyaya aitti. Hughes'un peki "Bunlar ailevi şeyler. Çocuklarımızın annelerine ait böyle şeyler okumasını ve incinmesini istemiyorum," diye hüküm vermeye hakkı var mıydı?

Şimdi hakkı olduğunu düşünüyorum. Sylvia Plath o günlükleri intiharından sonra basılsınlar diye mi, yoksa içini biraz olsun pamuklamak için mi yazmıştı - bunu bilmiyoruz; hem de Plath, üstünde KAMU MALIDIR yazılı bir banktan ziyade, iki küçük çocuğun annesiydi.

Yani hem geride kalanların nasıllığı/niceliği önemli, hem de gidenin mahremiyeti.

Yine de Plath kadar mühim bir sanatçının günlükleri 50 yıl filan kasalanıp sonra yayımlanabilirlerdi, insanın içi işte sızlamıyor da değil. Zor bir konu. Zor!

Ben ama ilkokul sonndan 35 yaşına kadar düzenli olarak intihar düşüncesine sığınmış, ince ince nice intiharlar planlamış biri olarak; kızımın ele avuca gelir hale gelmesiyle ciddi bir kayma yaşadım.

Artık her intihar edenle değil; geride kalanlarla, özellikle anne ve babayla özdeşleşerek kavrulmaya başladım.

Ahu Paşakay'ın bedenini bulan babası kalp krizi geçirerek hastaneye kaldırılmış. Orda yaşam savaşı veren bu babanın alnını filan okşayan bir melek olmak isterdim. İçindeki acıyı hafifletmek...

Anneleşmiş, artık intihar edenlerin geride bıraktıklarıyla özdeşleşen biri olmuş olarak, kendini öldürenlerin ve onların en yakınlarının mahremiyetine saygı gösterilmesini canhıraşça talep ediyorum.

Yok sevgilisi şu grubun şarkıcısıymış, yok şu bu şarkılar onun için yazılmışmış, yok hiç kimse (nedense) amcasının adını ve intiharını ve dedesinin önemini yazmamış. Bu bilgiler eksik kalmış!..

Eksik kalsın. Kendini öldürenlere, YOK edenlere ait bilgiler, şarkılar/günlükler; onların giderken içlerinde göktaş kadar bir yara bıraktıkları yakınlarına ait havadisler. Bırakalım da eksik kalsın.

İntihar, eylemlerin en ağırı. En mahremiyetine, şahsiyetine, benliğine tuhaf bir şekilde, tam ters açıdan düşkün olanı.

Kendini YÖK edenlerin ve onları sevenlerin yaralarına, akbabalar gibi üşüşmeyelim.

İşte kendini iptal edecek kadar çekmiş, dayanamamış gitmiş. Bu ağır kararın ağırlığına, dahası geride kalanların acısına ve mahremiyetine saygı duyalım.

Olmaz mı yani? Çok mu bir şey istiyorum onlar adına? Acıları adına?

ZENCİLEME

Her zaman söylemişimdir:

'Saygınlık diye bi si yoktuur.'

Kapitalist düzende, zencisi de, beyazı da, Çinlisi de, çillisi de -herkes bir ucundan yakaladığı bir balonu şişirmekle meşguldür- Bu kadar.

İmza: Dr. İsmet Saluvari bir giriş oldu. (Ruhen yani.)

Ama Milliyet'teki 'Serin Duruş'un; ama ama, en mühimi, pek değerli köşe yazılarım: 'Işık Sizinle Olsun' diye bitiren büyük köşe yarattığı Dr. İsmet Salu'nun, bilmem farkında mısınız?

Türk medyalamacılığının çok ciddi bir rahatsızlığı olan şişkin (ve ağır pişkin) egoların acayip bir dalgaya alınma hali.

Ben bazı 'yazılarına' on sekiz gün boyunca filan sinsi sinsi gülüyorum. (18?)

Bi de kafayı takıp da, habire balığın gölüne sokup çıkardığı bir kadro var ki.

İşte Türkiye'nin ennn kendine tapınanlarından oluşan, her başarıya maydanoz bu kadronun toplamı dahi...

Erman Toroğlu, Hıncal Uluç, Sinan Çetin, Reha Muhtar, Serdar Turgut, Bedri Baykam, Tuncay Özkan, Mehmet Barlas, Mesut Yar'dan oluşan bir En Büyük Türk Mühimleri kadrosu.

Habire İsmet Salu'nun kapısında ağlaşıyorlar, ondan yardım istiyorlar.

"Abi haberleri nasıl sunayım? Abi filmimde oynar mısın?" filan felan.

Dr. İsmet Salu bunlardan dayak tokat, zor kurtuluyor.

Kömürlüğünü temizletiyor. Eşyalarını taşıtıyor. Filandır felandır.

Çok sıkı bir hicivleme. Elllerine sağlık üstat Dr.'nin.

Beğeniyoruz acayip yani.

Şimdi Jayson Blair adında 27 yaşında bir zenci, dünya medyalamacılığının saygınlık abidesi olan The New York Times'ı resmen ve alenen madara etti.

Gazetelerle, beni okumak dışında alakanız varsa, haberiniz olmuştur.

Şöyle entel gözlüklerinin ardından, dünyaya seven gözlerle bakan bir arkadaş edasında (fotoğraf okuyoruz) kendisi.

Dört yılda yazdığı 600 haberin birçoğunu, işkembeyi özsalonundan yazmış olduğu sanılıyor.

En azından kesin bir sayı var: Son aylarda yazdığı 73 haberden en az 36'sında sahtekârlık yapmış.

Yok Irak'ta kaybolan (sonra da bulunan) er Jessica'nın ailesiyle görüşmeler,' yok o olaydan, bu faciadan bilgiler.

Geçip laptop'unun' başına «lâlemin haberlerini 'değerlendirmekteymiş' bir güzel.
Ben kendisini ağır takdir ettim.

New York'ta oturduğu yerden öyle, başka ajansların haberlerini ve bilgilerini toplamaktaymış, oraya gitmiş 'etkisi yaratmak için de' fotoğraflardaki ayrıntıları yazmaktaymış.

Fakat bu Süper Uydurukçu Tilki Kardeş, dört yılda hem The New York Times'a girmeye muvaffak ol; hem de prestijli mi prestijli (öyle iddia ediliyor) YURT MASASI'na kadar yüksel gazetenin.

Hadi diyelim şüphelenmekle birlikte, mantarkafalığınızdan adamı kapının önüne bırakamadınız bi güzel; peki bu 'Yüksel ki yerin bu yerler değildir'in mantığı ne?

Ne mi? ZENCİ olması.

Şimdi bu Amerikalılar: ırkçı olmiicaz diye, faşist olmiicaz diye; yeni bir çeşit ırkçılık geliştirmiş durumdalar ki, o hissiyatı da kısaca,

Azınlıkları sevelim, hürmet edelim

Onları fındık, fıstıkla besleyelim

tarzı özetleyebiliriz.

Zaten onu o genç yaşında; kadrolarındaki zenci erkek sayısını saygıdeğer bir seviyeye ulaştırabilmek için gazetelerine almışlardır bu bir.

İkincisi de, kardeş ne kadar şüphe çekici olursa olsun, hem 'saygın' kurumların üstündeki ölü toprağı

serpümlük yüzünden, hem de işte: 'Aman, kimse bize zencilere karşı ayrımcılık yaptığınızı söylemesin' kaygılarıyla kıvrım kıvrım kıvrılarak 'Amma da atıyooo ha!' diyememişlerdir bunca zaman.

YURT MASASI'na kadar yükselen bu sosyopat arkadaş, gönlümüze bir nevi taht kurdu mu?

Taht değilse de, Gönül Bahçelerimiz'de bir tabure atıp bir çay ikram ederiz yani bu 'zenci' kardeşimize.

(Bizde 'siyaseten doğruculuk' kabızlığı yok. Adıyla sanıyla söylüyoruz.)

Bu arada yine The New York Times'ın bir muhabirine: 'KARDEŞİNİZ zenci Türklere mensuptur,' lafını etmiş mi Tayyip Erdoğan.

Etmiş.

Tayyip Erdoğan'ın yükselmesinde de: Zenci dayanışması olsun, zenci fobisi olsun, zencidir/ne yapsa yeridir hissiyatı olsun, aman dokunmayalım zenciye ruhudur olsun tüm bu zenci duygulanmaları etkili olmamış mıdır peki?

Olmuştur. Bağlantıları size bırakıyorum güzel kardeşim.

Etekrık Sizinle Kalsın!

TEKBİR 2003

Tekbir Giyim Sanayi A.Ş. müthiş bir defileyle, 2003 ilkbahar-yaz kreasyonlarını tanıttılar. Belki de uluslararası arenada boy göstermeyi hedeflemektedirler ve tam isimleri Tekbir Feysin Heppening, filandır.

Suudi Arabistan'da filan kapış kapış gitmekte midir kreasyonları bilemeyeceğim; ama kesinlikle uzayın Sonsuzluğu'nda tesettür feysinin lanse etmeye hazır bir eda içinde oldukları muhakkak.

'Uzay Tesettürü'¹ kategorisinde adlandırabileceğimiz birkaç kıyafetleri vardı ki, görmelere mahsustu. Öyle alüminyum kaplı, etekleri tersine çevrilmiş şemsiye gibi havalarda, başta deli saçması bir türban yorumu. Ve daha neler neler.

Tüm televizyonlar uzun uzun gösterdiler.

Memleketin içinde çalkalandığı Barış Ortamı'na bir kanıt olarak sunulmuş da olabilir.

İslamcıların Kimlik ve Zevk Erozyonu'nun kanıtı olarak, sadistçe bir tatmin içindeki Kemalist militanların (onlar ki, sudaki balık kadar çokturlar) doyumsuz bir sarakaya alma seansı olarak da. Her ikisinin karışımı olarak, medyacılığımızda bunca yer bulmuş olması, en yüksek ihtimal.

Stilistleri de başı bağlı bir hanım.

Yani insan böylesi bir kötülüğün demeyelim de, gafletin, en azından erkek elinden, başı açık bir cinsin elinden çıkmış olabileceğini ümit etmek istiyor.

'Stilist' Zehra Karaduman, ki gazetede ki resminde elindeki fareyle bilgisayarında muhtemelen dur durak bilmeyen yaratıcılığıyla yeni bir maskaralığa, pardon, kreasyona imza atmakta iken gösteriliyor.

Ben kendisine acil şifalar diliyorum.

Dünyanın herhangi bir yerinde, vardır herhalde, bir Şoklamayla Zevk Sahibi Edindirme Kursu. Tez elden yazdırılırsa, hem memleket rahatlar, hem de Uzay'ın Sonsuzluğu.

Bu hanım, Türkiye'de herkeslerin âdeti olduğu üzere, alabildiğine yüksekte uçarak: "Başörtüsünü Avrupa çizgilerini dikkate alarak yeniden yorumladık. Hem gelenekselin dışında, hem özgün" tarzı kelimeler sarf edebiliyor.

İnsanın içinde yalnızca 'Bababa' demek geliyor. İnsaf yani!

Tesettür giyimin öncü markalarından' Tekbir Giyim'in sahibi, daha da, daha da iddialı atıp tutuyor.

Can sıkıntısından alıntılamiyorum.

Ama defilenin acıklılığı, bu iddialar, modellerin sakilliğı ve hiçbir yere hiçbir zaman ve mekân dilimine ait olmamalarındaki düşkünlükte ele gizli değil yalnızca.

Bu defile, sosyoloji derslerinde filan gösterilmeli. 'Piyasanın' tanınmış ne kadar mankeni varsa, o Türk mankenlerinin yarı agresif/yarı göbek atma müstehcenliğinde, kendilerine has rezalet yürüyüş stilleri ile bu deli saçması giysileri sunmaktalar.

İşte o gacıır gucur, dudaklarımızı da şööle bi silikon silikon ileri uzatırız, memelerimizi de -o meşum yürüyüşle, hanımlar beyler, ayıptır artık: tesettürün temelindeki fikriyatın şöyle bir üslupla, sunumla, kadın(sı)lık tarzıyla uzaktan yakından bir alakası olabilir mi? Kuran peki kadının dikkat çekmemesi için örtünmesini emretmiyor mu?

Bu kılık kıyafet, böylesi bir tarz, salınımla; insan dikkatlerin topunu birden yani, üstüne memeli mıknaatıslar gibi çekmez mi?

Sonra nerde İslamiyet'in buyurduğu yalnlık, mutaassıptık, dahası gizlilik hali?

Bu işte herhalde Türk Tipi'ne giriyor:

Ne şiş yansın, ne kebab.

Ne yardan geçirim, ne serden. Alacalı bulacalı, cafcacılı, janjanlı, rüküş mü rüküş DE giyinirim; dinimin gereklerini yerine getirmiş olmanın kaygusuzluğuyla, bak işte cennetteki tapum da hazır göklerde.

Dünyada dükkân. Ahirette de dükkân.

Buna bilmiyorum, ben Müslüman filan değilim; ama kısaca 'açgözlülük' desek, en kestirme tanımı yapmış olmaz mıyız acaba?

'Ünlü' marokenlerimiz bu kıyafetler içindeki çirkinliği de, ayrı bir yazı mevzuu.

Hem her biri fanatik Kemalist söylemin bir parçası olmaya gelince, mangalda üstümüze üflenmedik kül bırakmazlar; hem de koşa koşa bu defilede diyelim, yer alırlar. Ben tabii Kemalizm dininin ağzı köpüklü müritlerinden de değilim.

Ama insanda iç tutarlılık adına, tükürdüğünü yalamamak adına, belkemiği sahibi olmak adına-yani bir parçacık da sansür, denetleme, bazı şeylere HAYIR deme mekanizması olur, değil mi?

Yaşadıkları pespaye dünyevi hayatların izleri, başları bağlanıp da yüzleri çerçevenince öyle bir bas bas bağırmaktaydı ki.

Hem iç, hem dış çirkinliklerine mi üzüleyim mankenlerimizin, her nevi içerikten azade oluşlarına mı; bu kıyafetlere bir talep yaratanların içinde debelendiği ebedi boşluğa mı -bilemedim.

Hiç bilemedim.

BUÇUK AMERİKA

Türkiye öylesine Amerika'ya benziyor ki, insan değerlendirdikçe şaşırıyor.

Hani Küçük Amerika'yı yaratıklandırmak üzre yola çıkan şanlı politikacılarımız, eldeki kumaşın ne denli müsait olduğunu, en azından sezgisel olarak nasıl da bilmişler!

Columbia'dan doktoralı sosyolog/siyaset bilimci filan olmaları gerekmiyor hiç de. Önemli olan, bu toplumun dokusundan anlayan kurnaz terziler olmak. Onlar da ellerini kumaşımızın üstünde şöyle bir gezdirip hissedivermişler işte: Küçük Amerika olabilmeliyiz diye.

Türkiye Cumhuriyeti de aynen Amerika Birleşik Devletleri gibi, homojen bir toplum değil.

Bir İsveç, Norveç filan değiliz bizler. Hani o İskandinav ülkeleri gibi hepimiz beyaz tenli, boylu poslu, mavi gözlü değiliz. Kışın aynı renklerde kaz tüyü anoraklardan ve uzun botlardan giyip, evlerimizi hemen hernen birbirinin aynı açık renk ahşap mobilyalarla döşemiyoruz. Uzun gecelerde aynı içkileri tüketip, aynı depresyonlarda debelenip, aynı hissiyatlar içinde sosyal güvence devletleri kurmuyoruz.

Amerikalılar da, bizler de, İskandinav vatandaşlar gibi nerdeyse 'sosyal adalet geni' taşımıyoruz.

"Altta kalanın canı çıksın."/"Gemisini kurtaran kaptan. "/"Bana dokunmayan yılan bin yaşasın."/"Beş parmağın beşi bir mi"ciyiz aynı Amerikalılar gibi.

Gürcülerden, Çerkezlerden, Lazlardan, Türkmenlerden, Kürtlerden, Romanlardan, Ermenilerden, Rumlardan (bu son iki gruptan özdeşini bitirmiş, sözde olarahtan) böyle bir sürü etnik gruptan oluşuyoruz. Aynı Amerikalılar gibi çeşit çeşidiz.

Bu çeşitlilikten midir, savaşkanlıktan mıdır, bunca parçalılığın neden olduğu natürel bir her kafadan ayrı ses halinden midir, nedendir -sosyal vicdanımız gelişmiş sayılmaz.

Amerikalılar da, bizler de konsensüs toplumu değiliz. Ö denli ayrıışmakta ve hemen hemen hiçbir konuda hemfikir olamamaktayız ki, netice itibarıyla: 'Bizim için fark etmez.'

O nedenle de diyelim Amerikalıların, Filler mi/Eşekler mi'ye indirgediği demokrasilerini, Allah'a şükür bizler de iki ucu şeyli değneğe indirmiş vaziyetteyiz.

Şanlı direnişiyile Meclis'te HAYIR! yapmış bulunan CHP, eğer mutlak çoğunluğa sahip bulunsaydı, o tezkerenin o Meclis'ten geçmiş olacağına da, MGK'dan tezkereye yol veren bir bildirge çıkmış bulunacağına da kalıbımı basarım. (Bakınız: CHP'nin Kıbrıs politikası).

Yani bizler için de; CHP'yle AKP çok matrak mıdır, hazin midir bilemeyeceğim, hiç de iki kutbu mutpu temsil etmiyor -inanın.

Öylesine çok benziyoruz ki Amerika'ya, hem doğamız gereği hem de TC ve ABD politikaları öylesine benzetmiş ve benzeştirmiş ki bizleri -Özellikle kriz anlarında bu benzerliği izlemek, hakikaten soluk kesici.

Tüm o 'demokrasinin kalesi' ayaklarıyla ABD; inanılmaz derecede antidemokratik, baskıcı, sansürcü ve hatta faşist bir devlettir haddi zatında.

Diyelim gazetelerde savaş karşıtlarının bir nevi elebaşılığını yürüten Martin Sheen'le ilgili bir haber var. NBC Televizyonu'nda gösterilen 'Batı Kanadı' dizisinde canlandırdığı ABD Başkanı rolünü kaybetti/kaybedecekmiş Sheen. Zira diziden alınması için baskı gelmekteymiş. Şirketler, reklamları çekmekle tehdit ediyorlarmış.

Şanlı 28 Şubat dönemimizde birtakım gazetecilerin, bazı baskılar nedeniyle, nasıl da işlerinden derdest edildiğini hatırlayın bir!

Hoş Türkiye, tehdit ve sansüre gerek bile bulunmayan bir medyalama ortamında seyretmektedir.

Medya mensuplarının seve seve uyguladığı otosansür olsun, her birinin prototipleştirilme sürecinin çoktaaan tamamlanmış olması olsun, artık böyle çirkin el çektirme oyunlarını dahi gerektirmemektedir. Yani aynen Amerika'da olduğu gibi, 'Oyun mükemmelleştirilmiştir.'

Son sıralarda baş yılan olarak lanse edilmekte bulunan Irak'taki Kürt grupların, Türk bayrağı yakma eylemlerinin zamanlamasına bakın Alla'sen. Biz bu zamanlama numaralarına o kadar alışkın ama o kadar alışkınız ki, kendi iç ve dış politikalarımızdan (o meşhuur Kardak Krizciğimiz'i filan hatırlayın) bana mısın filan da demiş sayılmayız esasında.

Çok sıkışık anlarda başvurulmuş suikast numaraları olsun (Özal'ın suikast girişimşimini hatırlayın. Tam bir şimşiminiydi hakikaten, Reagan'ınkiyle kabili kıyastı) provokasyona daima açık tutulur olmamız, Özdemir Sabancı suikastının zamanlamasıydı, şuydu buydu.

Biz bir kere acayip Amerika'ya benziyoruz. Etle tırnak gibiyiz: Tom'la Jerry, Ying'le Yang, Kavuklu'yla Pişekar, John'la Can.

Doların üstünde yazana bakın. Amerika laik filan da değildir. Hakikaten 'match made in heaven' (cennette birleştirilmiş) BUNA denir.

RAHİPLER VE HIRSIZLARI

Ben aslında şu günlerde, güneşin altında, bir deniz kıyısında uyumak istiyorum. Kulaklarıma yalnızca Deniz Kenarı seslen vursun.

Gürültüsüzlüğün sesleri.

Ama tabii 'İş Güveysi'yseniz- ya da ne bileyim bir iş güvesi, hırt hırt hırt, habire yemeniz bitirmeniz gereken işler, işler, meşguliyetler- Sizi yiyip bitiren.

Öyle bir nevi yarı baygın Gündem'den kıyılarıma vuranlara bakıyorum -bir sürü moloz.

Ben artık mesela 'TC Gothic' diye tablolandırabileceğimiz Sezer Çifti'nin markete gidip Çamlıca Gazozu ve azıcık bir seycikleri, öyle sıralarda filan bekleyerek (tevazu/tevazu/ah ne mütevazı görüntüleri) elceğizleriyle satın almalarından bıktım.

İlk işbaşına geldiğinde hepimize nasıl da farklı ve iyi gelen Sezer'in altından çıka çıka sekter bir İstasyon Müdürü çıkmadı mı?

Olur olmaz konularda Nuh deyip peygamber dememeler. Son resepsiyon krizi.

O krizi, bu krizi. Bitmeyen bir Kriz Merkezi Sn. Sezer. Denizde kum, onda kriz yaratma potansiyeli.

Cumhuriyet Eliti Bay Sezer'in öylesine yapışık olduğu kuramları, kuralları, prensipleri, fikirleri vs. vs.'ler var ki-

Ne için? Bu Millet'i daraltmak için.

Artık içimizi bayan, umurumuzda olmayan, miyadını doldurmuş boşlukları, koflukları tepemizin üstünde Te cetveliyle sallamalar.

Biz artık ama bu ilkokul öğretmenlerinden, telgraf memurlarından, istasyon şeflerinden, mübaşirlerden, sert hademelerden korkmak; illa da onların dediğini yapmak istemiyoruz.

Gençlerin yüzde 80'i, üstelik üniversite öğrencilerinin, dışarı atmak istiyorsa kapağı, bu memleketin bu kadar bayıyor olmasının, tıkanık olmasının, tıkiş tıkiş olmasının nedeni: bu aslında acayip dinin (Kemalizm filan diye çağırdıkları oluyor) fanatik rahipleri.

Bu koyu dindarlardan, onların irrasyonel kararlarından, kıymeti kendinden menkul değerlemelerinden -cümlemizin, bu tıkanıklıktan, bu tıkanıklıktan, içine harbiden, fenalıklar geldi.

Bu rahipler ve onların dişlerini geçirerek korudukları Ulvi Tıkanıklık.

Rahipler ve onların en büyük yalakaları, yordakçıları HIRSIZLAR. Şerefsizler.

Rauf Denктаş'ın tabii ki -ne yani benim mi olacaktı-ennn yakını doktor, hırsızın allahı çıkıyor.

Bu müflis devletin naçar SSK'sını soyup soğana çeviriyor.

Mahkeme duvarı kıvamında suratıyla habire Tıkanıklıklar ve Manipülasyonlar Ordinaryüsü'nün yanbaşıında bulunmamış boşuna.

Asıl işi hırsızlık doktorluğu.

Envai çeşit banka hesabı -şu, bu.

Hepsi, bu enayi milletin, tıkanık sisteminden para uçurabilmek için düşünülmüş, hazırlanmış.

'Bankacılık' maskaralığı altında bizleri, tümümüzü soyup soğana çevirenler sonra.

Rahipler kendinden geçmiş, ağızla/ımdan köpükler saçarak dualarını ederken, onların baş şakşakçılarından oluşan hırsızlar, kilisenin her şeyini acımasızca araklamakla meşguller.

Acayip bir ikili: Rahipler ve onların kofluğunu koruyup kollayarak; rahatça cirit atabilecekleri Hırsızlık Ortamı'nı esasında, elletmeyen, bozdurmayan iğrenç dolandırıcılar.

Bu dünyada tamamen sonu gelmiş dinlerden en sonuncusunun, tüm fundamentalizmiyle süregidiyor olması, en çok Hırsızlar'ın işine geliyor tabii ki.

Muhteşem bir ikili.

Harikulade bir tıkanıklık hali.

Kör köktendinciler ve gözleri fazla açıklıktan patlamak üzere dolandırıcılar.

Mevcut statükoyu değiştirtmeyenler işte bunlar.

Üstelik diğer grup bunu Tek Tanrı'ları aşkına yapıyor olmanın taşkınlığıyla, aslında yalnız ve yalnızca çapulculara hizmet ediyor olduklarını okuyamayacak, değerlendiremeyecek kadar şaşkınlar.

Okuma özürlüler.

Ne dünyayı okuyabiliyorlar, ne hayatı.

Dünyanın nasıl bir gidişat aldığını, dinlerinin onların köktendinci kafalarının dışında beş kuruşluk değerinin kalmadığını filan.

Okumalarının imkânı yok.

Hayatı ve bu ülkeyi bize dar etmeye nasıl da imanlılar ama.

Evet imanlarına diyecek yok. Dangalaklıklarına da.

TİYATROFOBİA

Bilmiyorum tam kaç yaşındaydım: Yirmi üç? Yirmi dört? Yirmi beş? Oralarda bir yerlerde işte.

Annemin organizasyonuyla Kenterler'e gitmiş buldum kendimi. 'Harold ve Maude'u izlemeye.

Bu bir dönüm noktasıdır; zira üç-beş yaşından itibaren nerdeyse tüm trupların tüm oyunlarına taşınarak büyütülmüş bulunan BU çocuk (bendeniz yani) orda geri dönüşsüz ve devasız bir hastalığa yakalandı: Tiyatrofobia. (Bu tabir de buradan kamu yararına yaratıklandırılıyor.)

Aman Allahım! Yıldız Kenter kendini ordan oraya attıkça, Türk Tiyatrosu'nun Grande Damme'ı biz basit halklar için kendini parçaladıkça, beni şiddeti giderek artan bir mahcubiyet hissi esir almaya başladı.

'Niye yapıyor ki?' gibi oluyorum. "Niye böyle bizlerin önünde/bir nevi bizler için/ama temelde kendi için kendini mahv-u perişan ediyor ki?"

Hani daha hafif, limonatalı bir halet-i ruhiye olsa beni pençelerine geçirmiş bulunan: 'Değer mi hiç'i bağıra bağıra söylemeye başlayacağım.

Hem onu bu eziyetten azat etmek, hem de durumumuzu 'eşitlemek' için.

Zira biliyorsunuz tiyatrocular bir ömür boyu bir rüyaya esir düşüyorlar: Tiyatroculuk rüyasına. Tiyatronun en/ çok/bir mühim olduğuna. Tiyatrocuklaksuz yaşayamayacaklarına. Hayatın tüm anlamının tiyatrocuklama coşkusunda yattığına.

Tabii, kendi açılarından haklı olabilirler. Ama ya bizler? Biz basit insanlar... Onların bu tutkularını tatmin etmekle mükellef zavallı kuzucuklar?

Biz bu oyunları, biz bu tiyatroları, biz bu tiyatrolucukları hak etmek için ne yaptık?

Biz basit/normal/düz insanlar; onlar burnumuzun dibinde kendilerini 'sev beni, sev beni', 'izle beni, izle beni', 'beğen beni, beğen beni' diye ordan oraya attıkça; kızarıp bozarmadan, yerin dibine geçmeden, bu ısrarcı ruhların dramı karşısında merhamet dalgalarıyla tir tir titremeden durmaya, evet yalnızca koltuklarımıza mihlanıp orada kalmaya muvaffak olabilecek miyiz?

Çok şey istemek değil mi bu? Onların tiyatroculuğu varsa, bizim de canımız yok mu?

Bu çağa/bu hayatlara/bu ağır yabancılaşma zamanlarına hiç de uymayan, arkaik bir sanat işte bu.

O burun burunalık, işte üç-beş adımda koşsam sahnedeyim; ama hayır ordan onların kestiği o alabildiğine demode/bitmiş tükenmiş/içi boşalmış rollere inanmam gerekiyor. Onların oracıkta yaptıkları yapmacıklıklar normalmiş gibi, dahası saygınmış gibi, beni duygulanmalardan duygulanmalara sürüklüyormuş GİBİ oturmam, oturmam, OTURMAM gerekiyor.

Ben Allah razı olsun Yıldız Kenter'in o müthiş oyunundan beri tiyatroya gitmiyorum.

Kendi özgür irademle gitmiyorum yani.

Ama gün oluyor, seyran dönüyor; özellikle yurtdışındaysam, işte annemin organizasyonlarnası gibi bir şeyle.

Zaten yurtdışında bir nevi çocuk ya da yeniyetmeye dönüşüyor insan. Bunun güzelliği de var tabii ki. Ordan oraya sürükleniyor, ne kadar isterlerse orada o kadar kalıyor, nerdeyse onların istediklerinden yiyor, onların istediklerini giyiyor-

Yani ben bir sıçırıyorum, iki sıçırıyorum, üçüncüde DÜŞMEMİŞ MİYİM TİYATRO ZULMÜNÜN KUCAĞINA!

Dünyanın tüm dişçi koltuklarını bana getirin! Hoş dişçi korkum yoktur ve de ağızımda bir adet dolgu var. Yani dişçi olayımız da altı ayda bir. Ama diyelim dişçim beni mahcup etmiyor. Orda o koltukta ağızımı açmış otururken, "Nedir bu insanın meselesi? Bunun bir çaresi, bir ilacı yok mudur ya Rabbim?" diye utançtan alı al, moru mor bin bir fikrin pençesinde kurtuluş reçeteleri eşelendirmiyor.

Evet dişçimle olan, bakkalımla, manavımla, mimarımla, başına beyincimle (dermişim) -yani başka mesleklerle kurabildiğim insani/saygılı/mesafeli ilişkiyi sahnedeki bu çırpışan ruhlarla kurmanın imkân ve ihtimali yok.

Eşitliğin olmadığı tüm ilişkilerde mutsuzluk vardır. Ve ben ömrürride tiyatro oyuncusuyla seyircisinin arasındaki kadar eşitliksiz bir ilişki düşünemiyorum. "Bel* ki psikanalistle hastasının ilişkisi -o bile, o bile azzz kahr. Azzz kahr.

Düşünün bir grup insan süsleniyor, püsleniyor o yüksekliğe çıkıyor. Perdeler açılıyor, perdeler kapanıyor ve tüm derdi şu: BEN ÇOCUK KALAYIM.

Hani bazı çok yorucu çocuklar bağırır çağırır, koşar, takla atar, kendini yaralar, olmadı; yerlere yapışıp tantrumlar atar: BAK BANA. BAK BANA. İLGİLEN BENİMLE. Derdi, bu.

Tiyatrocular da öyle çıkıp habire oynasınlar, oynasınlar. Aman onlar ömrü billah oynasın öyle; cüçük, pardon çocuk ruhlar kalsın bizler de bayılalım, ayılalım. Alkış, kıyamet. Ve hatta kuliste ayakkabılarından şampanya içelim.

Şimdi bu Cahide Sonku'ya yapılabilir. Cahide Sonku'nun zamanlarında, böyle hissiyatlanmaların mümkünatı da olabilir. Ama: 'İN AN AGE LIKE THIS'. Böyle bir zamanda nedir yani tiyatronun durumu ve de dramı? Yabancılaşma almış başını gitmiş, postpost yabancılaşma olmuş. Sinema orda koç gibi. Hiçbir canlıyı soluk alıp verme mesafene sokmuyor.

Birkaç çocuk ille de ' zevk vermekten zevk alsınlar' diye (böyle bir formüllemeleri filan vardır herhalde) biz naçar halkların mahcubiyet domatesleri gibi habire ezilmeleri mi gerekmektedir? İsyanımız sonsuzlarda artık yani.

YAYGIN BİR RAHATSIZLIK/ACIKLI BİR VAKA

Cennet yurdumuzda çok ciddi ve yaygın bir 'kadın düşmanlığı' sorunu var.

Eğer bir kadın fikir sahibi olmaya cüret etmişse, diyelim bir köşe yazarıysa ve de köşesinde kadınların âdet sancıları ve sevgilileriyle yatakta kavuşmaları vari 'şehirli Bridget kontenjanı' dışında mevzularda kalem oynatıyorsa, inanılmaz husumet gösterileri, hatta toplu histen halleriyle karşı karşıya kalabiliyor.

Geçenlerde 'Tiyatrofobia' başlıklı, tiyatronun, tiyatrocuların artık ne denli içimi sıkıttığına ve bu arkaik -sinema karşısında git gide küçülmekte olan- sanatın kendini sorgulama zamanının gelmiş de geçmekte olduğuna dair bir yazı yazdım.

Pek çok eşim, dostum arayıp, "Fikirlerime, duygulanma tercüman olmuşsun" dedi; birtakım tiyatrocuların da acayip bozulduğu vs. ordan burdan kulağıma çalındı.

Şimdi ben bu topraklarda sıkça rastlanan eleştiri özürlülüğü anlayabiliyor değilim: Kimsenin kimsenin tavuğuna 'kist' demeye, fincancı katırlarını ürkütmeye, her nevi mevcut 'status quo'ya şöyle parmağının ucuyla dahi dokunmaya hakkı yok sanki bu memlekette.

Kardeşim sen yıllardır o bayatlamış, içi bitmiş/tükenmiş oyunlarını çıkıp karşımızda yırtış yırtış oynuyorsun. Sevenin, edenin, hayranların da var. Ama birtakım insanlar dönerci çırağı gibi habire 'rol kesmelerinden', 4. Murat'ı da 'oynasan', 17 yaşında bir genç kızı da, habire habire kendini, yani her 'rolde' Yıldız Kenter'i, her rolde ulvi devlet sanatçısı Cihan Ünal'ı oynamandan fenalıklar geçirmiş, acayip sıkılmış ve tiyatrodan -sayenizde- toptan elini ayağını çekmiş bulunabilir.

Bu da bir hissiyattır; haktır ayrıca: İnsani bir bunalma hakkı. Bu tarz duyguların dile getirilmesi de öyle: O da bir haktır.

Benim işim tiyatronun gelişmesi, içinde bulunduğu cendereden çıkabilmesi, en mühimi kendi kendini sorgulayabilmesi değil; benim tarzım hissiyatlarla tiyatrodan hepten kopmuş olanların içinden geçenlerin yazılandırılmasıdır. Tüm yaptığım da budur yani: Tiyatronun 'artık' bende yarattığı o çaresiz sıkıntıyı açık etmek.

Peki: Ben bunu yapınca ne oluyor? Memleketimizde çok yaygın bir hastalık olan VURUN KAHPEYE bozukluğunun tüm sendromları anında, dökülüp saçılıyor.

Kim tarafından? Ciddi bir misojinist (kadın düşmanı) olduğu hakikaten patetik bir şekilde Milliyet'te Ahmet Tulgar'a verdiği röportajda ortaya saçılmış bulunan büyük tiyatro insanı, Cihan Ünal beyefendi tarafından.

Resmen ve alenen köpükler saçarak, onlarca defa (üşendim, sayamadım) O KADIN/O KADIN diye sayıklayarak (kutsal ağzına adımı almama numaralan) inanılmaz bir kadın düşmanlığı, eleştiri hazımsızlığı, karşı cinsten gelecek herhangi bir eleştiriye karşı patolojik bir fröstrasyon sergileniyor.

Üç yıl sonra özel bir tiyatrodaki sahnelerimizi şereflendiren (bu arada eminim Devlet Tiyatrosu'ndan aldığı maaş aksamıyordur) Sn. Ünal (ben onun kutsal ismini ağzıma almakta bir beis görmüyorum) neden acaba son oyunu üstüne konuşup reklamını yapmak yerine, inanılmaz agresif bir dön baba dönelim üslubuyla tüm röportajı boyunca yalnızca BEN (O KADIN)den söz ediyor?

Şöyle incileri söz konusu: "O kadının bir tiyatrocu ile ÖZEL bir sorunu olmalı. 'Araç amacı doğrular' düşüncesi ile giderseniz bu böyle."

Ne zamanki bir tartışmayı bir kadın yaratıyor; O KADIN'ın mutlaka ÖZEL bir sorunu oluyor. Yılmaz Erdoğan'dan Kadir İnanır'a yazdıklarına deliren tüm maço dikdörtgenler için durum bu. Bana daima şahsi ve cinsiyetime yönelik (bir 'kadın' olarak çirkin, kambur, evde kalmış, kör ve deli olmalıyım zira) saldırılar. Yoksa kadınlık âlemine bir lütuf olarak yollanmış bu yüce erkeklik tasvirlerine diyelim 'kışt' diyor olmamın bir açıklaması olabilir mi?

Sn. 4. Ünal röportajını "Evde, kum torbasıyla boks yapıyorum. O yazar hanım gibileri düşünerek o torbaya vuruyorum" diye (sözümüne) gülerek bitiriyor.

Ben en son bu beyle ilgili, televizyonlarda son eşini izlerken düşüncelere dalmıştım. Ayrıldığı eşi Sn. Ünal'dan sürekli dayak yediğini ve o kâbus evlilikten kurtulduğu için ne denli mesut olduğunu anlatıyordu.

Pek hakiki sorunlarla bezenmiş ciddi bir misojini ve sosyopatoloji vakası olduğu, anlaşılmakta. Türkan Şoray'la evliliğiyle ilgili olarak da 'İnsan içine çıkıyor, konuşuyor, çocuk sahibi oldu' diyerek nasıl bir nimet olduğunu açık eden Sn. Ünal'la, Türkan Şoray'ın kültür tarihimizde kaçır okka çekeceğinin takdirini de sizlere bırakarak, kendisine acil şifalar diliyorum.

MAÇOLUK HİKMETLERİ

Yaşantımızda tabii; taksicisidir, tesisatçısıdır, postacısıdır şudur budur -muhtelif erkeklerle karşılaşıyoruz.

Kaçış yok erkek ırkından yani.

Şimdi böyle bir giriş üstüne VAYYY ERKEK DÜŞMANI yaftasını da, hayır efendim, alın siz yaftanızı, gezmeye çıkarın.

Meselemiz o değil.

Zira bu satırların kalemcisi, erkek ırkından olduğu kadar, kadın ırkından da nefret etmeye muktedirdir -hamdolsun.

Kadının da iğrenci var, erkeğin de.

Kadın modellerinin bana ağır batanları ela var, erkek tiplerinin de.

Ama bir çeşit erkek tipi var ki; siz deyin MAÇO, ben diyeyim HIYARAĞASI işte o çeşidi size nasıl tarif etsem ki-

Diyelim bunlar: en basit Tesisatın neresinde sorun var' konuşmasını da yapıyor olsanız, böyle bir gözlerinize bakamama, buram buram hormonlar saçma, illa bir 'karşı' cins, ne bileyim denetlenemez bir kösnül. vibrasyonlar saçmaca-illa billa varlıklarıyla sizi diken üstünde tutar, nedensiz bir tansiyon yaratırlar.

Burda habire tesisatçı, cartçı curtçu diyerek sınıfsal bir yanılgıya da neden olmayalım,

Bu rahatsızlıkları insana yaşatan doktor da olabilir, mühendis de, maazallah pek sık rastlanan bir fenomendir, insanın patronu da.

Bizim hayatımıza 'karşı' ırk bu meslek gruplarından çıkıyor daha ziyade, onun için aklımıza misal olarak ilk onlar düşüyor.

Ben, manasız kösnüme enerjisiyle insanı daraltan erkek modelinden acayip tiksiniyorum cidden ve elimin tersiyle iki tane geçiriiim filan, ya da bir kova su başından aşağı; bende uyandırdıkları hissiyat, bu merkezdedir.

Bunlardan toplumumuzda mebzul miktarda bulunduğu için, ister istemez gözlemekteyiz kendilerini.

Benim şahsi kanaatim buram buram muhtelif erkeklik hormonları yaymakta olan bu düdüklü tencerelerin, acayip 'kadınsı' oldukları yönündedir, ayrıca.

Burda 'kadınlığa' negatif bir anlam yüklemiyoruz.

Nasıl 'erkeksiliğin' çekilmez bir formu mevcut ise, 'kadınsılığın' da tahammülfersa modelleri mevcut.

Bu ağır abiler işte, üstüne biraz gitseniz, ağlarlar zırl zırl. Bir de böyle Duygu İnsanı kompozisyonları mevcuttur ki, insanı bombok karışımlarıyla hayattan bezdirirler.

Bu tipi tiplere en iyi örnek olarak, medya şahsiyetlerimizden İbrahim Tatlıses'i verebilirim mesela.

Yıllardır Bir Kadın Belası olarak medyalamacılığımızda Hazine arazisi boyutlarında yer işgal ediyor.

'İbo'yla yatan topal kalkar' tarzı vahim acıklı şakalar sayesinde türedi, filandır felandır.

En son Almanya'ya gitmekte olan Asena'yı tokatlamak üzere havaalanında belirdi.

Asena'yı rahatça itip kaksın, memleketimizin seyretmelere doyamadığı olaylamalarından yarım düzine daha yaratsın abileri diye, polisler prototiplerine müdahale etmediler natürel olarak.

Sonra da bağırma ve tabii ki ağlama seansına yatay geçiş yaptı Tatlıses. Sahnede de aynı numaralar, hoş her yer onun sahnesi. Mutlaka ağlıyor perdenin muhtelif aralıklarında.

Asena meğer bu Maçoların Efendisi'nden temelli kurtulabilmek üzere uçmuş Almanya'ya.

Geçen yıl tecavüz iddiaları gündeme gelmişti, enteresandır Kanal D dışında, getirilmemişti ya Tatlıses'in.

Şimdi tecavüz etmediği öylesine yüzde bin beş yüz ki, Almanya'ya gidemiyor Tatlıses!

Asena yani, Tecavüzcüler Reisi'ne karşı kanunun işletilebileceği muasır medeniyet topraklarına sığınmış

Ama yine de kızcağız: "Sürekli İbrahim bey korkusuyla yaşıyorum. Medeni bir insan gibi davranıp, bundan sonraki hayatıma karışmasın, BARİ buralarda beni rahat bıraksın," demekte.

Öyle bir maçoluk - mudur/kösnüllük müdür/hıyartoluk mudur/ağır bir aşağılık kompleksi midir/iğdiş edilme endişesi midir/nedir nedir bu adamları kadınları böyle görmeye, bu saplantılı tutumun göbeğine itekleyen?

O, yalnızca bizim kameraların uzaklığından izlediğimiz, çok tanınmış bir örnek.

Bu topraklar kaynıyor bunlarla.

Böyle kadını muhtelif yerlerine işaret bırakarak sahiplendiğin bir 'territory' belleme.

Bir insan, bir varlıktan ziyade, bir ziynet, ganimet, yağma nesnesi.

Sonra da orda yaşatmamaca; kimseleri. Ve en mühimi ele geçirilmiş bulunan kadını. Gerekirse sakatlayıp 'geberterek', kendinden 'sonra' ona yaşam hakkını dahi tanımamaca.

Bu topraklarda kadınların işi zor. Başka yerlerde olduğundan çok daha zor. Çok daha.

SELAMİ ŞAHİN ÖĞRETİSİ

Bilmem fark ettiniz mi?

Bir nevi öğreti arayışıdır gidiyor.

Cephemde yani.

İstiyorum ki hayatın her alanını kaplayacak bir öğreti edineyim. Sonra da düşünmeyeyim, etmeyeyim -öğretime dayanıp günümü gün, haftamı hafta, ânımı an edeyim.

En son işte Lale'nin yazısında okudum, pavyon sahibi Hilmi beye sormuşum: "Buranın öğretisi nedir; bu öğretinin bir parçası olabilir miyim?" diye.

Ayrıca öğreti herrr yerde aranır. Pavyonda da, süpermarkette de. Bu konuda önyargılı olmanın âlemi yok yani.

Mesela 'öğreti'yi doğru yerde aramacıların kalkıp gittiği Hindustan aşramları?

Oralarda mı gizli 'öğreti'¹ yalnızca?

Ordan dönenleri de görüyoruz. Ölü gözler, frozen gülüşler. Bir nevi ruhsal lobotomi geçirmiş gibi dönüyorlar.

Öğreti sahibi olmak yani, dünyada iğreti durmayı mı gerektirir?

Ya da öğreti sahibi olunca, bir nevi trans haline esir düşmek? Ruhu öldürmek? Şart mıdır: Zombileşmek?

Hem öğreti olsun, yukarda trapezde numaralarımızı yaparken düştüğümüzde, sağlam bir ağ olsun yani.

Hem de öyle 'Ölü Canlar' tarzına girmeyelim. Yani öğreti mantıklı miktarda 'hayatiyet' de ihtiva etsin.

Bunca tanımdan sonra 'Kardeşim madem bu kadar ondan şu kadar/bundan bu kadar diyorsun; yarat o zaman kendi öğretini de diyebilirsiniz hani.

Olmaz ama. Başkası pişirsin biz yiyelim.

Öğreti öyle öğrencilikle ilgili bir şey. Öğretmenlikten ziyade.

Hayatımızın orta yerini bu öğreti arayışı bir korsan bayrağı gibi kaplamışken, imdadımıza Milliyet Pazar'da yayımlanan Selami Şahin röportajı yetişti.

Acaba olduk (öğreti arayışındaki aşırı mazbut ruh, kendinden çoğulla söz eder) aradığımız öğreti, Selami Şahin'in şahsında mı gizlidir?

Şimdi 'Mumya Firarda' diye bir film, herkesi isyanlara sevk etti ya.

Ben gitmedim, görmedim.

Bu kadar rezil film mi olurmuş?

Kardeşim 'Komser Şekspir', 'Kahpe Bizans'¹, Levent Kırca'nın 'Son'u iyi filmlerdi de; bu mu berbath film yani?

Yönetmen çocuğun da haklı olarak kalbi kırılmış. "On yüz milyon baloncuk, pardon, dolar bulduk" diyor film için.

Yani en azından yönetmenlerin finansal dehasını takdir etmeli insan. Tüm o berbath filmleri için n'apıyor/ediyor bi yerlerden acayip meblağları tokatlıyorlar.

Türkiye'nin En-Sıkıcı İnsanları şahsi listemde daima ilk beşin içinde mevcutlu bulunan Teoman da, film boyunca hep o 'frozen margarita' kıvamını 'konuşturmuş.' Onun öpüşme sahneleri yüzünden Cem Yılmaz 6 ay öpüşmeyecekmiş.

Öpüşme kardeşim. Senin öpüşme havadislerini de takip etmek durumunda kalmayalım. Şimdi Teoman'ın kalbini kırmakta mıdır; bu kırık kalp onarılır mı - böyle kaygıları yok anlaşılan Sn. Yılmaz'ın. Kendisinde -naçizane- bir öğreti eksikliği tespit ediyorum.

Büyük reklam yıldızı Yandım Yandım Alanson, Cem Yılmaz çerezini iyice öğretilenememiş bariz olaraktan.

Her neyse Selami Şahin 'Mumya Firarda'da Mısırlı bir komseri acayip başarıyla canlandırmış. Bu nedenle cereyan ediyor röportaj.

Bir yerinde de benimle ilgili bir soru ve cevabı var. Bana ihbar edildi sabahleyin Selami Şahin'in cevabı. Ben gazeteleri maddi imkânsızlıklar nedeniyle düzenli olarak takip edemiyorum zira. Öyle şahane konuşmuş ki benim için Şahin.

"Düşünüyoruz en son aldığımız duyumlardan sonra. Tabii ki çocuklarımız da, eşim de, herkes çok sevindi. O insana sonsuz teşekkürlerimizi sunuyoruz. Benim için büyük onur ve şereftir o romanda adımdan sık sık söz etmesi. Böyle insanın eli öpülür. Tanıma fırsatım olursa onur duyarım. Beni çok mutlu etti."

(Metinde O İNSAN olarak geçen benim bu arada. Uyuyan Okur, uyan da manifaturacılar çarşısına gidelim.

Bi mukabele. Ben de acayip onur duyarım. Kitabımı yazarken, şarkılarını dinleye dinleye Selami Şahin-altı olmuştum denilebilir yeminle. Türkçenin en şahane eserlerinden vermiştir bizlere Selami bey. Ama beni Selami Şahin öğretisine girmeye teşvik eden şu cevabı oldu?

"Kasetlerinizin adını sormamda bir sakınca var mı?"

"Kimseye söylemedim daha.

O çıkmadan sırdır biliyorsunuz.

Teşekkür ederim."

İşte bu cevap beni "Aradığım öğreti bu!" çizgisine ışınladı.

Gerisi sırdır biliyorsunuz.

Teşekkür ederim.

EN YENİSİNDEN SERİNLİK

Pazartesi gecesi CNBC-e'de Haneke'nin kült olmaya aday Tunny Games' (Tuhaf/Komik Oyunlar) filmi gösterildi.

Ben birkaç yıl önce izleyip filmi, son 10 yılda gördüğüm en iyi film ilan etmiştim halihazırda. Sonra da takıp Haneke'ye hemen tüm filmlerini izledim.

Giderek kıvamının 'bozulduğu', 'popülerleştikçe' o ağır sinemasının hafiflediği, yaptığı en kötü filmin de Tianist' olduğu kanaatindeyim, o ayrı.

Her neyse, yıllardır herkesin kafasının etini yedim Tunny Games de, Funny Games' diye. Şahsi salonumun güvenli ortamında kanallar arasında gezinmekteyken şak diye karşıma çıkınca, neye uğradığımı şaşırdım.

Benim video oynatıcım, DVD zımbırtım filan yok. Televizyonda oynayan filmlerin en babasını bile izleyemiyorum.

Zira film SİNEMADA izlenir. Varsa öyle bir ekol, ordanım yani.

Hem bu evdeaslafilmizleyememeözrü nedeniyle kalakaldım, hem de bu film yenilir yutulur lokma değil. Akşam akşam küçük ve temiz dünyamızı karartmayalım.

Seyretmemelik de edemiyorum, acayip sıkı bir film. Gide gele izledim bir nevi.

Ama mesele benim televizyonda filmlerle alakalı sergüzeştimden ziyade, ordaki iki çocuk.

Hani birbirlerini çoğunlukla Tom ve Jerry diye, ara ara Beavis ve Butthead diye çağıran, tertemiz -saf ve masum- golf kıyafetleri içindeki o iki korkunç 'yaratık'.

Hele İnce uzun olanı mütemadiyen -bazen de kameraya bakarak- konuşuyor, yaptığı HERRR ŞEY'in muhakkak upuzun (ve zırva mı zırva) bir açıklaması var, her şey çok sıradan MIŞ, normal MİS gibi yapıyor.

Ve de evlerine yumurta istemek için girdikleri (ne neden ama!) o harikulade varsıl, 'kaliteli', huzurlu çekirdek ailenin hayatını lime lime ediyorlar. Çekirdeklerden geriye hiçbir şey kalmayınca dek.

Hakiki bir: burjuvazinin ağzına edeyim, çekirdek aileye ölüm, mevcut toplumdan tiksiniyorum filmi. Ama hiç de bunları savunmadan. Hiçbir şeyi savlamadan. Savruk, amaçsız, dayanaksız bir kötülük. Tam da yaşadığımız zamanlara yaraşan. Ağır bir yabancılaşmanın acımasızlığı: En incitici yanı da bu. Öylesine kopartılmış bir acımasızlık ki, acımasızlığın vahametini dahi kavramanız epeyce zaman (ve can) alıyor.

Bu filmdeki iki 'tip', yeni nesil serinliğinin nasıl gaddarlık sınırlarını fazlasıyla ihlal eden bir soğukluğa varabileceğini yüzümüze gözümüze sokuyor.

Ve işte bu iki tipi düşünürken bugün, kendimi son zamanların flaş topluluğu 'Duman'ı da düşünürken buldum.

Ben evet içince filan mutlaka Türkçe pop DA çalsın isteyenlerdenim, ama bugüne değin kendime bir adet dahi Türkçe müzik almış değilim. Bir tek yıllar önce Ajda'nın 'Best Ofunu almıştım, arabada iyi gider diye. Yoksa hayatımın akışı içinde Türkçe müziğe tahammülüm yok. Yalnızca taksilerde mebzul miktarda dinliyorum.

Ama gittim işte, daha doğrusu Altan'laydım, ona bir adet DUMAN CD'si aldurdım. Birkaç hafta boyunca da mucizevi bir şekilde çaldım durdum.

Çocuğun -şarkıcılarının yarış at bir kaba Kurt Cobain'in sesini, üstüne Müslüm Gürses dök, karıştır karıştır: öyle arabesk/Seattle Sound bir sesi, söyleyiş tarzı var. Fazlasıyla hoş bence yani.

Ayrıca Sezen Aksu'nun 'Beni yak kendini yak'ını hakikaten şahane yerlere taşımışlar.

AMA -Ama işte. Böyle politikaya nasıl da bulaşmadıklarına dair, hani 'Ben ondan almiiim' tarzı, 'Ortada kuyu var yandan geç' tarzı, 'Bu yaşlı kuşaklar sıçıp batırmışlar, ateşte yemeğim var' tarzı bazı sözleri var ki-

Bunlar artık postpost Özal çocukları. Yani apolitik dahi değiller. Antipolitikler filan.

Ne bileyim benim kokozluğumdandır muhtemelen, insanın kanına dokunuyor. Hani bu kadar da 'ben almiiim' cool'luğunda 'protest', protest de değil; hani, tatkatim yok, çok banalsiniz abi, bulaşmayalım birbirimize halleri-

Ağır bir yabancılaşma. Yani bunların serinliği nerde biter de soğukluğu -Alaska! Frigo!- nerde başlar, fazlasıyla müphem işte.

Bu da diyelim bana, iyi gelmiyor. 'Soğukluk' yaratıyor.

Sonra da Radikal Cumartesi'de çıkan röportajlarına tosladım. Mehmet Tez - bence, tabii ki- aman nasıl yüksek gerilim hatları gibi geriliyor bunların 'cool'luğundan. 'Sucuklu yumurtamızı yeriz/Teybe de söyleyeceğimiz yoktur da söylemeyiz' hadiseleri.

Okurken şahsen ben Mehmet Tez'le özdeş özdeş özdeşleşip, 'Büyük Emrah'la söyleşilir, bunlarla buzzz' oldum. Ki Mehmet Tez böyle hissiyatlara katıyen kapılmamış olabilir, benim radarımda olay böyle cereyan etmiştir. Bunları da yazın yani.

Kuşkusuz zorrr bir zamanda genç vaziyetindeler. Ve zaten genç olmak nadan olmak, boktan olmak, eksi sekiz derece olmak falandır, filandır. Ama bu kadar her şeyden kopuk ve azade olmak.

Yani antiglobalist filan olsalar diyorum. Yoksa bir sürü tuhaf oyun.

SERİ KATİL

Amerika Birleşik Devletleri'nde özellikle yaz aylarında epidemik boyutlara ulaşan bir hastalık var: Kız çocuk kaçırmaca.

Her yıl yüzlerce kız çocuğu evlerinin önünden, yollardan, ordan burdan kaçırılıyor ve çoğunun 'inanılmaz, ama böyle' cesedi bulunuyor.

Bir kısmının cesedi dahi bulunamıyor. Ki, o ana-babaların yaşadığı acıyı, herhalde dünya yüzünde kıyaslayacağımız başka bir acıdan söz edemeyiz.

Bu yaz, bu salgın hastalık, öylesine alarm verici sayılara ulaştı ki, Mankafa Bush çıkıp: 'Burada vereceğimiz savaş, uluslararası terörizme karşı vereceğimiz savaştan bile daha mühimdir' yollu bir konuşma yaptı.

Yine şahin. Yine asarım/keserim/biçerim. Yine her soruna olduğu gibi bu meseleye de yüzeysel bir kovboy intikamcılığıyla bakmaca.

Göze göz dişe dişten ziyade; göze vücut, dişe kol-bacak-kafa.

Böylesi toplumsal hastalıkların muhakkak, nedenleri var. Ama aynı uluslararası terörizm gibi, bu nedenler üstüne kafa yormak için önce analitik bir kafa, sonra sıkı bir özeleştirme mekanizması, sonra ciddi reformlar, sağaltıcı tedbirler ve hatta mevcut yapıyı sorgulama.

Yani olacak iş değil. Zira Eşek Partisi ile Fil Partisi arasında, Coca-Cola ile Pepsi-Cola arasında, McDonald's ile Burger King arasında hayatlarının en büyük tercihlerini yapmaya koşullanmış benim 'güzel' Amerikanyalım için, olacak iş değil.

Sistem sarsılır. Acayip sesler çıkar makineden. Dünya jandarmasının bünyesi bozulur. Jandarma, jandarmalığından çıkmaya kadar vardırabilir işi.

Domino taşları efekti. Olmaz yani.

Bush memleketinin bu iç kanırtıcı sorununa, her zamanki En İntikamcı Kafasız Kovboy bakışıyla bakadursun; seri katiller diyarı ABD yeni, yepyeni, gıcır gıcır bir belayla kendini yüz yüze buluverdi.

Washington ve çevresinde bir katil, 10 günde 10 kişiyi uzaktan vurdu: Sekiz ölü.

Amerika dehşet içinde.

Bir kere, bu katil bilindik seri katil profillerine uymuyor.

Diyelim o seri katilin ruhunun labirentlerindeki canhıraş sorunu haykıran sarışın, üniversiteli, güzel kızları öldürmece (Ted Bundy'de olduğu gibi) ya da yaşlı, tercihen dükkân sahibi, şahsiyetli kadınları öldürmece (Ed Gein'de olduğu gibi), otoyoldaki fahişeleri, 13-16 yaş arasındaki oğlanları, arabasına aldığı otostopçuları...

Böyle çok uzatılabilecek, ama içlerinden bir profile tıpatıp oturan katil tipleriyle dolu bir liste.

Ama bu defa katilin öyle bir tercihi yok.

"Katil, hedefleri arasında ırk, cinsiyet ve yaş ayrımı yapmıyor. Açık alanlardaki herkes onun hedefi olabiliyor. Kurbanlar herhangi bir sınıf ya da gruba ait değil-ler."

Katil, her olayda tek bir mermi atıyor. Anlaşılan harikulade iyi bir nişancı. Zira sadece bir mermi kimseye isabet etmeden bir dükkânın camına giriyor. Onun dışında, 10'da 10: Sekiz ölü, iki yaralı. 11 mermi harcayarak! Ancak Amerikan ordusu ya da Amerikan polisi ya da silah lobilerinin en güçlü olduğu ülke, yani ABD böylesine mahir bir katili yetiştirebilirdi: Üstün bir katil söz konusu!

Hayır, katilimiz rasgele katil tanımına da uymuyor. Bir okul bahçesine, bir alışveriş merkezine ya da McDonald's şubesine dalıp 10-15 kişiyi tarayıp sonra da kendini temizlemiyor.

Bir cinnet anından ziyade, soluk kesici bir maharetle yürütülen müthiş soğukkanlı bir zincirleme cinayet silsilesinden söz edebiliriz. Ya da yabancılaştırmanın son perdesinden.

ABD'nin bütün 'büyük' katilleri sonra ikinci, üçüncü, beşinci sınıf taklitlerini yaratıyorlar.

Son sıralarda özellikle benzin istasyonlarını tercih eden katil; uzaktan nişan alıyor, tek kurşun harcıyor, sonra aracına atlayıp yok oluyor.

'Kişisel' hiçbir şey yok bu cinayetlerde. Belli bir tipi hedeflemece yok. 'Overkül' (fazlasıyla öldürme) yok. Hiçbir bedensel kontakt yok.

Nerdeyse cinayet işlemek için işlenen cinayetler.

Polisin elinde güç bela çizdirdikleri bir beyaz kamyon robot resmi var. Onunla ilgili bile hiçbir şey kesin değil. Ne markası biliniyor, ne plakası. Üstünde mor ya da siyah renkli bir yazı olduğu sanılıyor.

Yazıda ne yazdığı da bilinmiyor.

Hadi açık söyleyelim: Aslında yazı da kesin değil, modeli dahi saptanamayan beyaz kamyon da.

'Beyaz Balina' gibi devasa bir düşman: Beyaz Kamyon.

Bu asfalt cangılda ele geçirilebilecek mi acaba?

Bu denli uzaktan çalışan, bu denli mesafeli, yabancılaştırmış ve yabancılaştırıcı bir katil tipi muhakkak dehşet verici. Tüyler ürpertici.

Her nevi muhalif sesin gırtlığına çökerek başarıyla kısmış bulunan Amerika, köktendinci bir devlet, bir nevi faşizan bir sistemle yönetilen bu ülke; kendi nevi şahsına münhasır kanserlerini yaratıyor işte.

Bush yönetimi Irak'la savaşı parlamentoda kabul ettirdi diye, borsa birden coşabiliyor!

Şu tanım var ya, 'Katil, hedefleri arasında ırk, cinsiyet ve yaş ayrımı yapmıyor. Açık alanlardaki herkes onun hedefi olabiliyor' tanımı.

Bu tanım bana her şeyden çok ABD'nin Irak operasyonunda yapmayı planladıklarını hatırlatıyor. Öyle uzaktan, hiç tanımadığın, bilmediğin kadın, erkek ve çocukları öldürmece.

Beyaz Uçaklarınla.

AYAKTAKIMI ARASINDA

Yine yaptılar yapacaklarını.

Benim şahsen, Türkiye Cumhuriyeti'ne dair, hakikaten hiçbir umudum kalmadı.

Türkiye'de yaşayan kadınların yüzde 70'inin başı bağlı.

Siz isteseniz de öyle, istemeseniz de.

Beğenseniz de, beğenmeseniz de.

Ter ter tepinseniz de.

Görmezden gelseniz de.

Evinize gelen temizlikçinin, kapıcının karısının filan başının örtülü olmasında hiçbir sakınca yok.

Hem görmezden gelirsiniz zaten onları; hem de alt sınıflara 'yakışır' baş bağlamalar.

Paryalar, dokunulmazlar vs.

Öyle sınıflar 'kaldırır.'

Ama iş, bu kast toplumunda yükselmeye geldi mi, üst sınıfların arama karışmaya: doktor olmaya, avukat, hâkim olmaya, milletvekili, başbakan mazallah da, başbakan eşi, TBMM Başkanı'nın eşi olmaya geldi mi-

Portakal. Orda kal.

Haddini bil. Yükselsemezsin öyle ta oralara kadar başörtülü başörtülü halinle.

Esasında başörtülülerin devletin en tepesindeki 'resepsiyonlarda' filan baş (örtüsü) gösteriyor olmalarına gösterilen abartılı tepkilerde; böyle hiçbir zaman adı konulmayan, etiketi doğru yapıştırılmayan, sınıfsal ve hatta 'kast'sal bir hınç, bir kabullenememe hali de var.

AYAKLAR BAŞ OLDU!

Evet: Başörtüsünün yarattığı temel hissiyat, geriden gelenin, altlardan gelenin, kırsaldan gelenin, onların DIŞINDAN gelenin; kendi değerlerini, inançlarını, hadi onların arzuladığı kelimeyi söyleyelim 'sembollerini' onlara dayatmaları.

'Territorial' bir içgüdü dahi söz konusu burada. Karasularına, sınırlarına yabancı varlıkları sokmama.

O resepsiyon, kokteyl salonları, o Meclis sıraları, tüm o ilim irfan yuvaları, karargâhlar: yüce yüce yerler, MAKAMLAR makamlar -ONLARA AİT.

O yüce, 'Cumhuriyet'in Hakiki Bekçileri' sınıfına.

Onların annelerinin, ninelerinin, rahmetlilerin başı bağlı olmuş olsa da; köyde kasabada kalmış teyzeleri, yeğenleri filan hâlâ başörtüsü takıyor olsa da, onlar

Yüksekokullara sıçrayarak, onlar Parasız Yatılı sınavlarını kazanarak, onlar Askeriye'ye girerek 'yattılar.'

Onların o düşük kitlelerle, Cumhuriyet Eliti'nin üstün standartlarına göre yetiştirilmemiş her nevi çapulcu sürüsüyle, kırsalın ve düşük sınıfların âdetleriyle filan işi kalmadı. İŞLERİ OLMAZ.

Şimdi bunca aşırı tepki vermeleri, hiçbir şeyi bir türlü (mesela bu milletin OYLARINI) içlerine sindirememeleri, atılan bunca geri adıma, verilen bunca tavize karşın Nuh deyip peygamber dememeleri-

PRENSİPLİ olmak adına, TUTARLI olmak adına, ÇELİKTEN olmak adına; bunca münafıklık yaratabilme yeteneklerinin özünde, bu duygu da yatıyor.

İçgüdüsel bu hazin duygu. Çıktığı kabuğu beğenmeme duygusu. Geride bıraktığına hissedilen ikrah duygusu. Altta kalana ve onun sembollerine derin bir hınç duygusu.

Zira bunca reaksiyon, bunca afra tavra, bunca leğende fırtına; milleti germe, milletin tercihlerini iplememe.

Bunca İRRASYONALİTE-

Evet öylesine irrasyonel ki tepkileri, burda psikolojik olana da bakmak lazım. Bu kadınlar, senin toplumuna dair.

Bu kadınların senin yaptığın mantık ve izan dışı 'kamusal alan', 'kamusal olmayan alan' tanımları uyarınca, evlerinde kilitli tutulmaları mı doğrusu?

Bu kadınların, eşlerin, annelerin YOK sayılmaları?

Evet onları YOK saymaya dair bu güçlü temayül tamam ortada.

Ama bu kadınlar BU TOPLUM'un kadın nüfusunun ezici bir çoğunluğunu temsil etmekte.

'Sembolik' değerleriyle -öyle.-

Eşleri, EN YÜKSEK'e erişmiş bulunan eşleri de öyle.

Oylarla, BU milletin oylarıyla oraya gelmiş bulunuyorlar.

Bir gece ansızın bir darbeyle: 'Heyt, bu memleket bizim. Bizim gücümüzden sual mual de olunmaz. Biz kurduk, biz ettik. Ş'edersek de, biz ş'ederiz. Siz ne anlarsınız. Çekilin kenara şöyle be,' diye de tepemize çökmüş değiller.

Bizzat demokrasinin kuralları içinde.

Seçimle. Adaletli oylamayla ve sayımla vs., vs.

Ama şimdi Irrasyonalite'nin Efendileri fokur fokur kaynıyorlar.

Üstün Standartlarımdan verilen 'tavizler' onları deli ediyor.

Tüm o başörtülü kadınlar, onların kocaları, AYAKTAKIMI onlara neleri, neleri (geldikleri YERLERİ) hatırlatıyorlar.

Bu iş artık sosyal psikolojinin sınırlarım da zorlayıp psikiyatrinin sınırlarına dayandı.

Ciddi psikiyatrik yardım gerekiyor.

İLKOKUL YATILIYA KİM GİDER Kİ?

Elâlemin askeriye maceralamaları, anı derme çatmaları bayar beni.

Ama yatılı okul anıları güzeldir.

Bir kere çocukluğa dairdir.

Lisede dahi olsan, üniversitede dahi. Her yatılı, hâlâ biraz çocuktur.

Çocukluğunda yatmaktadır. Çocukluk yataklarında, akmaktadır.

Ben liseyi kendi isteğimle yatılı okudum.

Ama kızımı mesela, orta birde dahi yatılıya teslim edemem.

Daha ana kuzusu görürüm.

Ne olur, ne olmaz.

'Yatılı' ne bileyim.

Adı üstünde, çocuğunun rüyalarını bile bir kuruma teslim ediyorsun.

Yatılıya veriyorsun.

Hele ilkokulda.

Annecimi Bebeklik çağında kim verir ki çocuğunu yatılıya?

Yoksul verir.

Köylü verir.

Çoban verir.

Kürt verir.

Dağın başındaki okulsuz köyünden.

Yavrusu 'kurtulsun¹ diye.

Çocuğu 'okusun' diye.

Türkçe! Türkçe!

Köktendevletçilerin dualarını ezberleyerek büyüsün, onlarla aynı dili konuşsun.
Aynı dili yazsın! Öğrensın.

Ki büyüsün.

İtilip kakılmasın.

Bir İŞ sahibi olsun.

Netice itibarıyla alıp bebeğini DEVLET'ine teslim ediyorsun.

Fundamentalist Türkiye Cumhuriyeti'ne.

Cumhuriyet Eliti'nin esrarengiz kurallarını öğrensin.

Onların o kapalı dillerini.

Onların o içi geçmiş dualarını.

'Resmi* tarihlerini: Yalan yanlış.

Ama bu Kof Devlet'in okulları işte, eksik harçla yapılmış.

Çalınan çimentoyla.

Rahipler ve onların lebbeyk şebbeykçisi, yalakası, Hırsızlar öylesine taşşş gibi bir düzen kurmuşlar ki kendilerine.

Bu 'düzen'in binalarında iş yok.

Bu 'düzen'in barajlarında hayır yok.

Köprülerinde, santrallerinde, inşaatlarında-

İNŞAsında, inşasında iş yok.

Zira, Rahipler dualarını topaçlarken, Onların Hırsızları çalmaktalar.

Harç alıyorlar, çimento, demir -neyi çalabiliyorlarsa çalıp dipsiz kuyuları andıran ceplerine atıyorlar.

Sen bu beyni göçmüş Rahipler'in mektebine verirken çocuğunu, onun ruhunu tehlikeye atmıyorsun yalnızca.

Çocuğunun can garantisi de yok.

Zira bu Rahipler ve Onların Hırsızları; dünyanın en gözü kara, en acımasız ikilisi.

Biri kendini, dualarının içinde yitirmiş.

Diğeri hırsızlık iştahasının.

Biri, habire korku pompalıyor. Öcü yaratıyor. Korkutuyor. Ondan! Bundan! Şundan!

Her 10 yılda bir, yepyeni korkular. Gıcır gıcır.

Rahipliğini kaybetmemek için, müthiş bir Korku İmalathanesi olarak çalışıyorlar.

Korkular değişse de, dualar aynı.

Hep onların koflaşmış, anlamını yitirmiş, tıpkısının aynı duaları, sayıklamaları.

Sonra ONLARIN DÜZENİ'nin hırsızları.

Gözü çalmaktan çırpırmaktan başka bir şey görmeyen vicdansız, onursuz, gurursuz, iğrenç hırsızları.

Bu İKİLİ'nin, bu muhteşem, bu toprakları tam da böyle yapan bu İŞBİRLİĞİ'nin son kurbanı Bingöl Çeltiksuyu İlköğretim Okulu'nun yatılıları.

Siz bu İKİLİ'ye çocuğunuzu emanet eder miydiniz? Uykusunun ortasında öldürülenler KİMİN çocukları? HANGİ çocuklar daha ilkokulda yatılı düşerler? KİMİN çocukları ilk gider? Daha çocukken? Gece uyurken?

İÇİMDEKİ AMERİKA

Benim içimde bir Amerika var.

Bunu biliyorum.

Saldırgan. Kaba. Küstah. Kendi haklılığına inandı mı acayip inanan. Göz kararması anları yaşayan.

Pire için yorgan yakan. Basireti bağlanan.

İçi daralan.

'Bi kodum mu oturturum ulan' olan.

İçimdeki Amerika ortalığa fırlamasın diye, İçimdeki Amerika etrafı yakıp yıkmasın, en mühimi kalpleri kırmasın diye; gündelik hayatımda nasıl kendimi ketlediğimi, ketlemeye çalıştığımı tahayyül edemezsin ey okur!

Sakin ve barışçıl bir ruhsan, bir Gandhi'ysen, sonradan Budist bir Richard Gere'sen, bir Pamuk Prenses'sen, Sindrella'ysan, Küçük Prens'sen -Kızgın Boğa'nın kızgınlığını anlayamazsın ey okur!

Sinirli ve saldırgan bir insanın, ne denli çok şeye, nasıl da ölçüsüzce sinirlenebileceğim, imkânı yok kavrayamazsın.

İçimdeki Amerika'nın pek çok nedeni olabilir. Annem de yarattı İçimdeki Amerika'yı; süpergomun az gelişmişliği de, babasız büyümüşlüğü de, genetik havuzum da, şu da, bu da herhalde.

Dışımızdaki Amerika'yı yaratan yüz binlerce etken gibi aynı.

11 yaşımdan itibaren İngiliz ve Amerikan okullarında okutulmuş olmamın, yani tüm eğitim hayatımın Anglosakson geleneğe uygun olarak tanzim edilmiş olmasının da katkısı vardır içimde büyümüş bulunan bu Amerika'ya, ne bileyim.

Benim için diyelim Fransızların, Almanların pop yapımları, rock yapımları, o şansonlar filan annecim! Gülünçtür, saçmadır, rezalettir, en iyi ihtimalle gereksizdir.

Böyle ırkçılıklar bir nevi, hor görmeler, basit bulmalar-bunlar da Allah bilir İçimdeki Amerika'nın eserleridir.

Savaş meselesi çıktı çıkalı; içimi öylesine gem vurulamaz bir huzursuzluk, bir imkansızlık, çıkişsızlık duygusu kapladı ki.

Bu kadar kaplar yani.

Handiyse soluk alıp veremez oldu ruhum. Yavru Bush seçildiği anda, sahillerime vuran 'Eyvah ki ne ey

vah!' dalgalarının, nasıl da haksız çıkmadığı filandır felandır.

Clinton üçüncü kez seçime katılabilseydi, anayasalarında bunu engelleyen bir madde bulunmasaydı, kulaklarına kadar oral sekse batmış olsun, Amerikan halkı onu seçecekti.

Al Gore'un o insanüstü cazibesizliği...

Sonra o Florida sayımları filan.

Öylesine şaibeli, öylesine kıl payı 'getirildi ki' Bush, her şeyin tepesine.

Ama o 11 Eylül! Ama o 11 Eylül!

Oturdukları yerde 11 Eylül'ü çok alkışlanası, çok estetik, çok halt bulanlar, şunu da kabul etsinler ki: 11 Eylül en çok, ama en çok Hain Amerika'nın, Bush Lobisi'nin, Dünyanın Jandarması Kükre ve Savaş Makinesini Çalıştır Kliniği'nin işine yaramıştır. Ekmeğine yağ sürmüştür.

Böylece paranoid şizofreni ve manik depresiflik vari psikotik semptomlar sergileyen Ya Kuzgun Leşe Ya Amerika Başa Lobisi, ŞER EKSENİ denilen halüsinasyonu yaratma, görme ve bunu cümle âleme ilan etme 'hakkını' kendinde görür hale gelmiştir.

11 Eylül'ün Amerika'nın zamanında acayip paralar ve emekler dökerek yetiştirmiş olduğu adamı Bin Ladin'in eseri olduğunu filan düşünürsek-

0 'yaratık' olsun, onun Yeni Dünya'da yaratmaya muvaffak olduğu o inanılmaz 'Demek yuvamızda güvende değilmişiz ha!' duygusu olsun...

Bir de tabii Saddam diye bir yaratık var. Binlerce Kürt'ü zehirleyerek öldürmüş bulunan bir Ortadoğu Hitler'i.

Bush'tan ne denli tiksiniyorsam, ona karşı içimdeki gazez duygularının nasıl her gün beni boğacak denli yükselmesine engel olamıyorsam, Saddam'dan da öylesine tiksiniyorum.

En yakınlarımı dahi düzenli aralıklarla kesip biçen, halkını düşük bir Arap milliyetçiliğinin dehlizlerinde on yıllarca çürüten bir diktatör.

Bir Korku ve Dehşet İmparatoru. Irak halkının her fırsatta onu destekleyen, Onun İçin Canımız Feda gösterileri yapmış olmaları.

Ellerinde silahlarla bağırıp çağıran, nasıl da Saddam'larının faşist politikalarının yanında olduklarını haykıran, beyinleri çitilenmiş yığınlar-

Öbür tarafta Bush'u işbaşına getiren Amerikan seçmenleri.

Büyük Panik Dalgası'na esir düşerek; 11 Eylül Ruhu'nun onları esir almasına, ŞerEkseni'nin yaratılmasına izin veren sıradan Amerikalılar. Saddam'a olan nefretim ve Amerikan yönetimine olan nefretime bakıyor ve GÜCÜM olsa, her iki faşist yönetimi de bir fiskeyle devirmek, YOK ETMEK istiyorum.

Sonra 'İçindeki Amerika' diyorum kendi kendime. 'İçindeki Amerika'yı Tibet'leştirmenin BU DÜNYADA imkân ve ihtimali doğacak mı?

HÜLYA AVŞAR'IN BİR MARKA OLARAK İNADI

Seri ihanetçi Milli Eş Kaya Çilingiroğlu'nun son vukuatı, tam da Hülya Avşar'ın Hürriyet'te Ayşe Arman'a röportaj verdiği gün patladı.

Oysa o cephede suların biraz durulduğunu düşünürdü insan. (Biz magazin asalakları yani.) Daha 15 gün önce ayrılığın eşiğinden, hem de ciddi olarak, mahkemeye müracaatlar filan, dönmemişler miydi?

Ama artık kronik bir magazin muhabbeti halini aldılar. Kaya Çilingiroğlu'nun yediği herzeler ne seviyelere düşerse düşsün, Hülya Avşar bir türlü evliliğine, beraberliğine kıymıyor, kıyamıyor.

Sanırım çok tuhaf bir kör noktada, hatırı sayılır bir kilitlenme söz konusu.

Ortaya dökülen her ihanetin ardından, ağır bir magazin el işiyle, çok ciddi bir baskı oluşuyor Avşar'ın üstünde: "Boşanacak mı, boşanmayacak mı? E, artık bunun üstüne de boşanmazsa...

işte Türkiye'nin en güzel, en çok kazanan, en cerzebeli kadını. Kocasını nerdeyse gözünün içine baka baka boynuzluyor. Bunu da yerse, bunu da içine sindirirse..."

Bu, nerdeyse milletçe oynadığımız bir müşterek bahis halini aldı.

Birinci grupta PES YANİ'ciler var. Onlar biraz da eski gururdu/onurdu ekolünden sayılabilirler. Böylesine göz göre göre ayaklar altına alınmış bir evlilik 'kurumunun', bırakın artık aşkı tutkuyu, hiç kimseye bu denli saygısız bir beraberliğin hiçbir hayrının dokunmayacağını düşünen eski modacılar.

İkinci grupta HELAL OLSUN AMA'cılar var. Onlar Hülya Avşar'ın tüm bu provokasyonlara, vur/öldür/boşa nidalarına aldırma evliliğini hâlâ ve her nasılsa sürdürebiliyor olmasını büyük bir başarı telakki edenler.

Bir kere aynen Avşar gibi biliyorlar ki, bu bir şirket: Evlilik şirketi.

Eğer Avşar bu kadar prim yapıp bu denli iyi kazanabiliyorsa, yani şirketinin hisseleri her seansı böyle tavan yaparak kapatabiliyorsa, bunda Prof. Çocuğu Çilingiroğlu'yla her türlü musibete rağmen evliliğini sürdürebiliyor olmasının büyük payı var.

Tüm o Hillside'larda/Millside'larda çekilen sportif karıkoca ve yanlarında boncuk gözlü kızları görüntüleri.

Tenis oynayan/su kayağı yapan/Caroline Koç'lu doğum günü partilerine giden sınıf atlamış Hülya Avşar, kendini iş yaptığı piyasanın tüm o lümpen kalabalıklarına karşı ne biçim üstün hissediyor.

Ayrıca bırakın bu çıkarıcı hissiyatları, gerçek bir işlevci olan Avşar'ın evli olması, evli bulunması, akşamları iş çıkışı koşa koşa gideceği bir kızının, eve belli bir nizam içinde devam eden bir kocasının bulunması, muhakkak ki hoşuna gidiyor, içine/sinirlerine iyi geliyor.

Evet sık sık yol kazalarına uğruyor olabilirler. Ama uğradıkları her 'yol kazasında' Hülya Avşar müthiş bir savunma mekanizmasını devreye sokuyor.

'Bir kere onlar seks. Aşk değil. Bu evliliği ancak birimizin başka birine âşık olması bitirir' tarzı laflarla günü, ânı, bir türlü vazgeçemediği evliliğini kurtarmış oluyor.

Her penaltı kurtarışından sonra, eşi benzeri az bulunur özgüveniyle, çılgınca da kutluyor olsa gerek kendini. Bir kere tüm o provokasyonlara, histerik dolduruşlara gelmeyip sinirlerinin nasıl paslanmaz çelikten yapıldığını ele güne kanıtladığı için.

Sonra da, 'netice itibarıyla önemsiz' bu yatıp kalkmalar nedeniyle evlilik şirketinin iflasını istemeyip de, işlerinin tıkır tıkır yürümesine hiçbir şekilde engel teşkil etmediği/ettirmediği için.

Belki artık bunca yılın emeği, gayreti, planı programı, alın teriyle oluşturduğu Hülya Avşar MARKASI onu hayatta her şeyden: aşktan, sevgiden, gururdan, onurdan, kocasından daha çok alakadar ediyor.

Markası, yalnızca kızından mühim olmayabilir hayatında. Ama böylesine her türlü tazyike dayanıklı bir marka yaratabildiği için ve bu marka sayesinde edindikleri de, son kertede kızı için olduğundan, markanın sürekliliği onun gözünde anneliği açısından da mühim.

Bir anne olarak her şeyi, ama her şeyi sineye çekmesinin zevkini de tadıyor olabilir her Allah'ın günü.

Bir ciddi neden de, artık 35'ini aşmış bulunan, karakter özellikleri iyice kemikleşmiş ve tüm varlığını özenle büyüttüğü egosunun üstüne inşa etmiş bulunan Avşar'ın, yalnız kalma korkusu olabilir doğrusu.

Ya yalnız kalırsa? Ya tamamen eşsiz, kocasız kalır da bunun burukluğunu içinde duyarsa? Bu nedenle kendini diyelim yeni bir aşk, yeni bir sevgi aramaya muhtaç hissederse. Kaya Çilingiroğlu'yla yaşadıklarından sonra yeni bir aşka 'düşmek', yepyeni bir adamın bilinmedik eziyetlerine maruz kalma ihtimali...

Bunca 'egemen' olduğu topraklarda, küçük sinekli çorbasını her gün tevekkülle içmeyi tercih ediyor olabilir Avşar Kızı. Ne acı!

VE ŞİMDİ BİR MARKA!

Hülya Avşar, ismini tescillettirmek için Türk Patent Enstitüsü'ne başvurmuş.

Kendi adını taşıyan 'spor' iç çamaşırları, sabun ve tişört üretecekmiş.

Marka olma çalışmalarını 'gizlice*' yürüten sanatçı, başvurusunda 'Hülya Avşar', 'White Co. By Hülya Avşar' ve 'White Co. By H' markalarının tescil edilmesini istemiş.

Daha önce zeytinyağı işine gireceği söylenen Avşar'ın 'şimdilik' bunu itelediği sanılıyordu. Şimdi Hülya Avşar neresinden baksan, Türk Tipi Bir Fenomen. Enteresan bir kadın.

Bir kere Özal Tipi bir insan formatı varsa, ki var, Özal Tipi bir başarı öykülemesi gerekiyorsa; Özal Tipi dur durak bilmeyen yükselişin, aşın hırsın, disiplinin, azmin Türk sahne, televizyon ve perdelerindeki yegâne karşılığı: Hülya Avşar.

Benim zaman zaman bir küfür olarak da kullanılmasını uygun gördüğüm Özal Çocuğu lafının, cismanileşmiş örneği.

Sporsa spor, çocuksa çocuk, işsiz ama meşgaleli kocaysa koca, anaysa ana, kardeşse kardeş; Hülya Avşar Post Özal Türkiye'sinin aile kurumunu filan, tüm bireyleriyle, kendi soap opera aile kadrosundan fazlasıyla karşılamıyor mu? Karşılıyor.

Hem diyelim mütemadiyen Türkiye'nin en güzel kadını (Allah için de öyle), hem de sistematik olarak boynuzlanıyor.

Üstelik bu boynuzlanmaları, müthiş ekonomik sisteminde idame ettiriyor. Diyelim şovuna kafasına kocaman bir çift boynuz takıp çıkıyor.

'Üç maymunu oynamanın gerekliliği üstüne' tüm o Her Şeyi Bilen Özal Maymunu stiliyle, zarala zarala konuşuyor.

Başına gelen tüm felaketleri, dolara tahvil etmeyi inanılmaz bir beceriyle başarıyor.

Aynen Türkiye Cumhuriyeti için kimi Özal borazancılarının önerdiği, Tara için Her Şey Mubah' formülünü, bu kadın tüm pragmatizmiyle harikulade uyguluyor.

Elini neye atsa dolar oluyor.

Doğru dürüst hiçbir filmde evet, oynayamıyor.

Diyelim Türkan Şoray gibi sosyal içerikli filmler yönetip, üstelik bunların altından hiçbir zaman alnının aklıyla çıkamayacak.

Türkan Şoray gibi kendini yeniden yaratamayacak.

Zira tam bir Özal Çocuğu olarak Hülya Avşar'ın hiçbir sosyal içeriği yok, siyasi doğruculuğu yok, politik kaygusu yok.

Türkan Şoray mesleğinin dönüm noktasında kendi köy filmlerini yaptı; Hülya Avşar markalaşacak, PARA kazanacak. Hülya Avşar'ın temel içgüdüğü bu: PARA kazanmak. Yükselmek. Toplumsal merdivenleri -neyse onlar- atlamak.

Tam da bu nedenle, 90'ların Türkiyesi'ni, Post Özal Türkiyesi'ni ondan daha iyi özetleyen hiçbir gösteri insanı yok.

Markalarının adlarından da çıkarılabileceği üzere BEYAZ tişörtler, sağlıklı yüzde yüz koton beyaz iç çamaşırları, beyaz sabunlar ürettirecek kendi adına Hülya Avşar.

Tenis oynayan, spor, dinamik, bir çocuk annesi, köşk sahibi şehirli kadın. Üstelik natürel olanın, temiz olanın, sade ve fakat geleneksel olanın yanında.

Hülya Avşar marka beyaz şarap da fena olmazdı esasında. Ama oyunu AKP'ye verdiğini, geceleri Kuran okuduğunu, anlamlı anlarda namaz kıldığını, kızının da onunla birlikte namaza durduğunu biliyoruz. Anlatıyor zira ha bire.

Özal Sonrası Yeni Türk Tipi Dindarlığının da hakiki bir hülasası.

Kristalize bir Yeni Şehirli Yükselmiş Türk Karışımı.

Geçenlerde televizyonda, ısrarla kızı Zehra'nın ayakkabı numarasını soran bir magazin muhabiriyle dalaşırken izledim onu.

"Ayakları boyuna göre fazla büyük gözüküyor da" diyor Muhabir.

"Sen denyo da değil, dangalaksın. Bi daha çıkma karşıma" diyor Hülya Avşar.

Kalbe en nüfuz edeni Zehra. "Anne sen git" diyor. "Sen gelince, gazeteciler geliyorlar."

Hülya Avşar nerdeyse 20 yıldır magazinci tayfasıyla oynadığı şeye parmak ilişkiden artık bezmiş, artık yorgun. O artık daha iyilerine layık bir kere. Sanayici Kadın, Bir Dünya Markası Avşar olursa; hem artık bu cıvıklığa katlanmak zorunda kalmayacak, hem de Harvard'da "okutmayı" planladığı Zehra'yı tamamen korumaya almış olacak. Seçkinlik kalkanıyla.

Evi kurşunlanırken filan hep yapayalnız Hülya Avşar.

Evli; ama asla hiç kimsenin himayesi altında değil.

O Marilyn Monroe gibi, Türkan Şoray gibi içinizi koruma hisleriyle kabartacak, salt sevip delice bağlanabileceğiniz bir ilahe değil.

O Türkiye'nin Madonna'sı.

Zaman zaman acayip gıcık olabileceğiniz, zaman zaman hoşlanabileceğiniz, zaman zaman boğmak isteyebileceğiniz AMA hiçbir zaman kayıtsız kalamayacağınız bir postmodernite başeseri.

Sosyolojik bir tez konusu Hülya Avşar. Ekonomi ve psikolojiye de, yarar doğrusu.

MEHMET ALİ ERBİL'DEN İADELİ TAAHHÜTLÜ

Memleketimizin sayılı Oedipus Complex (Odipus Karmaşası) vakalarından M. ALİ Erbil bey, üniversite öğrencisi zevcelerinden en nihayet boşanma kararı almışlar.

Bu kararı tek başına Mehmet Ali bey alıyorlar, Sedef Erbil yalnızca saçlarının yıkanma ve bakımından sorumlu görünüyor, o öyle köşeceğizinde bekledi de bekledi. İnanılmaz bir edilgenlik içinde Mehmet Ali Erbil'in muhtelif vesilelerle kendini habire aşağılamasını sineye çekti.

Ne için?

'Yuvasını' kurtarmak için tabii ki. Büyük bir Hülya Avşar değeri.

Hep istedi, bekledi ki, Eğlence İmparatorluğu'nun En Mühim Hükümdarı ona dönsün. Birbirlerine kavuşsunlar hatta. Zira M. Ali bey aylar ve aylardır meşhur menajerinin evinde yaşamaktaydı.

Arada telefon konuşmaları ve yazın bir Avrupa seyahatiyle kızcaaaızı idare etti. Şimdi anlıyoruz ki, o aylar da hiç kolay geçmemiş. Mehmet Ali bey vicdanıyla didişmiş durmuş.

"Altı aydır vicdanımla savaşıyorum.

Hem kendim, hem de onun için üzülüyorum. Ama artık BU şekilde gitmeyeceğini anladım. Daha fazla birbirimizi üzmemizin anlamı yoktu."

Kızcaaaazın onu kafi surette üzdüğünü, üzebilecek bir nebze imkân dahi bulabildiğini zannetmiyorum ben.

Hastalığının başından beri onu üç-beş kilometre uzağında tuttu Merbil. Ama burda onun da hakkını ktır ktır yemeyelim. Zira bir pasif agresif insan tipi vardır ki, bunlar hiçbir şey yapmayarak, evet tam hiçbir şeye müdahil olmayarak, hiçbir konuda fikir belirtmeyerek, tepki vermeyerek, köşelerinde öyle yapışkan bir ısrarla bekleyerek, bekleyerek insanı zıvanadan çıkarmaya muktedirler.

Bizler dahi medya vasıtasıyla, geçirdiği vahim rahatsızlık üzerine Mehmet Ali beyin Sedef Erbin nasıl uğursuz telakki ettiğini, Amerika'ya tedaviye eski eşi ve büyük kızıyla gittiğini, eşinin doğum gününde bir salon insanı şaklabânladktan sonra odasına kaçıp yorgun olduğu gerekçesiyle aşağı inmediğini vs. vs. takip edebiliyorsak; Sedef Erbil .nelere nelere maruz kalmıştır, artık siz kestirin.

İçine atıldığı bir kazan suyun sıcaklığı ne denli artarsa artsın, uyum sağlayarak sudan sıçramayan bir kurbağa gibi -ki kurbağalar sonunda bu ağır ataletlerinin cezasını canlarıyla öderler-. Sedef Erbil kımıldamadı da kımıldamadı yerinden.

Ruhsal suların ısınma derecesi arttıkça, o bir nevi uyum sağlayarak vahim bir 'apathy' içinde bekledi de bekledi. İnatla.

Sonunda, bu denli bekleme kapasitesi yüksek bir Yeni Gelin Modeli'nin sabrı, Mehmet Ali beyi epeyce germiş ve çatlama sınırına dayamış olsa gerek ki, boşanma kararını o almak zorunda kaldı.

Kuşkusuz Sedef Erbil'in 'Ve dahi duralar' yapıp bu -iç daraltıcı evlilikten tabanları yağlaması çok daha doğal olurdu.

Şimdi Mehmet Ali bey, hiç insan eli değmemiş, makinelerce paketlenmiş bir kutu bonbona kavuşmuş; sonra da paketten çıkanlardan acayip sıkılmış bir çocuğun sabırsızlığıyla, kutuyu bir yerlere iade etmek arzusu içinde.

Ancak Sedef Erbil'in başlı başına sosyopsikolojik vaka olan bir annesi bulunduğundan, epey zaman oyalanmak durumunda kaldı sanırım. Paketi geri yollayabileceği hiçbir merci bulamadı.

Şimdi paketi açtığı yerde, Ortaköy'deki 450 metrekarelik "Seba-Millennium daireleri"nden birinde temelli terk edip kendisi başka bir yere tüyecek anlaşılan.

Habire Sedef Erbil'in okulu bitinceye kadar -Bilgi Üniversitesi'nin yılda 6 bin dolarlık taksitleri de 'cömertçe' ödenmeye devam ediliyor- Seba-Millennium evleri! Seba-Millennium evlerinde kalabileceği. (Allahım! bu ne irisindden bir lütuf!) altı çizile çizile belirtiliyor.

Kızcaaaza bağışlanacak şeylerin listesi de.

O hazin liste mutlaka bir kutu içinde veriliyor. Nerdeyse bir iase listesi! Oysa bu evliliği diyelim Amerika'da gerçekleştirmiş olsaydı, bu zengin şovmenin tüm servetinin üçte birini dahi rahatlıkla söküp alabilirdi Sedef Erbil. Öyle iki kıytırık daire, bir yazlıkla idare etmek, nerdeyse yapılan bağışlarla yetinmek zorunda kalmazdı.

Ama ülkemizde işte mal paylaşımına başvuranların sayısı koca İstanbul'da 1778 çiftten ibaret. Boşanmalarda kadın kısmının, kocasının cömert gönlünden ARTIK NE KOPARSAYLA yetinmesi bekleniyor.

Gazetelerde Sedef Erbil'in 'ayrıldıktan sonra özel yaşamına DİKKAT EDERSE, hayatının sonuna kadar Cömert Erbil'in Himayesi ALTINDA olacağı' cümlemize muştulanıyor.

Tabii en hazini; bunca gelir adaletsizliğinin yaşandığı bir ülkede, nerdeyse kulaklarını oynatarak inanılmaz rakamlar kazanabilen bir şov insanının, kazandığı paraların hak edilmemişliğinin hazımsızlığıyla da olsa gerek, kafayı bu denli uğura/uğursuzluğa takmış olması.

Bir yerlerde bulunan el değmemiş/mısır püskülü saçlı/ifadesiz suratlı kız, uğursuz çıktı! Ünlü Şovmen, hastalandı! Şimdi eline üç-beş mal mülk tutuşturularak gönderilmesi lazım. En kırsalından bir ağanın kuma iade macerası. İki taraf için de nasıl hazin, ama değil mi?

ERKEKLER SAF VE SALAK MIDIRLAR?

Değerli Dost elinde eski fotoğraflarla Yılbaşı Ertesi Sofrası'na sükun etti.

Eski 'erkek' fotoğrafları.

Erkeklerin o hazin kendini beğenmişlikleri fotoğraflardaki...

Bi grup mesela. 1931'd.e bir plajda fotoğraf çektirmişler. İki tane. Yani arkadaşım iki tanesini almış 'eskiciden.' (Eskici de güzel kelime, bu arada.)

Öyle buruk bir neşe içindelermiş, kıvanç içindelermiş, kendilerinden pek bir memnunlarmış gibi.

POZ vermişler. Çok saf ve doğal esasında.

Mesela hiçbir grup kadın fotoğrafında, böyle bir natürel saflık/salaklık/kendini bilmezlik toplamına ulaşamazsınız.

Kadınlarda hep o bilmişlik, bildirmişlik, bildimciklik ya da sahtekârlık. Kadınların o nasıl da bariz sahtekârlıkları. Nasıl iyi bildiğim. Nasıl da sevdiğim; affedersiniz. Zira bu satırları bir kadın düşmanı kaleme almıyor.

Sonra başka fotoğraflar, başka adamlar.

19. yüzyıldan bir subay mesela: Kafayı sıyırtmış bakıyor. Vietnam Vietnam, ne bileyim Muş Muş (Burası Muş'tur/Yolu Yokuştur'daki) bakıyor.

Ama erkeklerin o korunmasız kendinibeğenmişlikleri. O duruşları. O kararlılıkları: Sözüm ona.

Sözüm ona! Zokayı yutmuşlukları. Doğuştan. Tabiatları icabı.

Başka bir arkadaşımız da geçen gün: 'O bilmiş bilmiş kızlardan değil işte oğlum' deyivermiş.

Bilmiş bilmiş oğlan çocuk olmaz hakikaten.

Hep kızlar bilmiş bilivermiş olurlar. Zavallılar!

Belki hayatta kalma güdüsüdür, kadınların o her kılığa girme, her koşula ADAPTE olma, her şifreyi çözöverme yetenekleri...

Kız çocukların hayatı çabucak çakıvermeleri.

Hayatı çabucak çakıp, hayatı formüle edip kendilerini öyle daha ilk günden hale yola sokuvermeleri.

Hizaya girmeleri. Cingözlük hizasına. Aşıftelik hizasına. Bilmişlik, cilvelilik, 'kadınsılık' hizasına. (Bir nevi hakaret esasında).

Netice itibarıyla Uyuyan hep Prens aslında.

Hayatın formüllerini çok çok ivedilikle çözmek durumunda kalmış kadın ırkının, tüm o uyuyan/dangalâk/saf ve bakir prensleri uyandırması gerekiyor.

Üstelik HA BİRE.

İnsaf yani.

O cam kutuda uyuyan da masalarda Pamuk Prenses yalnızca. Hakiki hayatlarda cam kutularda yüz milyon binlerce Pamuk Prens uyuyor.

Biricik annecikleri Cadı'nın zehirli elmalarından yiye yiye uyuşmuş vaziyetler. Uyuyorlar öyle.

Hain Kadın'ın -küçücük bir kızken dahi- o cam tabutu sırtlayıp Pamuk Prens'i Cadı Annesi'nden, yedi cüce arkadaşlarından, Avcı Patronu'ndan ve Salaklar Sallağı Babası'ndan kaçırması gerekiyor.

Atının eğrine atıp çıkıdık çıkıdık uzaklaşması. Giderken zehrin Pamuk Prens'in ağzından dökülmesi. Dökülen zehir yerine Hain Kız'ın Pamuk Prens'e yeni ve kendi imalatı zehirlerden yedirmesi.

Berbat oyunlar. Zoraki hareketler.

Ama tüm o oyunları oynamanın, tezgâhları çevirmenin zaruretine daha parmak kadarken uyanan/uyandırılan kızlar.

O yüzden çok daha masum ve temiz, çok daha efendi ve salak, çok daha uzun zamanlar idare edebilir adamlar.

Hayat, ellerini beşiklerinin üstünde daha, şaklatmaz hunharca.

Erkeklerin saflığı ve salaklığı -tamam var öyle bir şey- bir LÜKS'tür yani.

Kadın ırkına -o ikinci sınıf, o birinci sınıf manipülatriss'lere- bahşedilmeyen bir lüks.

Uzun zamanlar bilmeme, anlamama, uyanmama, görmeme lüksünü ben de isterdim şahsen.

Bir anne olarak sunmaya çalıştığım kızıma, tam da budur: Ne kadar uyuyabilecekse masumiyetin ve saflığın salıncağında o kadar uyusun.

Ne kadar geç büyümesi mümkünse, o kadar geç büyüsün. Büyümek zor, acıtıcı ve nerdeyse gereksiz zira.

OLABİLECEK ENNN KÖTÜ İHTİMALLER

Kızım bugün okula, Necmiye'nin hediyesi olan iki -ne onlar? hani arkasında iğne oluyor da cekete filan takılıyorlar?- 'şey' işte, hırkasında takılı gitti.

Biri siyah-beyaz, bir Kızılderili kafası var üstünde. Diğeri ise şeker pembe ve SAVAŞA KARŞI BARIŞ yazıyor üstünde.

Tam da bu sloganı hırkasının üstüne taktığı gün, sanırım ilk belli başlı kavgasını etmiş olarak serviste, eve döndü.

"Bana şöyle şöyle dedi. Ben ona şöyle şöyle dedim. O sonra bana vurdu. Ben de ne yapabilirdim, saçını çektim."

Bu minval üstünde bir kavga hikâyesi.

Şimdi ilkokul birden başlayarak-zira daha önce belli başlı bir sosyalleşme hayatım olmamıştı- düzenli olarak kavga etmiş bir anne, bu durumda, nasıl tavsiyede bulunur, ne der ne eder; söyleyebilir misiniz?

"Hayır bebeğim; böyle şeyler cici kızlara yakışmaz. Sağ yanağına vurana 'Biricik kardeşim, ama söyler misiniz bana? Niçin öyle yapıyorsunuz ki? deyip 'Hayat Bayram Olsa' şarkısını söylemelisin," filan tarzı saçmalayıp hakiki bir Öz Riyakâr Türk Annesi İşşş Başında portresi mi çizmeliyim?

Ki kızım aptal değil kuşkusuz. Ve sanırım, korkarım, şudur budur, annesinin ne denli kavgacı biri olduğunun farkında.

Diğer yandan, bir sürü yönden bana hiç benzemeyen, babasına benzeyen her özelliğini hayranlıkla izlediğim kızımın, benim şahane antrenörlüğüm altında - Kızımın rol modeli olmayı istemem ben yani!

Benzemesin kızım bana!

Ama tam benzememesine de imkân yok tabii. İşte en azından, pek ucundan bucağından benzesin.

Tamam BEN olmasın kızım. Ama ben de benim ve ne olursam olayım, riyakâr bir anne olmayacağım işte. Olamam da.

Diyelim Cüneyt Arkın bu durumlarda oğullarına nasıl tavsiyelerde bulunuyordur? Hoş onun oğulları da, süt dökmüş kedileri andırırlar. (En azından aile fotoğraflarında.)

Böyle bir ev durumu var yani başımda bugün. 'Annelemek ya da annelememek: işte bütün mesele bu' der miydi diyelim Kadın Hamlet?

'Kadın Hamlet' adında nitekim Kadın Hamlet'i Fatma Girik'in canlandığı, en geç dönem bir Metin Erksan filmi vardır ve ben hazır yolumuz ordan geçti, bu filmin televizyonlarımızda en azından ayda bir kez -düzenli olarak- gösterilmesi için, imza kampanyası açmayı öneriyorum.

Açın yani biriniz. Bütün gün internet geyiği yapmayı biliyorsunuz.

Sabahtan beri bir de kafamda en kötü ihtimaller listesi dolaşmakta.

Diyelim:

- Çin Lokantası'nda yanınıza: "Ama ben küçücük bir kıymışım. Kuyt beni ıjırmaya gelmiş. Ama ben kuyabiye istemijim" diye sevgilisine küçük kız taklidi yapan bir kadın düşüyor.

Ayrıca bu taklitleri yaparken parmaklarını önünde birbirine geçirip ters çevirerek ve sağa-sola sallanarak yine küçük kız taklidi olduğunu farz ettiği beden hareketleri de sergiliyor.

- "Güzelim, bak hayatım. Şimdi bak güzelim"-diye konuşan ve delikanlılığın kitabını yazdığı iddiasında olan bir Broşür Adam, kahvede yanınıza düşüyor.

- Kötü kalpli uzaylılar sizi tiyatroculara yaptığınız eziyetler yüzünden, bir Nil Karaibrahimgil konserine ışınıyor. Tam bir saat -hatta bir buçuk saat, ayaklarınızdan Japon yapıştırıcılanıyor ve Nil Karaibrahimgil'i dinlemek ve sahnede samimiyet krizleri içinde hoplayıp zıplarken seyretmek zorunda kalıyorsunuz.

İssız bir adaya düşüyorsunuz. Dalgalarla kıyıya yalnızca İlhan Uçkan'ın kitapları vuruyor. Kötücül uzaylılar ayrıca her hafta İlhan Uçkan'ın kadınlara verdiği erkek tavlama hopadi zipadi tavsiyelerini, megafonla onun sesinden okutarak size duyuruyorlar.

Başınızı kuma gömüyorsunuz. Yayın bitip de, başınızı kumlardan çıkardığınızda gökyüzünde dev bir ekran beliriyor. Ve ekranda başrollerinde Meltem Cumbul'la Beyaz'ın oynadığı 'Biz Size Aşık Olduk' dizisi gösterilmeye başlanıyor. Uzaktan palmiye ağaçları arasından birisi görünüyor. Orhan Pamuk'a benzetip 'En azından laflarız' demeye yazıyorsunuz ki, gelen ünlü Sinan Çetin filmleri kahramanı popçu Teoman'mış! Adadan sizi kurtaran transatlantikte gece tiyatro seyretmek zorunda kalıyorsunuz. Yıldız Kenter 'Sırça Kümes'te hayır anneyi değil, evde kalmış o kırılğan genç kadın rolünü bir baştan öbür başa ve mütemadiyen oynuyor! Son olarak da: Rauf Denктаş 28 Şubat'ta Annan planını nasıl ellerinin tersiyle ittiklerini iftiharla açıklıyor. Askeriye alkışlıyor.

EVLİLİĞİMDEN NASIL BOŞALABİLİRİM?

Yeni Şehirli Türkler'in hissiyat varoşlarını, bir 'neo-itirafçılık' ekolü bastı.

Herkes herkese, her 'şey'lerini anlatmak, İTİRAF etmek; mümkünse böğüre böğüre dökülmek istiyor.

Evet, temel duygu bu: Dökülüp saçılmak.

Bir arkadaşım geçen gün herkesin Prenses Diana'nın biyograficisine dönüştüğünü söylüyordu. Herkes, herkesin gayriresmi biyografi yazarı. Dahası, herkes kendi kendinin özyaşamöykücüsü.

Mümkünse -evet! bu mümkün!- hemen, derhal, her bir şeyleriyle ilgili dökülüp saçılmak istiyorlar. Amaçsızca.

Yaptıkları 'sanat' filan değil yani. Ama 'sanart' olabilir.

Yalnızca bir delikten müteşekkil süzgeçler gibiler. Yani süzgeçten ziyade bir boru gibi, dökülüp saçılmaktalar. Döküp saçmaktalar.

Bu postmodern itirafçılık falloşluğu, öyle bir hal aldı ki, artık kimsenin yaşadığı hiçbir şeyin öneminin kalmadığını düşünmeye başladım.

Hiçbir şey önemli, değerli, kutsal, mahrem değil.

Ve galiba tüm 'yaşananlar' hakiki değil. Zira yaşananlar, yaşanmıyorlar.

Mühim olan yaşanılır gibi yapılanların dökülüp saçılma anları. Yani 'itirafçılık'/'teşhircilik'/'sergileme' hayatın kendisinden çok çok daha mühim. Çok çok daha önde.

Gerçek ruhi orgazmlar, dökülüp saçılma anlarında yaşanıyorlar. Toplum içinde. Topluluk önünde.

Geçenlerde Derya Baykal, bir moda programında, son sıralarda 'aldatılmak' mevzuu çok moda ya; taze taze 'mesajlajma' yöntemiyle aldatıldığını, sırtarak filan açıklamış.

Daha önceleri 'bir gecelik' yatmalarla da aldatılmış gerçi.

"Ne lan bu?" demiş Ferhan Şensoy'a. İşin 'esprisindelermiş.' Çocuklar çok gülmüş filan.

Tiyatrolarındaki bir oyunu bırakmış galiba. Oynamayacakmış. Ama şeyi bırakamazmış: Evini.

"Bu yaştan sonra ayrılıp da gitmem" diyor.

Emeklilik programında bu evlilik var anlaşılan. Pek çok tahammül maratoncusu çekirdek evlilik şahsiyetinde olduğu gibi.

Evli olmak, birlikte olmak çok çok önemli. En mühim hadise bu.

Yalnız 'kalmak', 'loser' olmak demek bir kere. Kolunda biri yoksa, ağzınla kuş tutsan boş. Losersın. Losersın. Losersın.

Böyle bir kaybedenler kontenjanında yer almamak için, her şeyi sineye çekeceksin bu biiir.

Ben bunu anlamıyorum.

. Anlamıyorum da, son zamanlarda herkesin dökülüp saçılması -Çilingirle, polisle ev basan eşlerin gazetelere demeçlerini, böyle 40 yıllık beraberliklerin neferlerinin dökülmesini filan.

Yaşadıkları rezaletleri bir de mutlaka bizlerle paylaşma arzusu. Acı ve sıkıntıları 'azalır', 'bölünür' diye mi düşünüyorlar - bilemiyorum.

Yeni Şehirli Türkler hayatlarım, Biri Bizi Gözetlesin'e çevirdiler.

Muhakkak ki, hem başkalarının itiraflarından doyumsuz zevkler alıyorlar; hem de kendi dökülüp ortalığa saçılmış hallerinin gazete sayfaları ve televizyon ekranlarındaki suretlerinden.

'Artık kaybedecek hiçbir şeyimiz kalmadı' rahatlamasının peşinde midirler?

Hani ne varsa heybemizde, hörgücürnüzde, gırtlığımızda filan döküp saçalım; uçan balonlar gibi olalım. Bir ağaca filan da takılmadan uçup gidelim öyle.

Bu mudur?

Yoooo. Hiç değil.

Çok çok bağlılar bir kere topraklarına. Evliliklerine. İşlerine. Mevkilerine.

En mühimi bu: Mevkilerine çok çok çok bağlılar. Bağımlılar.

Ve hayatta en önemli mevkileri, evlilikleri. Tırnaklarını geçirmiş, her ne pahasına olursa olsun bekçilik yaparken yuvalarına; kafayı sıyırtıyorlar galiba.

Toplu bir histeri haline esir düştü dünya. Herkes iştahlı bir itirafçı.

Herkes, 'nerde bir itiraf programı yakalasam da, dökülüp saçılısam'ın peşinde.

Acayip bir boşalma hali.

Şarul şurul hepimizin önünde kaplarından boşatıyorlar.

Her nevi sıvıyı çıkararak.

Arna asıl hazin olan sanırım şu: Dolduklarını görmedik ki. Dolu hallerine şahit olmadık ki tam olarak. Ne zaman neyle doluydular ki, şimdi boşatıyorlar?

Galiba onlar da sinsice bunu biliyorlar.

Bu boşalma anları 'sanki', 'bir zamanlar' 'geçmişte' DOLU olduklarına dair bir ilüzyonu onlara yaşatmak için tasarlanılıp bunca heyecan ve arzuyla uygulanıyor.

Doluymuşlar bir zamanlar.

Hisleri varmış. Aşkları varmış.

Evlilikleri. Kendilerine saygıları. Varmış. Gibi yapıyorlar. Yitirirken bunları MIŞ GİBİ'yi tadıyorlar. Bir zamanlar. MIŞ GİBİ.

ANJELİK TOPUZU

Laleciğimle epey zamandır görüşmemiştik. Yakın geçenlerde aradı, kısa bir özet geçti, görüşme temennileriyle kapattık.

Sonra aradım. Randevu yer ve saati kararlaştırıldı. İstanbul'a yağmur bastırdı. Yine de yer ve saate sadık kalmayı başardık.

Kolundaki plastik morlu pembeli boncuklardan oluşan bileziği hediye etti.

Stil değiştirmem gerektiğini söyledi. (Zira lame terliklerim ayağımda değillerdi. Evde uyuyorlardı.)

Muhtelif mevzular 'sıçramalı seksek' tekniğiyle, kat edildi.

Yayınevini değiştirmiş. Yayınevi değiştirmenin hayrından bahsedildi. Siz de yani değiştirin yayınevini. Motorun yağını'da...

Ben 'Radikal 2 yazılarım kitap yapsana,' diye tutturdum.

Hani pazar günleri bizi dalımızdan koparılmış taze bir nar gibi ortalıkta bıraktığı yazılar.

Lale'nin 'Anne Ben Barbar mıyım?' diye bir kitabı var. Bu kitabın ismine de gönderme sunarak yazdığı kopartıcı yazısı 'Anne ben berber miyim'e getirdik lafı.

"O yazıdaki Cihangirli kuaför ne enteresandı!" dedim.

Hani efsanevi oyuncu Serra Yılmaz'ın saçlarını (tasvip etmediği halde) maviye boyayan bey.

"Ali bey," dedi Lale. "Geçenlerde çaya çağırdı."

Yazıdan sonra Ali beyin işleri öylesine katlanmış ki, 'Siz milletvekili olmalısınız' diyormuş Lale'ye.

Öyle. Bence de Lale milletvekili olmalı.

İşte geçenlerde Ali beyin candan daveti üzerine çaya gitmiş Lale.

Ali bey, çok prensipli konusunda. Hiçbir kadına mesela siyah saç, kahverengi saç yakıştırmıyor. Sert yapıyormuş kadınları. En çok kızıl tonları tasvip ediyor. Kınadan ise nefret ediyor filan. Lale'yle Ali beyin çay sohbetinde, laf lafı açıp gelip TOPUZ mevzuuna dayanıyor.

Lale: "Kaç çeşit topuz vardır Ali bey?" diye soruyor ya da sormuyor.

Ali bey topuz çeşitlerini saymaya başlıyor:

"Anjelik Topuzu, Begüm Topuzu....." Sayıyor, sayıyor. Galiba 17 çeşit filan topuz var.

Ve topuz yitmekte olan bir değer; zira artık çok az yaptırılıyor.

Lale diğer modellerin isimlerini hatırlamıyor. Takdir edersiniz ki 'Anjelik Topuzu'na takılıp kalıyor. Çocukken de Anjelik kitaplarını okumuş.

"Sen okudun mu?" diyor, "Anjelik kitaplarını?"

"Ben Termal'de annem ve babamla 'Anjelik ve Cüce' filmini izlemiştim," diyorum.

Lale, dönüyor ve diyor ki: "Bu Anjelik Topuzu üstüne düşünmemiz lazım Ali bey."

Ali bey afallıyor. Natürel olarak: "Düşünmenize ne gerek var Lale hanım: 15 dakikada yaparız," diyor.

Lale de: "Felsefi bir sistem olarak Ali bey," diyor.

Ali bey bu dalından kopartıcı cevabı da büyük bir tevekkülle karşılamak durumunda kalıyor.

Lale dönem ödevini sunmanın kıvancıyla filan değil, Lale Lale olduğu için kalkıp gidiyor.

Alıyor mu Ali beyi bir kaygı: 'Bir felsefe sistemi olarak Anjelik Topuzu.'

Yok yok. Olmuyor.

Lale bana olayı anlatıyor. Ben olaya bayılıyorum. Yemek istiyorum bu olayı.

Ha, Ali bey bir de kendini efsanevi kuaför Alexander buluyor: O olduğuna inanıyor bir nevi. Sonra Altan sofrada biraz bizimle. Ama hop oturup hop kalkarak dükkân idare etmece durumları da yapıyor.

Yolda Altan'a giderken, biz Lale'yle bir okazyon için Anjelik topuzu yaptırıp tayyörler giymeyi kararlaştırıyoruz.

Sonra ben Lale'ye bu müthiş 'conversation piece'i. Altan'a da tattırmasını rica ediyorum.

Lale, masada, Ali beyle arasında cereyan eden konuşmayı Altan'a anlatıyor.

Altan da, Anjelik Topuzu yaptırma isteği beyan ediyor.

Bu arada Altan saçını arkadan tokalamış. Lale onu gördüğünde: "A! bak Begüm Topuzu yapmış," diyor.

Altan: "Ne Begüm Topuzu ayol. Tokaladım arkadan işte," diyor.

Biz hadiseyi tüm dantelalarıyla Altan'a da nakledip onu da işin içine çekiyoruz.

Derken Altan gecenin geç vaktinde evine döndüğünde, kanına Alexander kanı giriyor; oturup (ya da ayakta) saçlarının uçlarını kesiyor. Ama çok güzel kesiyor. Ben ertesi gün saçlarını görüp, "Sende Alexander kanı var," diyorum.

O da, "Sizin yüzünüzden," diyor. "Tetiklediniz beni."

Tetiklemişiz Altan'ı. O da berber oldu.

Bu başlıktaki aziz kelimesini (ki çok aziz bir kelimedir) Laleciğim buldu. Ben yazılarımda ondan hep Laleciğim/Laleciğim diye bahsediyorum. (Lale Müldür Adıyla Tanınan Şair.)

O 'aziz'i bulunca (ki çok aziz bir kelimedir) ben hem yerlere yattım gülmekten hem de bir kez daha/artık kaç milyonuncu kezimize tekabül etmektedir, hayran kaldım ona.

Olaylar şöyle gelişti:

Altan, Lale ve ben fazlasıyla tatsız olayların ortasında kalmıştık.

Bir müddet sonra kalktık gittik o fazlasıyla tatsız olayların yerinden.

DÜN AKŞAM BÜTÜN PAVYONLARINI DOLAŞTIM AZİZ İSTANBUL

Fakat gecelerden cumartesi gecesi. Önce birinci yere gittik. Merdivenlere bile insanlar yığılmış.

Sonra ikinci yere gittik. İçerde oturamıyoruz. Dışarda oturamıyoruz:

içimiz içimize oturamıyor yani. Zaten gecenin geç bir vakti. Bir kahve içip hani geceyi bir tatlılığa erdirelim; öyle dağılalım filan. Tüm arzumuz bu.

Üçüncü ve çok popüler yere seğırttik ki, kapıya insanlar yığılmış, içeri girebilmek için bekliyorlar -iyi mi?

Ben bu bir yerin kapısında içeri girip dağıtmak/eğlenmek için kuzucuk kuzucuk sıra bekleyen insanları hiç anlamam. Sıra, vergi dairesinde filan beklenir.

Altan -ki fikir analığında üstüne şahsiyet tanımam-"Hadi" dedi. "Şuraya girelim." Gösterdiği yerin adı:

MALİBOR de Lüks filan. Gerçekten. MALİBOR adı.

Lale de katıldı Altan'a. Ben tırstım ama ikisi birden -Peki oldum. Daldık Malibor'a.

Allahım. Bize bu fantastik dünyanın kapılarını nasıl da ve iyi ki de açtın.

Şahane bir yer. Localar var.

Ama biz en öndeki yarım daire masalardan birine oturduk. Türkçe pop çalıyor tabii ki. Ve pisti görmelisiniz. Acayip bir dans pisti.

İki kahve, bir su, bir havuç filan söyledik. Lale garsona dönüp: "Dans edebilir miyim?" dedi.

Biz koptuk tabii bu soru üstüne.

Sonra işte 'Azar azar' çalıyor. 'Senin aşkın balondu söndü' çalıyor. 'Kaç kere sever insan' çalıyor. En şaha

ne parçalar çalıyor. Bizler de natürel olarak o muhteşem pistten yararlanıyoruz.

Derken yaşlı bir beyefendi belirdi. Ve Altan'ın elinden sigarasını aldı. Zira yasakmış orda elde sigarayla dans etmek.

Bu bizim için ilk kuraldı.

Zira Malibor çok çok ciddi bir müessese. Ve pek çok ciddi kuralı var.

Sigarayı alan 47 yıldır bu işi yapan ve 15 yıldır Malibor'un sahibi olan Hilmi beymiş.

Pistin zemini, üstünde MALİBOR MALİBOR yazan marleylerle kaplı.

Hilmi bey de haklı olarak bu muhteşem marleyler yansın istemiyor.

Bir de MALİBOR yazısının altında palmiye ve güneş deseni var. Neresiyse artık 'Malibor.'

Ben Hilmi beye önce 'Korgeneral', sonra da 'Godfather' adını taktım.

Hilmi bey bizimle konuşan müşterileri azarlıyor; benim orda çalışan kızlarla fazla konuşmamı tasvip etmiyor - şudur budur.

Derken Hilmi beyi de dansa kaldırdım. A! o da bizimle dans ediyor.

Bir de Hilmi beyin 11 yıldır baş garsonluğunu yapan Ahmet bey var. Ahmet beyin pantolon askıları ve gözlükleri var. Harikulade bir beyefendi daha. Müşteriler de şahane.

Lale, Tatlises'in 'Bebeğim' şarkısıyla slow dahi yaptı. Sonra da "Hiç aklıma gelmezdi 'Bebeğim' şarkısıyla böyle bir duygusal 'high' yaşayacağım" dedi.

Her tarafta acayip bakımlı akvaryumlar var. Süsleri, bitkileri, dalgıçları her şeyleri tamam akvaryumların. Ama akvaryumlardan hiçbirinin içinde bir adet dahi balık yok.

Sordum tabii Hilmi beye.

"Ekonomik kriz" dedi.

Ben müesseseye balık hediye etmeye söz verdim. Ahmet bey çok memnun oldu.

Bu arada Lale sürekli küçük bir deftere notlar alıyor. 'Mesleki deformasyon' diyor. Haftaya pazara da o yazacak Malibor'u.

Biz bir pavyon serisi başlatmaya karar verdik. Ama başka pavyonları da yazacak mıyız emin değilim. Çünkü habire Malibor'a gitmek istiyoruz. HABİRE MALİBOR serisi olabilir yani.

MAALESEF BUYMUŞ!

Arada bir böyle hava civa durumudur, ruhiyat meteorolojisidir yazı attırıyoruz ki, mantar panolara filan asılsın. Millete deniz feneri olsun-DERMİŞİM.

Bu Kankigiller'in DERMİŞİM'i var yakült neşe lafı.

Biz bunu muhtelif laflarımızın sonunda Bay F'yle kullanıyoruz. Melek de - ağırlıklı çocuk- sinir oluyor bize. 'Kullanmayın o lafı' diyor, ihtar alıyoruz.

Bugün 'Ben sarı kart alacağım' diye gitti okula. İngilizce kitabını okulda unuttuğundan o ödevini yapamadı.

Ben de: "Hayatta sarı kart da var, kırmızı kart da" şeklinde çelevi annelik rolüne sıvandım ki -Melek duysa bunları yazdığımı, öldürür beni.

Efendim Kankigiller'e dönersek -SAHİ NERDE ONLAR??

Ben onların, çalıştıkları ilk kanalda, epey bir müdavimleriydim: Eğlenceli bulmakla/felaket bulmak arasındaki sarkaçta hemen herkesi sallandırdıkları gibi, beni de sallayıp durdular.

Gel zaman git zaman, hayatımın en acıklı günleri, (başımızda roman belası, ihtilaçlar içindeyiz) gecenin bilmem kaçında deneysel kanallardan birinde karşıma bunlar Aykut Işıklar'la ciddi ciddi mülakatta çıkmasınlar mı?

BENDEN bahsedip Arto'nun kalitesizliğine karşı, benim adımlı "O yapıyor; ama kaliteli yapıyor" diye vermesinler mi? (Ben o sırada Dalmaz'da çıkıyordum.)

Dünyalar benim olmasın mı?

Ben sonraları anlattım coşkuyla Yıldırım'a. "Kankigiller bile beni tanıyor! Tanıyorlar! Tanıyorlar! Benden bahsettiler: sitayişle hem de" diye.

Yıldırım da: "Aman iftihar et işte" diye: hani eşinin dostunun frenine basan şahane sahte nadanlığını, sergileyiverdi şerefime.

Olsun. Coşkum dinmedi.

Burda aklıma Mansur Ark'ın harikulade mısraları düşüverdi:

Aşk dediğin buymuş

Çok ciddi bir duyguymuş

Buna inananların hali

Maalesef buyMUŞ

Kapattım pencerelerini kalbimin

filan felan devam eden hani.

Epey geçenlerde, müesseseden herkes uçmuş gitmiş; sırf Altan, ben ve Elçin kalmışız. Altan bu parçayı takıntılı karanfil janrında 38 kez filan çaldı. Biz de bir yandan bağırıp, bir yandan zıplıyoruz.

"Bu ne eğlence/gece hayatı mirim?" demenizden de korkarım hani.

Zira hepsini birden istiyoruz: Hem milletvekilliği teklifi alalım; hem de coşalım eğlenelim.

Zaten pazar günkü yazımız nedeniyle adımız pavyoncuya çıktı. (İzmir Fuarı'ndaki standımız yüzünden.)

Meraklılarına: Malibor-efsanesi-Kaktüs'ün karşı sırasında. Aşağıya doğru.

Biz kendimizi memleketteki kadın haklarını geliştirmeye adanmışız. Üç kadın gidip pavyona aslanlar gibi -plansız/ programsız- eğlendik mi? eğlendik.

Burda okura ne mesaj veriliyor?

Mutluluğu uzaklarda aramayın.

Lale telefon etti ertesi gün yerlere yapışarak. "Ama en önemli lafımızı unutmuşsun" dedi.

"Sonra fark ettim. O senin yazma kalsın" dedim.

Böyle çift paten çalışacağız bazı konulan. Hani geçenlerde de o depresyon/ben uyku çalışmıştık. İyi olmuştu.

KURTÇUK

Geçenlerde Türker Alkan benim, köşelerinde habire fıkra yazanlarla dalga geçmişliğime göndermede bulunarak, kendisinin yeri ve zamanı gelince fıkra yazmaktan hoşlandığını, hatta eski güzel günlerde köşe yazarlarına 'fıkra yazarı' dendiğini filan -hoş bir yazıydı- yazmıştı.

Türker Alkan'ın sözünü ettiği yazımda ise, Emin Çölaşan'ın tatile çıkma yazısından söz ediliyordu. Türkiye'yi Kurtaran Adam, tatile çıkarken öyle 'iki şık şık bir pik pık'çılardan olmadığını (tık tık'dı galiba); aşırı çalıştığı, misafirlerini ağırladığı ve fakslarım okuduğu için, kendinin bir değil, iki değil, üç hafta tatili hak ettiğini iddia ediyordu.

Bu arada Allah razı olsun, birileri Dünyayı Kurtaran Adam İki'yi çekmeye hazırlanıyorlar. Başrolü tabii ki -ve binlerce şükür/şükran- Cüneyt Arkın oynayacakmış.

Altmış yaşlarındaki Arkın'a (saçları Persilmatik beyazı, gömleğinin bluzanlılığı göbeğini gizleyemiyor) dövüş sahnelerinin filan altından kalkıp kalkamayacağını soruyor atv muhabiri.

O da: 'Evellallah, yaparız hepsini' deyip e müstehzi gülümsemesiyle iki-iki buçuk karate numarası çekiyor bizlere.

Cüneyt Arkın, Ediz Hun gibi güzel yaşlandı. Ve de otomobil camı boyutlarındaki gözlüklerini takmadığı zamanlarda insan 'İşte ne yakışıklı yaşlanmış bir adam' oluyor. Kendisine saygımız sonsuzdur.

ANCAK ahir zaman mahsulü iki Türk gencinin bu projesi ilkinin o doyumsuz kıvamını tutturabilecek mi? Zira Cüneyt Arkın yalnızca oynamıyordu o kült filmde, senaryo da onundu.

Mülakat sırasında yine o az sesli kahkahaları eşliğinde: "Dünya bu filmi anlayamadı" diyordu. New York'taki sinema okulları filan. Hakikaten evrenin tüm sinema âlimleri, Dünyayı Kurtaran Adam'ın kuyuya attığı taşları çıkaramaz, çıkaramadı.

Gülerek yine tabii: "Dünyayı Kurtaran Adam dünyayı kurtardı; ama yapımcısını batırdı" diyor eşsiz bir muhayyilenin Cüneyt'i, Arkın'ı.

Neyse Türkiye'yi Kurtaran Adam, TATİLDEN DÖNÜŞ yazısında da, çok güldürdü beni.

Bu sefer de zira 'Diğer köşeciler öyle uzun uzun tatile çıkamazlar değerli okurlarım' yollu bir şey yazmış. 'Zira bunlar unutulurlar, yerlerini bırakamazlar.'

Hakikaten öyle.

Dünyayı Kurtaran Adam nasıl unutulmadıysa, unutulamıyorsa, üstesinden gelinemiyorsa; Türkiye'yi Kurtaran Adam da öyle: Türkiye Cumhuriyeti köşeciliği üstündeki etkilerinin üstesinden gelinemeyecektir. Bu kadardır bu olay.

Fıkra mevzuuna dönersek (ki bu yazı spiral tekniğiyle kaleme alınmaktadır) halk arasında: dönabadönelim hadisesi.

Benim fıkralarla başım derttedir ey güzide (kasacı) okur! (Allahım: bu espriyi de yaptım. Sen bana mukayyet ol!) Fıkra dinleyemem. Daha, bir şahıs fıkra anlatacağını muştulayınca, Ahmet Altan'ın son romanından bahsedilecekmiş gibi olurum, fişten çekiliveririm. Başından, ortasından, sonundan bir yerleri dinler gibi yapar; yarım yamalak bir şeyler anlar -'Hı. Hı yaparım. Sıkılırım işte. Fıkra olayından acayip sıkılırım.

Ama Suna'nın annesinin anlattığı Kayseri yöresinden bir fıkra vardır. Belki de o, zaten fıkra değil absürd bir hikâyelemedir/Kayseri Beckett'lemesidir - bilemeyeceğim.

Ama aşağıda anlatacağım fıkranın varlığı, Türkiye Cumhuriyeti demokrasisinin varlığına armağan olsun ey yasacı okur!

Adamın Biri (fıkraların değişmez şahsiyeti) terziye götürüp bir top (hayır, yapmıyacam) kumaş vermiş. "Bana bir palto diker misin bre terzi" demiş.

(Hani, bir berberdeki hitap janrını tercih ettim.)

Terzinin de işi ne?

Terzilik.

"Olur ey müşterim" demiş.

Gel zaman git zaman, müşteri gelmiş tabii.

"Hani bana? Hani bana?" demiş. (Buralarda başka halk söylemlerinden de fayide sağlanıyor.)

Terzi mahcup ve fakat kararlı: "Maalesef" demiş. "Makas kaydı, şu oldu, bu oldu. Ben sana bu kumaştan en iyisi bir ceket dikeyim."

Adam n'apsın. "Dik bari" demiş. Öyle her Türk gibi kaderine razı.

Fıkralarda olduğu üzere bi zaman sonra yine gelmiş. Terzi "Affedersin" demiş. "Makastır/makinedir carttır curtur: Kumaşın birazı daha ziyan oldu. Ben sana en iyisi bir yelek dikeyim."

"Olur" demiş iç çekerek müşteri. Tam Türk yani. Tam.

Gelmiş bir hafta sonra yine. Terzinin masasının üstünde bir kurtçuk.

"İşte" demiş terzi. "Yelek dikilirken kazaya uğradı. Senin kırpıntıları içine doldurarak bir kurtçuk yaptım sana."

HA! HA! HA HAAA!

YANLIŞ ANLA(Ş)MA

İki insan, üç insan, daha çok insan; ama daha daha çok 2 (yazıyla: iki) insan öyle bir köşeye sıkışıyor ki bazen; o köşe Yanlış Anla(ş)ma Köşesi.

O köşeden çıkış, kolay değil.

Nasıl girildiği, düşüldüğü yani, o köşeye, kuyuya demek daha hakkaniyetli olur, belli değil.

Alis'in Harikalar diyarı'nda, bir yerlere çok geç kalmış tavşanı takip ederken düşüverdiği kuyu gibi. Aynı.

'Alice Harikalar Diyarında' kitabı da bir yanlış anla(ş)malar oratoryosudur aslında. Kitap boyunca astrolojide 'tipik başak burcu' kabul edilen Alis, çevresinde olup biten hiçbir şeyden, hiçbir şey anlamaz.

Bu onu yıldırılmaz gerçi. Ordan buraya seğirtir durur; durmaksızın sorularını sorar ve tüm o saçmalıklar kargaşasında bir düzen aramaktaki ısrarından ödün vermez.

Ama Alis, Alisliğinden ne kadar vazgeçemezse vazgeçemesin, sonuç olarak söz konusu olan 'Harikalar Diyarı'dır. Yani Alis'in güzel hatırı için tüm o manasızların, manasızlıklarından feragat edecekleri yoktur. Zira onların tabiatı budur.

Alis'in zırvallığı -ve tatlılığı- kendisinin oraya geçerken uğramış (düşmüş) bir turist olduğunu idrak edememesinde yatar. Orası Alis'in mükemmel dünyası tabii ki değildir. Orda hiçbir şey mantık ve izanla yürüyecek değildir. Orası haninin Harikalar Diyarı'dır. Alis'in gördüğü şeylerden bir mantık silsilesi çıkarttırmaya çalışması, tamamiyle abestir, abesle iştigaldir.

Edebiyatta, abesle iştigalden imtina etmeyen bir başka yanlış anlamalar kraliçesi ise Jane Austen'in 'Emma'sıdır.

Mutlu, huzurlu, steril evinden dışarılara baktığında, gördüklerinden pek bir emindir. Herkesle ilgili harikulade yargıları, önyargıları, plan ve programları vardır. Çöpçatanlığı kendine iş bellemiştir. Onu ona çatar, bunu buna katar. Oysa çevresinde gördüğü hiçbir şey, onun onca işgüzarlıkla gözlemlediği gibi değildir.

Depüdüz saçmalamakta, her şeyi birbirine karıştırmakta, yanlış anlamaktır.

Başkalarıyla ilgili hakikatleri de, kendisiyle ilgili olanları da.

Ama (yanlış) anlama konusunda o denli çalışkan, ısrarcı ve azimlidir ki; onu sevmeden edemeyiz. O her birimizin içindeki 'başkalarını aslında hiç çakozlamayan; ama acayip gözlemci/tespitçi olduğunu zanneden, saçma ve saf kız'dır.

Hepimizde yani, bazılarımızda daha yoğun olmak üzere Emma'lık vardır.

Yanlış anlamalar, daha çok anlama konusunda kendine güvenenlere, yani kafayı anlamakla bozmuş olanlara reserve edilmiş çok küçük ve yuvarlak bir masa gibidir.

İkili yanlış anla(ş)malarsa, her şeyin ikilisinde olduğu gibi daha çok kalp sızısı, mide ağrısı, baş dönmesi gibi emareler yani sıkıntı! sıkıntı! getirir. İç daraltır; iç, iç, iç!

Yanlış anlama dairesinde bir kere, ipin ucu kaçmıştır. İpin ucunu nerden çekiştirseniz yumak o kadar karışmakta, kazak/çorap/dünya -ürün ne ise yani, o kadar sökülmeaktadır. Onca emek ve sevgiyle örülen şey yani, ellerinizden kayıp kayıp gitmektedir.

Artık ne deseniz ('yanlış' laftır. Size ne denilse 'yanlış'tır. Her şey içinize batmakta, ruhunuzu daraltmakta, sizi incitmektedir.

Siz de öyle. İncindiğinize, incitildiğinize yani, olan sarsılmaz inancınızla ne söylemeniz yanlış tezahür etmekte, ses tonunuzdan mıdır, havanızdan mıdır/suyunuzdan mıdır attığınız her adımda ve ağzınızı her açışınızda, karşınızdakinin ekranında

HATA!

HATA!

HATA!

kelimeleri (sonlarına aldıkları o sevimsiz ünlemler de cabası) yanıp sönmektedir.

Artık hakikaten kaybedeceğiniz bir şeyiniz kalmamıştır. Ne yapsanız hata, ne deseniz fena, her türlü zamanlamanız yanlış zamanlama, tüm gidişatınız kabul ötesidir.

Cinleriniz tepenizdedir, 'karşı' taraf cinlerinizi tepenizden indirememekte; siz de onun cinlerini her hareketinizle tepesinde dans ettirmektesinizdir.

Böyle bir dairenin içine hapsolunduğunda insana kaybedenlerin kalbi kırık gayretkeşliği musallat olur: Vurup kaçmak, vurup kaçmak, habire vurup kaçmak istersiniz.

Ne vurmamaya muktedirsinizdir artık, ne de kaçmamaya. Zira insan mutlulukta kalmak ister; mutsuzluktan kaçası gelir. Bu kadar.

DURUN! DURUN! şu aşamada durmaktan, hiçbir şey yapmamaktan, zamanın merhemini iyice sürmesini beklemekten başka yapacak hiçbir şey yok.

Duramıyorsanız -tamam anlıyorum- durabildiğiniz anda, sıkıca durun. En doğrusu bu vallahi. İmkânsız derecede zor da olsa: Durun orda. Hiçbir yere kımıldamayın. Hiçbir şey yapmayın. Tek çare bu. Bekleyin hele.

SÜREYYA KOŞTU

Altan'cığım aradı. "Süreyya kazandı," dedi.

"Neyi?" dedim. Gazetelerden filan hayal meyal biliyorum Avrupa Şampiyonası'nı.

Ama sporla alakam, bir filin pembe puantiyeli pijamalara duyacağı alaka kadar filan. Ki burda fillere haksızlık yapmayalım: Belki vardır öyle pembe puantiyeli-pijama (pepepe) düşkünün bir fil de, 'ifade' edemiyordur. Bilmiyoruz fillerin iç dünyasını yani.

"Süreyya Ayhan 1500 metreyi kazandı. Çok duygulandım. Ağladım televizyonun karşısında" dedi Altan.

"Tüylerim diken diken oldu" dedim, "gururdan."

Valla da billa da Altan'ın lafının ortalarında filan, tepeden tırnağa diken diken oldu tüylerim.

Öyle bir fiziksel durum var ya hani halk arasında.

"Kıza ne eziyetler etmişlerdi. Aldılar işte cevaplarını." (Bu lafı da ben ediyorum. Yine Altan'a.)

"Sorma" dedi. "Neler çektirdiler kıza."

Herhalde hiçbir millet dünya yüzünde, bir kadın atletini, bırakın Süreyya kadar parlak olanını, herhangi bir gözde sporcusunu; bu kadar itip kakmamıştır. Bu kadar uğraşmamıştır. Bu kadar moralini bozup bu denli aşağılayıp kirletmeye, ruhunu daraltmaya/karartmaya çalışmamıştır.

Türkler kadar yani.

Türkler uzmanlık alanlarında: yani bok atmaca, insan karalamaca, ruh çizmece, dangalak dangalak fikir saçmaca'yla uğraşa dursunlar deliklerinde; Süreyya koşmuş, çalışmış, koşmuş çalışmış belli ki.

İnsan ruhuna yabani o muhafazakâr düdükler, bir insan neden oluşur, KALP nedir, RUH sonra, neler olur/neler biter bihaber yığınlar -Herkes onlar gibi kalpsiz/ruhsuz/acısız/sevinçsiz/inişsiz/çıkışsız olmak zorunda sanki- neler dediler, ne hödüklükler yazdılar, çizdiler neler neler.

Bu topraklar MİSOJİNİ (kadın düşmanlığı) toprakları. Herkese vuruyorlar, kırıyorlar, örseliyorlar tamam; ama kadınlara daha bir ağır, daha bir acımasız, insafsız -nasıl abanıyorlar, vuruyorlar, sürüklüyorlar yerlerde kadınları. Kadın ruhlarını. Ruhu olan kadınları.

Öbür kadınlar -Ruhsuz Yengeler- onların yanı başında. Erkekten çok erkekçi. Onların vurucu timi, gönüllü neferleri nasılsa. Ellerini oğuşturarak 'kötü' kadınlara geçirilmesini izliyorlar. 'Bey'lerinin sırtını sıvazlayıp

terlerini silerek. "Yaaa işte ağam/paşam/beyim/velinimetim/her şeyim benim. Vur o kahpeye. Tabii tabii ağa/bey/efendim: Vurun siz kahpeye! Bizden değil ki o; vurun güzel elceğizlerinize."

Ne kadar vururlarsa vursunlar, bu kadınlar, bizler yani, yıkılmıyoruz işte. Ufak yıkıntılar, dökülmeler, saçılmalar.

Sonra küllerimizden yeniden diriliyoruz. Dirilmeye muktediriz zira.

Ölümlerden geri gelmeye. Aynen Plath'ın dizelerinde dediği gibi: kırmızı saçlarımızla onları yemeye!..

Süreyya'nın (benden çok genç; onun için sevgiyle ilk ismiyle hitap etmeden duramıyorum) antrenörü Yüksel Kop'la olan ilişkisi.

Tamam. Olmuş işte. Gönül bu.

Böylesi kocaman bir aşk -kolay mı?

Dünyada kaç kişiye nasip olur ki?

İnsan kendi kızının başına gelse, tamam yaşlı ondan çok, hocası, şu bu -içi sızlar. Sızlar içi.

Ama besbelli o kadar kocaman, o kadar hakiki ki aşkları.

Kaplıyor, kapsıyor, her şeyi.

Neydi o 'aldatılan' eş koroları? Evlilik bir müebbet midir yani? İşi gücü olan kadınlar ne diye böyle yapışır ki çoktan ölmüş, cesedi gömülmüş 'evliliklerine'? Bir insan, bir kadın yalnızca bir titrden ibaret midir? 'Evli'ysen Şam'da kayıısın, değilsen bir HİÇsin, zavallısın, paçavrasın.

Evet, öylesin!

Böyle düşünüp hissettiğin sürece bir HİÇ'sin.

Sen yoksun. Zırva bir kurumun tiridi çıkmış bayrağı var ortada, o kadar. Sen, ama var olamıyorsun.

Süreyya muhteşem kıldığı vücuduyla -Rüzgârın Kızı! Rüzgârın Kızı!- bir çizgi kahraman, bir umut, bir sevinç, bir tanrıça gibi koşuyor, koşuyor.

Yüreklermize buralardan da böylesine güçlü, taş gibi, şahane, çalışkan, çalışan kadınlar, kendi kendine bunları olablen kadınlar çıkabileceğini göstere göstere.

Yüreğimize su serpererek. Bize iyi ve güzel bir dünyanın nasıl da mümkün olduğunu göstererek.

Çankırı'nın Korgun ilçesinde çiftçilikle uğraşan babası Yaşar Ayhan, tarladaki işini yarım bırakıp evine koşuyor. Kızının derecesini 'salise salise, kalp çarpıntıları içinde yüreğinde' hissediyor.

3.58.79

3.58.79

Süreyya'nın babası Yaşar Ayhan'ın, annesi Semiha Ayhan'ın ellerinden öpüyorum uzaktan. Böylesine şahane bir kızı bize yetiştirdikleri için.

Yanımızdan rüzgârla geçirttikleri için.

SİR İNSANLARI

Başlık şöyle de olabilir: Uhrevi Ruhlar.

Efendi Ruhlar? Çekingen Ruhlar?

ince Ruhlar?/Terbiyeli/Kibarlıkötesi Ruhlar?

Bu dünyaya ait olamayacak kadar zarif, aşkın, ötelerde/berilerde/ama başka bir yerlerde bi ruhlar.

Bazı insanlar var: Onlar, bu dünyadalar ama bu dünyaya ait değiller. Herkesin tırnaklarını sapladığı BU dünyaya onların, böylesine ait olmamaları/olamamaları yani, zaferlerin, inceliklerin en güzelidir.

'Zafer' kelimesini hemen ayara aldım, 'incelik' kelimesini çıkardım yanma.

Zira 'zafer' diyelim çok dünyevi. Onları kirletir mi, küçültür mü, azaltır mı?

Onlarla ilgili mesele, bu: O kadar ince, o kadar kibar, efendiler ki; konuşurken/yazarken/ederken/eylerken, kocaman ellerinizin kalın kalın parmaklarına takılır gibi gözünüz; içiniz, sesinizin/ söylediklerinizin/ ruhunuzun kabalığını kaydediyor habire. Kaydetmekten ziyade, batıyor batıyor.

"Allah'ım ben ne kabayım! Ne öldürülmemiş, ne dünyevi, ne haldır huldur! Allah'ım ne söyleyeceğim, ne söyleyeceğim ki ona: O, o kadar kibar/ince/bir tane; ne söylesem eksik/köşeli/odundan -ona layık değil işte."

Bu insanlarla her türlü ilişkimde -bir telefon konuşması da olabilir bu, öyle oluyor zaten ekseriyetle- parmaklarımın kalınlığını dehşet içinde seyretmem gibi, ruhumun yontulmamışlığı böğrüm batıyor.

Bu kayıt, bu tespit, bu hakikat daha da elimi ayağıma dolaştırıyor. Yani ruhumda işte.

Daha da kabalaştığımı hissediyorum onların karşısında. Sözlerimin bir türlü incelemediğini, istediğim kıvama ulaşamadığını; onlar kadar ince ve kibar ve uhrevi olmamın imkânı olmadığını, bu imkânsızlığın beni giderek daha da yaraladığını. Fenası: kalınlaştırdığını, kabalaştırdığını, uzaklaştırdığını.

Yetemediğimi, uzanamadığımı, ulaşamadığımı...

Onlar, çarpıyorlar beni. İçimdeki hödüğü katlıyorlar. Aşırı kibarlıklarıyla mahvediyorlar beni. Mahcup ediyorlar. Kendimden. Öylesine efendi ve inceler ki.

Kasıt yok.

Kasıt yok. Size kasıtları yok.

Onlar öyle. Yani gözünüze, burnunuza sokmak istedikleri sahte bir kibarlık, budalalık uzantısı bir tiyatro değil onlarınki.

Zaten çok azlar. Çok çok azlar. Ve çok çok güzeller.

Mesele bu: Bizim dünyamız için fazla güzeller.

Benim için fazla güzeller.

İçim, yalnızca kendi kabalığım sızlamıyor onlar sahillerime değince. İçim kabarıyor, kabarıyor; onlara doğru kollarını uzatıyor. Onları alıp kaçırmak istiyor içim. Onları korumak, kollamak, pırpışlamak -onları teselli ve teskin etmek.

Onlara kötü söz ve gözlerin değmesini engellemek.

Onları BENİM GİBİLERDEN, dünyevilerden, kabalardan, sıradanlardan korumak.

Böyle inanılmaz bir koruma/kurtarma hissini içinde ateşleyip de öyle gidiyorlar.

Hep gidiyorlar. Hep gidiciler. Gitmek üzereler.

Çok kalmazlar, kalamazlar. Söyleyeceklerini söyleyip kaçarlar.

Biz kabalar gibi oyalanamazlar.

Çok işleri var. İÇ işleri var. İç kanaviçeleri.

İnce ince ince ince işledikleri iç kanaviçeleri, hiç bitmez ki. Hiç bitmez ki.

OTOMATİK PİLOT ÇARESİZLÜĞÜ

Bazen işte kendinizi otomatik pilota bağlanmış bulursunuz.

Kendiniz bağladınız aslında kendinizi otomatik pilota. O düğme sizin düğmeniz.

Yarı farkındaydınız; değildiniz: Ama düğmeye siz bastınız.

Şimdi bakıyorsunuz sizi taşıyan o tek kişilik uçak, uçağınız yani, tepe aşağı süzülüyor.

Evet uçağınızın düştüğünü söyleyemeyeceğiz.

Zira uçak, otomatik pilota bağlı. Bağlandı. Bağlanmış yani. Sizin tarafınızdan.

Siz hatırlamıyor olabilirsiniz.

İçinizdeki çok küçük, çok görünmez ellerden biri önce ellerinizi -görünen ve kocaman olanları-uçağın komuta düğmelerinden çekti; sonra da otomatik pilot düğmesine usulcacık basıverdi.

Kendi kendinize dahi çaktırmadan yani.

Yarı bir uyur/uyanıklık halinde gibi.

Şimdi işte uçağınız yere doğru 'süzülüyor'. Olayın vahametini anlatmak için çok zarif, çok estetik bir kelime.

Zira yakın bir zaman diliminde, tepe üstü çakılacak uçağınız yere. Fena çakılacak.

Uçağınız -yani siz- paramparça olacaksınız.

Bunu bilerek bakıyorsunuz otomatik pilot düğmesine.

Bakıyorsunuz ve hiçbir şey yapmıyorsunuz, yapamıyorsunuz.

Oysa tekrar düğmeye basıp otomatik pilotu devreden çıkarabilir, kumandayı ele geçirebilir, çok güç bir manevrayla da olsa, yeniden yükselebilirsiniz.

Evet denemeye değer.

Çünkü içinizde parçalanmak istemeyen bir yer, çılglık çılgıca.

Bağırıyor çağırıyor, uyarıyor, soluk soluğa.

İçiniz ikiye bölünmüş vaziyette.

Diğer yarınız, Panik Bölmesi'ne bakıyor öylece.

Aynen Otomatik Pilot'a -o artık bağımsız bir bölme, o artık bir iç düğmesinden ziyade, birisi- baktığı gibi.

Bakıyor, görüyor; paniği ve işin vahametini kaydediyor.

Şiddetle üzülüyor da. Şiddetle üzülüyor.

İç üzüntüden parça parça oluyor.

Ama mesele de bu zaten.

İçi o kadar üzüntülü ve o kadar parça parça ki;

- hiçbir şey yapmak istemiyor,
- hiçbir şey yapacak mecali yok,
- Bir şey yapmasının tamamıyla imkansız olduğunu düşünüyor.

Düşünmüyor da.

Donmuş kalmış. Üzüntünün dehşetinden donmuş kalmış içiniz.

Sadece o hain, o kontrol dışı, o alçak ve alçalan, alçaltan, alçaltan Otomatik Pilot'un, kendi pilotunuzun yani, sizi nasıl da yere çakmak üzere olduğunu izliyor.

Evet panik ve dehşet içinde.

Ama öyle parça parça ve üzüntülü ki, bir şeyler yapmasa da olur. Hiçbir şey yapmasa da olur.

Zaten şu an elinden yalnızca hiçbir şey yapmamak geliyor.

İçinden de. İçinden de öyle.

İçi ne kadar çılgık çılgıca olsa da.

Olsa da olur.

En içinden gelen ve bütün ruhunu kaplayan arzu bu: Hiçbir şey yapmama arzusu.

Otomatik Pilot küçük uçağı yere çakarken yalnızca izleme ve dağılan parçalara şimdiden ye şiddetle üzölme dürtüsü.

Bu denli üzölürken, üzüntölüyken, daha parçalara ayrılmadan esasında paramparça olmuşken, yapacak hiçbir şey yok.

Bu iç'ten başka hiçbir şey çıkmayacağını, bu iç'ten yapacak hiç ama hiçbir şey çıkmayacağını bilmenin taşlaşan, taşlaştıran ağır sıkıntısı.

O sıkıntının altında kalma.

O sıkıntının altında, soluksuz, çaresiz, panik içinde ve her nevi panikten azade, felçli, donmuş kalmış, Otomatik Pilot'un hain ve öölmcöl dalışını izleme.

Otomatik Pilot yere çaktığı anda küçük uçağı, duyulacak acı, bundan daha ağır olabilir mi ki?

Uçağın yere çakılma anı, o büyük aşağılanma anı-kendi uçağının kontrolünü ele geçirip de, uçağı manevralandıramama.

Uçağı tekrar yukarılara doğru yönlendirememe.

Uçağı kurtaramama.

Kendini kurtaramama.

Aşağılanmaktan, parçalanmaktan, yere çakılıp darmadağın olmaktan kendini sakınamama.

Bu ağır güçsüzlük. Bu müthiş acz.

Kendini kurtarmayı dahi becerememe.

Kendini kendi ellerinden, kendi kendini aşağılanmaktan, yere çakılmaktan sakınamama. Korunamama.

Öylece bakmak yalnızca Otomatik Pilot'a. Yere çakıldığında şimdi yaşadıklarından daha kötüsü ya da iyisi beklemiyor seni. İmkânsız bu.

İçinde bulunduğun anlardan ağırı yok: Kendini kendine aşağılatmakla meşgulsün.

Kendini YOK etmekle dolusun. Otomatik Pilot'u izlemekle. Yapacak bir şey yok. O kadar.

HİÇ KİÇTİR/KİÇ DE HİÇ

Postmodernitenin yaratıkları çok tuhaf oluyorlar.

Doymuyorlar, imaja doymuyorlar.

Her biri birer karakterden ziyade, imaj çalışması olduğundan, hani gecekondulama semtlerindeki o yığma apartmanlara benziyorlar. Ruhlen.

Kat üstüne kat çıkılmış; sıvası, boyası yok. Bir de hepsinin tepesinde demir filizler. İlk fırsatta, kaçak bir kat daha çıkıp yükseltecekler 'imajlarını.'

Yükseltecekler de; ilk depremde, hatta ilk sarsıntıda yıkılacak 'yapılar' işte bunlar.

Yapılanmalar -saçma sapan.

Derme çatma. Yığma. Yığma!

Ama kaçak inşaata, imaj katları çıkmaya imkânı yok gözleri de, gönülleri de doymuyor.

İlla bula mesela, bir kitapları olacak.

En kötü ihtimalle derleyiverirler peçete koleksiyonlarını. Bastırırlar en kuşe, kocaman kâğıtlara. Şöyle ciltli/miltli, acayip boyutlarda 'kitapları' olur.

Olmazsa olmaz.

Bi şeyler, bi şeyler. Ama illa da ucundan, bucağından 'sanata' bulaşacaklar.

Çok sanatkâr ruhlular çünkü. Hani Zeki Müren'in olduğu gibi, değil.

Böyle bakarsanız ölü balık gözlerine, bu adamın/kadının içinden tren bile geçmez, nerde sanat kıpırtıları? eziyetleri? yarıkları, tırnakları, kan akıtmaları?

İmkânı yok yani sanatla bir ilgi ve alakasının dahi olmasına.

Ama sanartçıymış işte. Sanat için yaşıyormuş. Sanat için pır pır (pırpırella) çarpan bir yürekmiş meğer onunkisi.

Biraz haddim bilenleri, kendini ev içi dantelciliğine verir mesela. Ona da 'dekorasyon' olsun, iç(sel) mimariye bulaşmak olsun, feng shui olsun muhtelif adlar bulurlar gerçi.

Ama bari kendi kendilerinin evlerine, eşin dostun malikânesine, kocalarının yeni iş kulelerine filan musallat olurlar.

Hoş, bunun da zamanı geçti.

Şimdi ipini koparan kavramsalcı oluyor(lar).

Kardeşim sana ne?

Senin bir kavramın var da mı hayata dair, sanata dair, başımıza kavramsalcı kesileceksin?

"Almaz mıyım ben ordan o varilleri. Üstüne bol bol soba boyasını (metalikk) boca etmez miyim. En tepesine tüyleri dikmez miyim?"

Böyle bir geyik muhasebesi.

Bir de doğru dürüst kavramsal sanatçıların işlerini de okuyamama.

'Kuş mu kondurdu? Aklıma bir fikir geldi. BEN DE yaparım.'

NAH yaparsın. Senin yaptığına abesle iştigal denebilir örneğin. Ya da kurtlu kaşarın öz dışavurumu.

Şimdi mesela, büyük Türk illetlerinin (hakikaten ilk beşte paso locası hazırdr) ennnn illetlerinden Ali Nur Velidedeoğlu, sanat olaylaması yapmaya karar vermiş.

Bastırırım parayı, yaparım olayı tarzı.

Böyle marka marka ayakkabılar içine bir çift gariban (kadın) ayakkabısı filan koymalar, şeytanın aklına gelmeyecek işler. Süperler.

Yıllardır New York'ta başarıdan başarılamaya koşmakta: Hop Atatürk filmi çekiyor birazdan, küt Hürrem projeler.

Kabına sığamamalar. Taşmalar.

Siyah-beyaz karoları, minnak sarışın bukleli kız çocuklarını ilk akıl ederek filan, Müthiş Türk Reklamcılığı'nda parayı kürekle, hücumbotla filan götürmüş zamanında.

E, denize bakıp rakı mı içecek?

Tabii bunu yapabilecek şahanelikte biri olsa, ne o ünü yapabilirdi Naçarella'da, ne de o parayı.

Oturup dedektif romanları okuyup ortanca mı yetiştirecek? Minnesota'da ata mı binecek dıgıdık dıgıdık?

Yooo. Paris, Milano, Londra, Kuala Lumpur filan -başımıza büyük sanat olaylamacısı kesilecek.

'Kitsch'le oynadığını sanıyorsa filan; kitsch samimiyettir. Hiçtir. Kast edilmeyendir.

Bu kadar kasıtle, kasmayla, tasmayla; niye boş kardeşim el âlemin sularına fildişi sandalınla açılıyorsun? Evinde jakuzinin keyfini çıkarsan? Sen de rezil ohnasan ele güne, elin günün de yüzü kızarmasa? Çok daha kıyak olmaz mı yani: frene bassan?

EVDE OTURAMAMAK

Perşembe gecenin ana haber bültenine, gaipten Ma'ip -pardon- Mail Büyükerman düştü.

Eskişehir ilimizin ve adı halen de DSP olarak bilinen partimizin, Büyük Millet Meclisimize en oyuncaklı armağanıydı, anımsarsınız, Mail Büyükerman. Girdi, çıktı; taklitler yaptı, demeçler patlattı, mankenlere, Tarkan'a sataşacak kadar şirazesinden çıktı. Zaten şirazesinde değildi. Şirazesizdi. Serseri kurşunlar gibi orda burda pathıyordu.

O kadar çok patladı ve öylesine kurusıkıydı ki, Mail Büyükerman'ın başına gelebileceklerin en acıklısı geldi: Artık görmezden geliniyordu. O denli enflasyonunu

yaratmıştı ki, şaklabanlıkları istenmiyordu, ters takla atsa nafileydi, tedavülden kalkmıştı. Bitmişti. Allahım! bir dikkat çekme bağımlısı için bu ne hazin bir durum, çeyrek köfte ekmek arasından bir dramdı!

Böyle insanlar var, öldür Allah hayatımıza giriyorlar, müthiş bir bağımlılık içindeler. Başarılı olanları bağımlılık da yaratıyorlar. Onlardan haber almadan günümüz geçmiyor. Onlardan haber almadan günümüz geçsin istemiyoruz. Onlardan haber almadan günümüz geçsin istesek de, onlar buna izin vermiyorlar. İbrahim Tatlıses böyle. Mehmet Ali Erbil, Sakıp Sabancı, Reha Muhtar, Kadir İnanır -böyle. Müthiş bir kadro. Hepsi kendi kendinin karikatürü aslında.

Ezberlenmiş mevzuları var. O konularda karşılıklı bir konsensüs var: Onlar hep bilindik laflarıyla konuşuyor, halklar da dinliyormuş gibi yapıp kafa buluyor. Onlar kafa oluyor, halklar kafa buluyor-ama şu var ki, acayip para da kazanıyorlar. Böylece 'saygın' ve 'başarılı' da varsayıyorlar kendilerini; öyle de varsayılabilirler kafa bulma anlarının dışında. Paranın iktidarı netice itibarıyla.

Politikamızda mesela Kamer Genç olayı var.

Sonra hani habire o partiden bu partiye savrulan -yine bir DSP armağanı- kırmızı saçlı bir Kubi vardı. Neyse, silindi gitti.

Mail Büyükerman daha üst bir kadrodan. Yani şaklabanlıktan bir gömlek daha. Meczip kadrosundan. Ve gidişi çok hazin olacağı benziyor. Çooooook.

Hani tüm sol partileri kucağına oturtmak üzere Hacıbektaş Şenlikleri'ne davet etmişti Deniz Baykal. Otobüse kimse tenezzül etmemişti: Bir tek Mail Büyükerman.

Seçim telaşesi ortalığı kaplayınca, DYP ve ANAP'a da musallat olmuş; maalesef teveccüh etmemişler. O da kendinden, medya gücünden, tüm gerçeklikle tendon bağları kopmuş zırvalıklarının yer işgalisinden emin, gitmiş CHP'den adaylık başvurusunu yapmış.

REDDEDİLMİŞ!

Böyle bir maskaralığı hiçbir partinin kaldırmaya niyeti yok anlaşılan.

Ama öylesine bozum olmuş ki Büyükerman, öylesine inanmamış, hem nasıl olur, Eskişehirli büyük işşş adamı, tanınmış politikacı, her yerde tanınıyor, sayılıyor, seviliyor, evet muhakkak kendini bu minval üs tünde algılıyor. Ağlamaklı bir sesle kameralardan artık çekim yapmamalarını istiyordu. "Hep çekim, hep çekim. Çekmeniz şart mı!" diye tersleniyordu.

Oysa bağımlı olan oydu. Kuğulu Park'ta tütüler içinde Kuğu Gölü'nden bir sahne canlandırmaya bile razı edilebilirdi. Yeter ki kameralar onu izlesindi. İşte şimdi canı sıkkın. CHP onu reddetti. Diğerleri de istemiyor. Bu aşamada Mail Büyükerman en can alıcı lafını söyledi: "Evde mi oturayım yani? Ben evde oturacak durumda mıyım?"

Değil hakikaten. Bir hastanenin avlusunda bankta oturacak durumda bir sürü şahsiyet; devlet dairelerinde, parlamentoda, Bakanlar Kurulu'nda, ana haber bültenlerinde, gazete köşelerinde, üniversite koridorlarında karşımıza çıkıyor.

Bu memlekette istifa diye bir müessese (istifa, Tacikistan'da bir kasabanın adı mıdır?) olmadığı gibi, emeklilik diye bir müessese de yok. Malulen emeklilik diye de. Kimse emekliliğe 'ayrılmak' istemiyor.

Hakikat şu ki, çok acı, çok bayat, çok matrak hakikat şu ki: Türkler EVDE OTURAMIYORLAR. Evlerinde asla oturamayan insanların ülkesi burası. Mutlaka kahvede pişpirik oynamaları, kapı önünde çekirdek çitletmeleri, o kokteyl senin bu kokteyl Sabancı'nın koşuşturmaları, pek önemli olduklarını sandıkları toplantılar arasında soluk soluğa, illa da havanda su dövmeleleri icap ediyor.

Mutlaka meşgul olmalılar. Meşgul edilmeliler. Meşgul etmeliler.

Belki de varoluşsal krizlere düşmemelerinin sırrı burda yatmaktadır. Başını kaşıyacak vakti olmayan adamın hayatla dertlenecek vakti olur mu? Hayat üstüne düşünecek? Hayatın anlamı üstüne? Yaşamın hakikatsizliği? Vs. vs. vs.

Bu topraklardan bırakın felsefe çıkmasını/filozof çıkmasını, hayata dair kapı önlerinde çitletilen lafazanlıklar dışında, düşünce dahi çıkmamasını, işte bu evde oturamama iptilas, garantiliyor.

Birbirinin yamacında, birbirine sürtüne sürtüne, acı/tatlı ama son kertede mutlaka ortalama zamanlarını, habire bir arada, birlikte daima, sürdüren bir sürü toplumu.

Mail Büyükerman nasıl otursun ki evinde? Kimsenin evinde oturamadığı bu ülkede, içi içine sığmayan bu geçkin vatan evladına nasıl kıydınız ki? Ne güzel eğleniyordu vur patlasın çal oynasın milletimizin meclisinde.

LÖ MİSTER DÖ ASMALI KONEK

Milletçe 'kitlendik abi ya' Asmalı Konak'ın 'ağlaağla-gözünçüksün' SON'una.

Daha doğrusu SON olamadı.

Dizinin yapımcısı Abdullah Oğuz SON'u kendine saklamış: Sinemaya muhteşem girişini, Asmalı Konak'ın sonuyla yapacaktı.

Bu nedenle de, pazartesi gecesi izlediğimiz ŞEY'e son değil de, dense dense DON denebilir bence.

Bizleri sinemaya çekmekteki azim ve hırsları Asmalı Konakçıların, DONdurdu hepimizi ekran karşısında. Son/mon yoktu zira.

Olayları şöyle özetleyeyim:

İki yıldır, maddi ve manevi hayatından kıсарak, büyük bir fedakârlık (ve cefakârlıkla) Asmalı Konak'ı her hafta, her hafta seyretmekte olan arkadaşım, SON olamayan bu son karşısında 'isyanları oynuyordu'. (Post-Özal baş laflardan -taparım billa.)

'Demek 2 senedir bir fragman seyrettiriyorlarmış bize. Ayıp bu kadarı da' filan demekteydi.

"2 yıldır boşu boşuna seyretmişim!" (İsyan nidaları.)

Ben de: "Seyretmeseydin" dedim. (İşte ben böylesine serinkanlı bir kişiyim.)

Zira, özür dilerim, ben Asmalı Konak'ı dört-beş haftadır izlemekteyim. Kuyruğundan yakaladım yani. Ve her şeyi sizler kadar anladım!

Siz şimdi, olay sinemada patlasın diye, televizyonda sonlandırılmayan diziye verdiğiniz iki yıla yakın -Kah kidi kih koh koh! (Antikahraman kötücül kahkahalar atarak uzaklaşır.)

Ben de kandırılmış sayılırım gerçi. Öyle bir Basmalı Konak histerisine itildik ki (m)illetçe, ben de artık durdum durdum/turnayı gözünden vuriiim bari psikolojisiyle, sardırdım işte 4-5 haftadır.

Son olmayan DON'da: aman bir buçuk/iki/üç saat boyunca tüm oyuncular, gözyaşlarını içine akıtan/Bahar arkasını dönünce boşaltan; basan bir kötüoyunculuktamükemmelleşme gösterisini grup halinde 'sergilediler' hakikaten. Dizinin dizi dizi sırları:

- Bi kerze yönetmenin hakkını teslim edelim. Çağan Irmak; Kapadokya'ya olsun, dizidekiler ailecek buraya damladıklarında İstanbul'a olsun, her tarafa korkunç bir kartpostal koleksiyoncusu ruhuyla yaklaşmakta. Her yer: güzel, güzel, güzel.

Manzaraları acayip iyi çalışıyor. Yakın planları da. Yani bu dizide, bu çocuğun acayip hakkı var.

- Diyelim, Seymen (Ağa) lenf kanseriyle ilgili bilgileri almak için Dr. Kemal'in muayenehanesine gidiyor. Zira Dr. Kemal'in camından müthiş bir İstanbul

manzarası seyredilebiliyor acılı detayları dinlerken. Diyelim Dr. Kemal'in muayenehanesi Çağlayan'da ya da Nişantaşı'nda olamaz, manzara yoksunluğunu bu yönetmen kaldırmaz.

- Dr. Kemal'in sevgilisi 'Rosy' (Rosie? Rosita?) de lenf kanserinden ölmüş, Bahar'ın annesi de. Yani: Lenf kanseri yarı genetik ve kadınlar (sevilen kadınlar) arasında çok yaygın bir aşk hastalığıdır.

- Bahar'ın hastalığını anlamama konusundaki ısrarı ve çocuksuluk kisvesi altında sunulan öküzlükleri, şahaneydi hakikaten. Zaten Nurgül Yeşilçay'a 'cuk' oturmaktaydı • post-Özal kızı: 'YaaaSeymen-yaaa', 'yani yaaaa', 'yok yaaaaa' aşırı/samimi/dostcanhsı/zero ruh/boş kafa çocuk kız halleri.

- Bu dizinin başarısı, tiplerinin gıcıklığında (da). Diyelim ben bayıldığım Selda Alkor'un acayip başarıyla canlandığı Sümbül Hanım/Anne tipine kıl oldum.

Ali beyle cilveleşmesine de habire, o işveli edalı haller, flört imparatoriçesi; sonra o otoriter/her şeyi bilen/prensipli sert anne numaralan -evlerden uzak olsun, yani yaaa.

- Bu Konak'la ilgili en büyük 'mister' (kelimelerin yetersiz kaldığı anlarda: Fransızca) Özcan Deniz'e tekmil kadın köşe boşaltıcılarımız dahil, Türk Kadınlık Âlemi'nin 'takmış¹ olmasıdır hakikaten.

Ben onun o saf ve temiz (burnunu ameliyatlamadan önceki) 'Hadi hadi meleşim/Uç da görelim' söyleyen halini severdim. Bir nebze. Şimdi Amerikalar'da okumuş, haşin olmayı da bilen, sevdim mi tam severim adam kıyafetleri acayip yapmacık ve hayatta olmayacak bir karışım, alışım, alışamadık yalan yani -abi yaaaa.

- Bence Konak'ın özhaniki başarısı: Türklerde olmayan her şeyi kepçeyle sunmasında yatıyor: Model model cipler/mipler, konaklar/oteller/moteller, dizidekiler

(uşaklar da dahil) mütemadiyen yiyorlar, içiyorlar mükellef sofralar (Türkler aç bu arada), seviyorlar, sevişiyorlar, AŞK yaşıyorlar (Türkler cümleten abazanken) hepsinin bir işi var (Türkler işsizlikten kırılıyorlar) habire çalışır gibi yapıyorlar: otel için, sergi için; ama aslında çalıştıkları yok sadece çene çalıp ordan oraya sürtmekteler (aynen Türklerin gönlünde yatan işşş koşulları).

- Süperdi önümüze tuttukları havuçlar yani. Uşaklar da mutluydu. Kirvem/mirvem numaraları altında 'onlar da insandı.'

- Acayip -tuhaf-ağır acayip; ama ben dizide en çok İpek Tuzcuoğlu'nun canlandığı Dicle'yi beğendim. (İlk başta kıl oluyordum oysa.) Hem çok iyi bir oyuncu söz konusu, hem de komediye acayip yatkın, gerçeğe en yakın olabilir 'bir karakter.'

- Evet: dizinin meselesi bu.

Tüm karakterler karton. Hepsi yalan ve yapmacık bir nevi. Olsun bize uyar. Bizler de öyleyiz -karakter değiliz. Kartonuz, yapmacığınız. Uymaz mı yani?

ŞEFTALİ ALMAZ MIYDINIZ?

Kızım SON havadisleri verdi.

Mini Maus'lu mayosu kaybolmuş. Şöyle olmuş: Babaannesiyile gölden dönüyorlarmış. Üstelik yağmur yağıyormuş. İkisi de eşyaları taşıyorlar. A! yağmur, gölden dönme, ikisine pay edilmiş eşyalar filan: Mini Maus'lu mayo yok oluvermiş. Çok tatlı bir sesle: "Zaten küçülmüştü o mayo, anne" dedi kızım. "Artık bir işe yaramazdı."

"Evet, haklısın. Küçülmüştü" dedim. "Hiç mühim, değil. Boşver, kaybolsun."

Mühim olan anılılığıydı mayonun. Kızımın en sevdiği mayosuydu. Plaja inmek üzere mayo seçimi yaparken "Miki'liyi alayım mı?" dediğimde, "Anne! O Miki değil; Mini Maus" diye beni HER seferinde düzelttiği mayoydu..

Sonra, okyanusta tabii çokook dalga oluyormuş. Ve dalgalar kocaman kocamanmışlar tabii. Dış teline kum kaçmasın mı? O da çıkarıp okyanusta tam yıkarken, dev bir dalga gelip sıkı sıkı tuttuğu telini yuttuğu gibi, kaçmasın mı?

Çok aramış. Ama tabii Okyanus bu. Kaptı mı götürür. Geçen gün unutmuş söylemeyi. Şimdi aklına gelmiş.

'Olsun' dedim. "Ne yapalım. Nazan yenisini hazırlar." İnsanın en yakın arkadaşlarından birinin ortodontisi olmasının o konforlu salıncağında sallanarak.

Kızım da zaten rahattı. Ama olayları aktarış tarzı filan. Öyle matrak ki. 'Küçük Manipülatriss' dedim içimden. Müthiş bir diplomasi yanı var kızımın. Beni çok eğlendiren. Bu kadar direkt, bu kadar direktlikten kırılan bir anneye böylesine şahane bir küçük diplomat, manipülatriss!

Eminönü'ne kadar yol boyunca ve sonra Saatçi'de hep kızımı düşündüm, içimi onun tatlılığına teslim ederek...

Sonra Eminönü'nde saatçideyim işte.

Hep aynı saatlerden kullanıyorum. Metal (yaylı) kayışlı erkek saatlerinden. Hep aynı marka. O markanın saatlerinin yüzü güzel zira. Eski saat yüzleri.

Gergin bir konuşma esnasında, mesela zorunlu bir görüşme, devlet dairesi, röportaj verme vs. vs. kayışı çek bırak çek bırak: Dayanamıyor tabii metal dilimlerin birbirine yayla tutturulmasından oluşan kayışlar kopuyorlar.

Sonra hiçbir tamirci, bir araya getiremiyor o kayışları. Sırf hep aldığım markanın 'mümessili/ Yani o mümessildeki, resmi tamirci bey.

Koptukça yapıyor. Sonra yeni (ama aynı model) metal kayışın peşine düşülüyor.

Benim o arada yeni bir saat dahi -ama yine AYNI markanın AYNI metal kayışlı modellerinden- aldığım oluyor.

İşte bu bağımlılık nedeniyle (ve tabii başka BİR SÜRÜ nedenim de daima var) benim Sirkeci'ye gitmem, Konyalı'nın karşısındaki Han'da üçüncü kata çıkmam

ve Beyefendi'nin tamamladığı, sinir içinde habire çekiştirmem yüzünden kopmuş, ama şimdi olmuş işte saatimi teslim almam, gerekiyor.

Saatçi beyefendi, aynı benimkinin kayışından (MAT metal) sipariş vermiş, almış, "Takın bakalım, olmuş mu?" diyor. "Olmuş ama sıkı olmuş" diyorum.

"Çok çıkarıp takıyorum. Ne olur iki dilim ilave edin. Hemen gelmek zorunda kalmayayım".

'Olur' diyor. 'Oturup bekleyin.'

Tam karşısında duran yuvarlak masada, mümessillik çalışanları, herhalde öğle yemeklerini bitirmişler, şeftali yiyorlar. Kocaman bambu bir tepsi. Üstünde 6-7 adet şahane şeftali. Kocaman bir bıçak. Patron herhalde, beyaz gömlekli bir beyefendi:

"Lütfen, bir şeftali alın" diyor.

"Çok sağ olun, almayayım."

"Ama NEDEN?" diyor. "Lütfen, lütfen buyurmaz mıydınız?"

Burada, portakal gibi, hatta ondan da sorunlu bir meyvadan söz ediyoruz. Tanımadığım/etmediğim bir işyerinde döke saça şeftali yemek...

"Çok sağ olun" diyorum. Bir gülümseme hadisesine yelteniyorum.

"Aa! Lütfen alın."

Öylesine çok istiyor ki almamı. Bu yalnız, burada, Türkiye'de cereyan eder. Acayip hakiki bir ikram/paylaşma arzusu.

Sonra kalkıp gidiyorlar masadan.

Dirseğimi masaya elimi yüzüme dayayıp yine kızımı düşünmeye dalıyorum. İş uzuyor bu arada. Uzuyor!

"Rahatsız mısınız?" diyor. Saatçi Bey. Yine bir gülümseme imitasyonuyla 'Yoo, hayır' diyorum. 'Değilim'.

Dünya yüzünde bu kadar samimi olarak şeftali ikram eden başka insanlar yok. Diye düşünüyorum. Türkiyeliler. Ne tuhaf -ya da değil- insanın en iyisi de, en kötüsü de bu topraklarda. Beklemekten sıkıldım çok. Ama rahatsız değilim. Kendi yerimdeyim. Şeftali yemedim. Bitti kayış. Yaptı Saatçi Bey. Kaçsam iyi olur. Şeftali yemedim zira.

HASTA ÇOCUK

Kızım dün gece dörtte 'Karnım ağrıyor, galiba midem bulanıyor' diye uyandı.

Temiz hava midesine iyi gelirmiş, biraz balkona çıkmak istedi.

Balkona çıktık. Sonra odasının camını açtık.

Böyle bölük pörçük uyudu.

"Kussan iyi gelebilir" diyorum.

O da: "Ben çok çok yavaş kusabilirim. Daha değer diyor.

Ben öyle sağaltıcı anne tipinden değilim.

Hani karnına bir masaj. Sonra ne bileyim elma ve ceviz kabuklarıyla yapılan esracengiz bir çay.

Diyelim NANE-LİMON fikri bu sabah 10 sularında aklıma geldi.

'Hani kocakarı reçetelerine hâkim değilsin diyelim, o zaman Batı Tıbbı'na sığın be kadın' -diyebilirsiniz.

Zira telefonda konuştuğum bir arkadaşşıma kızımın midesinin kötü olduğunu ve okula gitmediğini söylediğimde, doktor/moktor tarzı laflar etti.

Ben ne bileyim en son doktor yüzü ne zaman görmüşümdür. Kızımın da, üç-dört yıl önce bir sorunu olmuştu ve Kadir İnandır'ın tıbbiye şubesi bir Prof. 'endoskopi' diye tutturmuştu.

Neyse sonra Cerrahpaşa'dan Tülay Arkan adlı şahane bir doktor, şak diye teşhisledi, altı günlük antibiyotik tedavisiyle hiçbir şeyi kalmadı kızımın.

Yani süründüren, o test senin, şu endoskopi benim 'doktorluğunu konuşturan' doktorlardan acayip tırsıyorum.

Ayrıca doktorluk çok çok minik uzmanlık alanlarına bölündü. Çoğu nerdeyse kendi alanının dışındaki bilgileri unutmuş vaziyette. Öz bölgelerindeki sondaj çalışmaları iyi de, bazen ilk akla gelebilecek en basit teşhis için, doğru 'uzmanı' saptayıncaya kadar muhtelif tıbbiye kahırları çekmeniz gerekebiliyor.

Ben yani nerdeyse bir Christian Scientist üyesi kadar 'düşkün' addedilebilirim doktorlara. (Kendini öldür Allah doktora göstermeyen, ameliyat olmayan, hastaneye yatmayan, hafif deli saçması bir tarikat.)

Neyse ben böyle Şaşkın Bir Anne Kaz olarak zamanın iyileştiriciliğine inanadurayım; kızım az önce kocaman bir sandviç yedi: Yiyen çocuk hasta değildir. Ayrıca neşesinden ve konuşkanlığından hiçbir aşamada taviz vermemişti. Ben de gücümü bundan aldım denilebilir.

Benim annelik tecrübem kızımınla sınırlı. Yani ilk ve son çocuğum o olduğundan, çok çok tecrübesiz bir anne tarafından büyütülmesi söz konusu zavallı yavrumun.

Tabii derhal kendi çocukluğum, hastalıklarım, annem konusu ruhuma üşüştü.

Biz bu arada başı ağrımayan/midesi bulanmayan/düşüp düşüp bayılmayan/tansiyonu inip çıkmayan/kalbi sıkışmayan filan bir aileyiz.

Biraz ayıp oluyor ama benim hastalık olarak bildiğim iki kuş var: Biri gribal enfeksiyonlar. Onlara karşı zayıfım. Ama artık ne zaman nezle, ne zaman grip, ne zaman faranjitim yine doktor yüzü görmediğim için bilemeyeceğim.

Bir de ara sıra depresyona giriyorum sanırım. 'Bipolar kişilik bozukluğu' mudur; yoksa bu ahir zamanlarda normal karşılanabilecek bir mani ve depresyon salıncaklanması mıdır onu da bilemeyeceğim: Zira psikolog/psikiyatr yüzü de görmüş değilim hayatımda.

Halk arasında: 'Yuvarlanıp Gidiyoruz' denilen durumdayız yani.

Kötü olduğumuzda da İç Güveysinden Hallice'yiz. Ama annem sağken ve de kızım doğmamışken, ben hâlâ ısrarla kendimi çocuk (annemin çocuğuydum zira) zannederken; hastalanmanın tadı bir başkaydı.

Depresyonda olmanın da.

Grip olunca kendimi annemin kocaman yatağına dar atardım. Gelsin ballı ıhlamurlar, gitsin tavuk çorbaları. Videoda filmler, en kalnından romanlar... Çok güzeldi.

Annem de bayılırdı. Ben hastalanayım. Ona teslim olayım. Limanına çekileyim. Ve limanlaşırdı annem. Ben hastaysam: gripsem ya da işte depresifsem, o açık/fırtınalı/ne zaman ne olacağı belirsiz deniz numaralarını yapmaz; limanlaşırdı.

Limana çekerti beni. Şahaneydi.

'İki Genç Kızın Romanı'nı yazarken, kitap yazarken her zaman olduğu üzere giderek artan bir şiddetle depresifleştim.

O zaman nasıl kimsesiz duydum kendimi.

Daha önceki kitaplarımda olduğu gibi; hani yazdığım her satırı ona okuyayım, ağlayayım zırlayayım, kötüleyeyim, biraz iyileyeyim, ordan oraya savrulayım.

Annemin evi, annemin yazlığı, annemin koynu, annemin sofrası, annemin beni oyalama programları, annem annem! Annem yoktu.

İnsan annesini düşününce, kendi anneliğini düşünmeden edemiyor.

Öğlen öğlen vardığım netice şu: Ben asla annem kadar iyi bir anne değilim. Onun kadar renkli değilim. Onun kadar maceracı ve maceralı, hayatlı, inişli çıkışlı, yaratıcı, gündelik yaşama dair yaratıcı, meraklı, aşırı tutkulu -şu bu.

Onun gibi iyi aşçı değilim. İyi hemşire, şahane oyalayıcı bir anne. Değilim. Değilim.

Ama onun kadar kötü bir anne de değilim. Daha ortalamaya yakın. Daha can sıkıcı. Ama çok daha regüler bir anneyim. Eh istediğim de buydu.

Kendi annemden çok daha sıradan bir anne olmak.

Daha ne diyeyim?

KARANLIK SU

Eskiden dünya çok çok tehlikeli bir yerdi. Çok, çok tehlikeliydi. Ama özellikle yeniyetmeler için.

Yeniyetmeler burunlarından filan fışkıran hormonlara engel olamaz, deniz kenarlarında, orman kuytularında, göl kıyılarında birbirleriyle, çok affedersiniz, sevişmeye başlardı.

O zaman Kötü Ruhlar, Mutant Seri Sapıklar, Jaws'lar filan gelir, onları kapar - parça parça ederlerdi.

70'lerin, 80'lerin korku filmlerine bakın bir:

'Onüçüncü Cuma'dan 'Jaws'a bilumum korku filminin arzu nesnesi, tercihli kurbanı, yeniyetmelerdir.

Özellikle filmin en başına çiftleşmeye çabalarlarken, İlk Yem olarak serpiştiriliverirler.

Sonra dünya iyice değişti.

Dünya yine çok korkutucu bir yerdi.

Ama artık korkutulması, hayattan korkması gerekenler envai çeşitti.

Mesela Küçük Aileler.

Yeni yeni aile çeşitleri türemiştir.

Çekirdek aile bile, bin parçaya ayrılmıştı.

Şimdilerde çok sık görülen aile çeşitlerinden biri de, tek bir anneyle kızıydı.

Anne, Koca'dan çok taze ayrılmış oluyordu.

Hayat, üstüne üstüne abanıyordu.

Anne iş ararken, bir yandan kızını vaktinde yuvadan alabilmek için, onun istediği yemekleri pişirip istediği oyunları oynayabilmek için, hayata, hayatın o müthiş akışına yetişebilmek için, ama en çok en çok kızına tutunabilmek ve kızını tutabilmek için, dikişlerini patlatmadan, kofralarını yakmadan DEVAM EDEBİLMEK için her tarafından, her yanından zorlanıyor; SU ALIYORDU.

Festival Bünyesi'nde seyrettiğim Japon yönetmen Nakata'nın 'Dark Water' (Karanlık Su) filmi beni derimden ayırdı.

Anne; o güzelim, o Japon tarzı inceliği, düşünceliliği, nezaketi ve çekingenliğiyle insanı bağrından yaralayan Japon Anne.

Kızı. Altı yaşındaki kızı. Tüm altı yaş kızlarından işte: Oraya buraya koşuşan, onu bunu karıştıran, bağıra çağıra konuşan güzelim kızı. Yeni Ev. Her Yeni Ev biraz korku filmi demektir.

Her Yeni Ev'in odalarında, dolaplarında, koridorlarında, komşularında bilmediğimiz ne hayaller ve ne hayaletler gizlidir.

Yeni Ev'e giderken dikişlerimiz zorlanır.

Her Şey'in elimizden geçmesi gerekir bir kere.

Çocukluk defterlerimizin. Anne fotoğraflarımızın. Aile örtülerimizin. Bebeklik çarşaflarımızın.

Yeni Ev'in yeni yerlerine bunları yerleştirebilmek için zorlanmamız gerekir.

Yeni Ev'e yeni başlangıca giderken, hiçbir zaman kurtulamadığımız Eski Çocuk da kalkar bizimle gelir.

Eski Çocuk: Hayaletimiz. Kendi çocukluğumuz bizim.

Annemiz, çocukluk hayallerimizden, daha fazla incinmememiz için, korunabilmemiz için, hayatta kalabilmemiz için, kızımız için -silinip gitmiştir.

Annemizin sözü vardır. Kendisi yoktur. Artık.

Ama bizim çocukluğumuz. Eski Çocuk. Hayaletimiz.

Yeni Ev'e gelecektir. Yeni Ev'dedir.

Bizi beklemektedir.

Annelik, suçluluk demektir. Annelik yetmezlik, yetişememezlik demektir.

Ne kadar çırpınırsanız annelikte, o kadar olamazsınız.

Yuvadan almaya, geç kalırsınız.

Hayalet çocuğun peşinde koşuşmalarınızı açıklayamazsınız.

Eski Eş'e duyduğunuz öfke sizi zayıf kılar, yabancıların önünde mahcup 'düşürür'.

Ne kadar çırpınsanız Annelik'te, az kalırsınız.

Bir de Çocuk var üstelik. Eski Çocuk. Onca yağmur yağarken yuvanın kapısında daima bekletilen o küçük kızın hayali. Hayaleti.

Annelik bir yara gibi, kapanmayı bilmeyen, kapanmayı beceremeyen bir yara gibi büyür.

Öyle korkunç bir yara çeşidi.

Sizi yutuncaya kadar büyümeye muktedir bir YARA: Annelik Yarası.

Çocuklukta açılan yaralar kapanmaz.

Annelikte büyür.

Çocuğunuz için çırpınırken, Yeni Ev'e karşı, Yeni Dünya'ya karşı dikişlerinizi bir arada tutmaya çalışırken-

Bazen kızınızı korumak için -kendinizden, anneliğinizden korumak için.

Bazen de o Eski Çocuğun çağrısına karşı koyamadığınızdan.

Her hayalet çocuğun bir hayalet anneye ihtiyacı vardır.

Bazı çok güzel anneler, bu yüzden hayalete dönüşürler.

Hayalet çocukların annesizliğine dayanamazlar. Eski Çocuğun yaralarına.

Kızlarını bırakıp giderken; hem korumuş olurlar kızlarını, hem de hayalet çocuğun yalnızlığına karşı koyamamış.

O anneler işte, bizi parça parça ederler.

İNSAN ZEHİRLENMESİ

Gelmekteydi, belliydi. Ama dünyevi koşullar. Bile bile yuvarlanıyorsun hastalığın içine. DUR! diyemiyorsun.

Gelen, giden. Her gün gelen/giden oluyor. Hâlâ o takılıyor, bu takılamıyor. Telefonun sesi cızırtılı -filan.

Yani o kadar çok çeşitlilikte, o kadar çok insanla görüştüm ki, son aylarda. AYLARDA.

Aylarca: haftalarca, günlerce filan değil, aylarca. İşte şimdi içimde yatak döşek yatıyorum.

İçimde yatak döşek yatmak ve insan görmemek istiyorum.

İnsan Zehirlenmesi'ne uğradım.

Benim bünyem zayıf herhalde.

Annemin tabiriyle 'netameli.'

Hani bir okul dolusu çocuk aynı yemekleri yer içer de, içlerinden bir tanesi, iki tanesi zehirlenir.

Benimki de öyle.

Bir sürü süper normal insan, benim şu son sıralarda yaşadığım insan ilişkilerinin, on katını, yirmi katını normal hayatlarının akışı içinde yaşıyorlar.

Zehirlenmeye filan uğramıyorlar.

Kendi içlerinde yatak döşek yataşı filan olmuyorlar.

Benim günde en az dört-beş saatimi, bilemedin, sağlayamadın diyelim, iki-üç saatimi tek başıma geçirmem gerekiyor.

Bir başıma.

Bu olmamışsa; bir gün-iki gün, derken günlerce, haftalarca olmamışsa, bünyem hepten zayıf düşüyor.

Artık kimseleri göremez hale geliyorum.

Kimseleri görmek istemez hale düşüyorum.

Bir insanla geçirmem gereken bir saat, iki saat gözümde büyüyor, büyüyor.

Yutuyor beni.

Daha o görüşmeye gitmeden, daha iki gün öncesinden kahrolmaya başlıyorum.

Daralmaya başlıyorum.

Kaldırmama imkân yok.

Özür ve iptal konuşmalarını dahi yapmama.

İmkân ve ihtimal yok.

Kalmıyor.

Öyle bir avuç kadar yer kalmıyor içimde.

Tahammül ya da insan arzusu yüreğimde.

En basit ilişki dahi çok yorucu.

İnsanlar en basit sohbetleriyle dahi, müthiş bir çöplük hissi yaratmaya muvaffak oluyorlar.

Çöplerini uzayınıza fırlattıkları gibi, atlayıp uzay gemilerine (ki bu da çok uzun sürüyor) en nihayet vınnnlıyorlar.

Sizin aklınızda lafları kalıyor.

Suratları kalıyor.

Elleri. Varsa tikleri.

Tuhaf mimikleri yapıyor aklınıza.

Kazıyamıyorsunuz.

Kazıdıkça, leke gibi azıyor görüntüler.

Lekesi, bir müddet mutlaka çıkmıyor, çıkmıyor.

Yakın olduklarınızla bile, yorgun argın ve ağır yabancılaşmış geçiriyorsunuz 'zamanı'.

İpe diziyorsunuz.

Çekiyorsunuz. İçinizi daraltan tespih taneleri gibi.

Herhangi bir dükkânda sizi bir tehlike bekliyor.

Herhangi bir yerde: İletişim Mecburiyeti.

Oysa artık insanlarla konuşmak ve görüşmekten ve meramınızı anlatıp işlerinizi gördürmeye çalışıp çabalamaktan bitmişsiniz.

Tükenmişsiniz.

Gerçekten.

Akmiş akü. Bitmiş.

İnsan Zehirlenmesi diye bir şey var. Bazıları daha sık uğruyorlar.

Ama en bu hastalığı yaşamadığını zannedenleriniz bile-

Farkında olmayabilirsiniz.

Ama büyük bir ağırlık.

Kaydetmeseniz de, hastalanmış olabilirsiniz.

Güçsüz düşmüş, takatsiz.

İnsan Zehirlenmesinden.

Fuzuli karşılaşmalardan. Konuşmalardan.

Çözme gayretlerinden.

İçinizi dinleyin. Siz de zehirlenmiş olabilirsiniz.

Ve hatta bu zehre alışmış. Bu, ennn tehlikelisi.

Bi kendinizle baş başa kalıp dinleyin içinizi.

Diğer sesler susuncaya dek. Tenhada kalıp.

ARKA KAPAK

O cam kutuda uyuyan da masallarda Pamuk Prenses yalnızca. Hakiki hayatlarda cam kutularda yüz milyon binlerce Pamuk Prens uyuyor.

Biricik annecikleri Cadı'nın zehirli elmalarından yiye yiye uyuşmuş vaziyetler. Uyuyorlar öyle.

Hain Kadın'ın -küçücük bir kızken dahi- o cam tabutu sırtlayıp Pamuk Prens'i Cadı Annesi'nden, yedi cüce arkadaşlarından, Avcı Patronu'ndan ve Salaklar Salağı Babası'ndan kaçırmaması gerekiyor.

Atının eğrine atıp çıkıdık çıkıdık uzaklaşması. Giderken zehrin Pamuk Prens'in ağzından dökülmesi. Dökülen zehir yerine Hain Kız'ın Pamuk Prens'e yeni ve kendi imalatı zehirlerden yedirmesi.

Berbat oyunlar. Zoraki hareketler. Ama tüm o oyunları oynamanın, tezgâhları çevirmenin zaruretine daha parmak kadarken uyanan/uyandırılan kızlar.

O yüzden çok daha masum Ve temiz, çok daha efendi ve salak, çok daha uzun zamanlar idare edebilir adamlar.